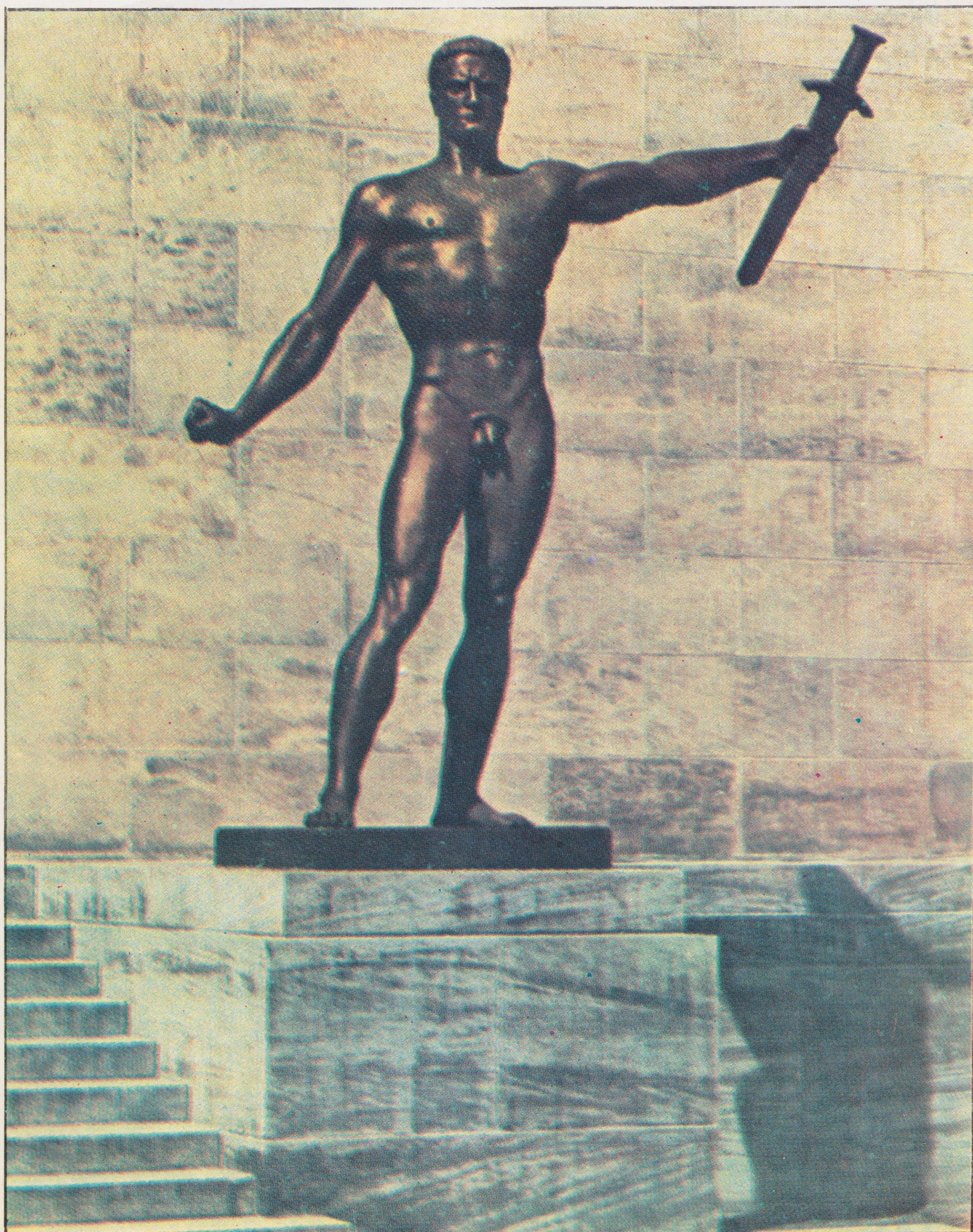
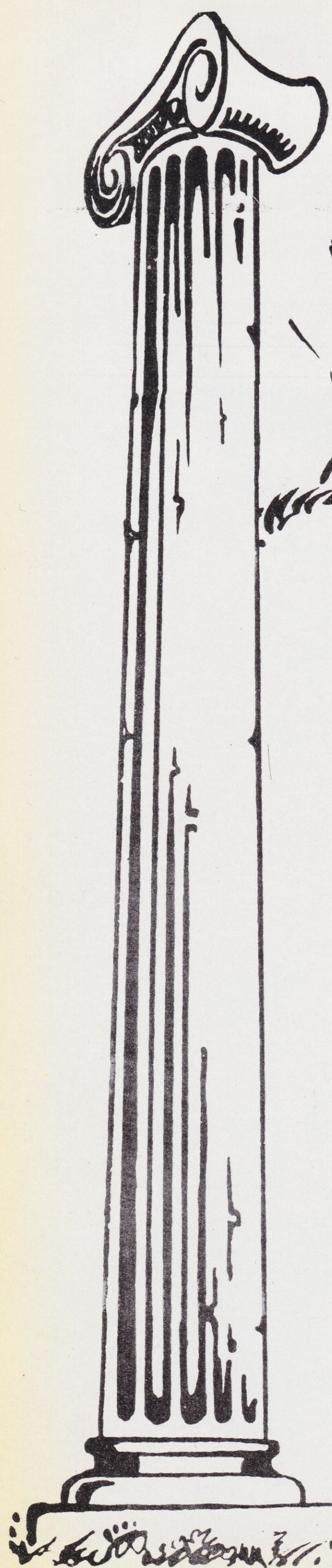
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ - Α.Τ. 50 - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1989

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Καθώς Εκείνος – αποστέργοντας
της τέχνης πρόσκαιρα στεφάνια
γυμνό, αστεφάνωτο το μέτωπο
κρατά ψηλά με περηφάνεια.

Καθώς Εκείνος – θεογέννητη
την Τέχνη στην ψυχή σου κλείσ' τη
και γίνου προσκυνήτρα, λάτρισσα
στης Τέχνης την ωραία Πίστη.

Καθώς Εκείνος – έχε νόμο σου
τα λόγια τα τραγουδημένα:
πως της χαράς τα ρόδα κόβονται
μόνο με χέρια ματωμένα.

(Φευγάτα Χελιδόνια) Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Α.Τ. 50 ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1989(100) - ΤΙΜΗ 200 ΔΡΧ.
ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος ΟΡΟΦΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
Τ.Θ. 11207 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 & ΕΡΜΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
ΠΑΤΡΑ: Τ.Θ. 1259
Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΑΝΤΙΔΩΝ

Η «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» τόσο στις εκλογές του Ιουνίου, όσο και στις εκλογές του Νοεμβρίου είχε σαν «σημαία» της το σύνθημα: «ΜΑΥΡΟ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑΝΤΗ-ΔΕΣ». Η επιλογή μας αυτή δικαιώθηκε απόλυτα από την εξέλιξη των γεγονότων με αποκορύφωμα την δημιουργία της σημερινής λεγομένης «οικουμενικής» κυβερνήσεως. Μιας κυβερνήσεως που παρουσιάσθηκε μέσα σε ένα κλίμα ψεύτικης «συμφιλίωσης», που με θράσος την απεκάλεσαν και εθνική. Η πραγματικότητα είναι άλλη: οι πολιτικάντηδες μπροστά στον κίνδυνο ενός οριστικού εξευτελισμού του κοινοβουλευτισμού μέσα από συνεχείς εκλογικές αναμετρήσεις ενώθησαν μπροστά στο κοινό κίνδυνο. Αυτό μην νομίζετε ότι αποτελεί δική μας άποψη, **«συγκαλυμμένα»** έχει δηλωθεί από όλους τους ηγέτες των κομμάτων. Σε πρόσφατη μάλιστα συνέντευξή του ο Γεννηματάς του ΠΑ.ΣΟ.Κ. είπε αυτό ακριβώς το πράγμα, προσπαθώντας να αιτιολογήσει την συναίνεση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στην οικουμενική κυβέρνηση. Και όσο για το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και τον ηγέτη του αυτή η επιλογή ήταν μάλλον η πλέον ευνοϊκή και «συμφέρου-σα», «συμφέρουσα» για λόγους προφανείς, σχετικούς με τον ποινικό νόμο της χώρας μας. Εκεί, όπου πραγματικά έγιναν θυσίες ενώπιον του κοινού κινδύνου, είναι στον «Συνασπισμό» και στην Νέα Δημοκρατία. Η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα η πάλαι ποτε κομμουνιστική αριστερά είναι αληθινά τραγική. Συμβιβασμοί επί συμβιβασμών, που βέβαια δεν οφείλονται σε εσωτερικούς πολιτικούς λόγους, αλλά στις διεθνείς συγκυρίες που επιβάλλουν «μεταμόρφωση» και σύγκλιση του μαρξιστικού κινήματος με το «έτερον ήμισύ του» μέσα στα πλαίσια του παγκοσμίου οικονομικού δόγματος.

Η παράταξη όμως αυτή που πραγματικά εξευτελίσθη από την εξέλιξη των γεγονότων είναι η Νέα Δημοκρατία. Η Νέα Δημοκρατία που σαν κυρίαρχο σύνθημα στις τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις είχε την περίφημη «κάθαρση» με τις σχετικές παραλλαγές της: «έξω οι κλέφτες», «οι κλέφτες στη φυλακή» κ.τ.λ. Σύνθημα που βεβαίως, και είχε ηθικό περιεχόμενο και σχέση με την πραγματικότητα των γεγονότων. Αυτό που εμείς αμφισβητήσαμε, αμφισβητούμε και θα αμφισβητούμε είναι την πρόθεση και την ειλικρίνεια των πολιτικών της Νέας Δημοκρατίας και της δημοκρατίας γενικώτερα να κάμουν κάθαρση και να αποδώσουν δικαιοσύνη. Πραγματικά εξευτελίσθη η Νέα Δημοκρατία, διότι δεν είναι δυνατόν για κάθε λογικό άνθρωπο, επί μήνες τώρα να ακούμε πως «οι κλέφτες θα πάνε φυλακή» και ξαφνικά να βλέπουμε τους «τίμιους» να κάνουν κυβέρνηση μαζί με τους «κλέφτες». Για να αντιμετωπίσει αυτή την ανακολουθία, αυτόν τον παραλογισμό η Νέα Δημοκρατία εφηύρε την εξής σοφιστεία: λένε λοιπόν τα στελέχη της Ν.Δ. σήμερα, «Η κάθαρση είναι στα χέρια της δικαιοσύνης

έχει φύγει από τη δική μας ευθύνη», προσπαθώντας με τον κωμικό αυτό τρόπο να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Λες και το ότι «παρπέμφθησαν» ο Ανδρέας Παπανδρέου και οι λοιποί τους καθαγιάζει σε επίπεδο πολιτικής φερεγγυότητος, ώστε να είναι δυνατόν να είναι συγκυβερνήτες αυτής της χώρας. Όμως το πράγμα δεν πρόκειται να σταματήσει εδώ και το αποκορύφωμα της φαρσοκωμωδίας θα είναι η στιγμή, όπου και τυπικά πλέον θα σταματήσει η δίωξη των καταχραστών μέσω της «παραγραφής» ή δεν γνωρίζω ποίου τεχνάσματος «νομικιστικού» χαρακτήρος.

Πόσες φορές αλήθεια εμείς που είχαμε την άποψη πως δεν πρόκειται να γίνει «κάθαρση» σε αυτή την παρηκμασμένη πολιτεία δεν λογομαχήσαμε με έξαλλους φανατισμένους νεοδημοκράτες, που βεβαίωναν με επιμονή ότι οι «κλέφτες θα πάνε φυλακή»; Αλήθεια αναρωτιέμαι, πόσοι από αυτούς θα έχουν την εντιμότητα να δουν πέρα από το ατομικό τους συμφέρον και να αντιληφθούν επιτέλους την πλάνη τους;

Είναι αλήθεια πως τον τελευταίο χρόνο στο επίκεντρο του πολιτικού ενδιαφέροντος ήταν, ναι ήταν και δεν είναι πλέον, το ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΟΣΚΩΤΑ. Ομηρικές μάχες στη βουλή, χιλιάδες συνεντεύξεις και παρουσιάσεις, εκατοντάδες εμπρηστικοί πρωτοσέλιδοι τίτλοι εφημερίδων. Η «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» σε ανύποπτο χρόνο το Νοέμβριο του 1988 είχε προβλέψει, όχι ΠΡΟΦΗΤΙΚΑ, τι πρόκειται να συμβεί. Και λέω ΟΧΙ ΠΡΟΦΗΤΙΚΑ γιατί ότι είχαμε γράψει τότε δεν οφειλόταν στις μαντικές μας ικανότητες, αλλά στη πλήρη γνώση μας για το τι είναι «δημοκρατία». Γράφαμε λοιπόν τότε τον Νοέμβριο του 1988 (ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, Α.Τ. 40, σελ. 4) σε άρθρο με τίτλο: «Η δημοκρατία γεννά τους Κοσκωτάδες»:

«Η αποκάλυψη του σκανδάλου Κοσκωτά μην φανταστείτε πως υπάρχει περίπτωση να προχωρήσει πέρα από τα επιτρεπτά όρια. Το απαγορευτικό σημείο είναι εκείνο από το οποίο και πέρα θα φανεί πως υπεύθυνη για την κατάσταση και κατάχρηση του δημοσίου χρήματος είναι αυτή η ίδια η δομή και η ουσία της δημοκρατίας. Με την αποκάλυψη του σκανδάλου Κοσκωτά, το μέν ΠΑΣΟΚ ομιλεί περί σκευωρίας εις βάρος του, η δε Ν.Δ. για κάθαρση. Είναι και οι δύο τους στ᾽αλήθεια πολύ αστείοι.

Από τις γραμμές αυτού του άρθρου θα κάνω μία πρόβλεψη: Δεν υπάρχει περίπτωση να οδηγηθεί σε δίκη και να καταδικαστεί πολιτικός. Αυτό ποτέ δεν συνέβη στα 150 χρόνια, με λίγα, μόνο λίγα δυστυχώς διαλείμματα, κοινοβουλευτικής ζωής της χώρας. Κάτι ξέρει ο λαός που λέει: Κόρακας, κοράκου μάτι δεν βγάζει».

Μετά από τα τελευταία πολιτικά γεγονότα που αδιαμφισβήτητα οδηγούν στο «κουκούλωμα» των ενόχων του ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ ΚΟΣΚΩΤΑ, μπορούμε για μία ακόμα φορά να πούμε:

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΟΣΚΩΤΑ, ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ».

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

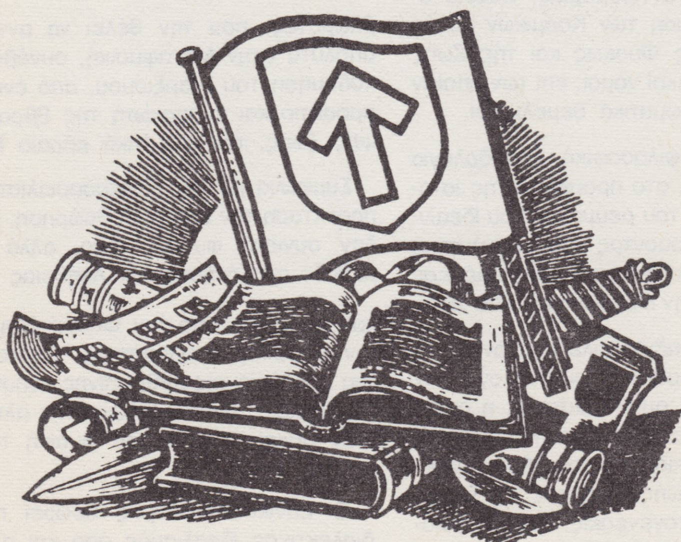
— Μια ιδεολογία που αναγορεύει τις Ατομικές Ελευθερίες σε απόλυτο αγαθό, περιφρονώντας τις Παραδοσιακές Αξίες της Λαϊκής Κοινότητας, όπως ο Φιλελευθερισμός.

— Μια Πολιτεία που παρέχει απλόχερα Ατομικά Δικαιώματα, που δεν απορρέουν από αντίστοιχα Συλλογικά Καθήκοντα, και αναγορεύει την ιδιοτέλεια σε αρετή, όπως η Δημοκρατία.

— Ένα Οικονομικό Σύστημα που εκφυλίζει όλες τις Αξίες υποβαθμίζοντάς τες σε Αξίες Αγοράς και αποθεώνει την κερδοσκοπία, όπως ο καπιταλισμός.

— Μία κοινωνία που αναγορεύει τον Ατομικό ωφελιμισμό σε κυρίαρχη διάσταση της ζωής των μελών της, αδιαφορώντας για το ιστορικό της πεπρωμένο, όπως η Αστική κοινωνία.

— ΘΑ ΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΘΑ ΕΚΤΡΕΦΕΙ ΠΑΝΤΑ ΚΟΣΚΩΤΑΔΕΣ

ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ: Η τέχνη του διαλέγεσθαι δι αντιπαραθέσεως επιχειρημάτων, που εξελίχθηκε σε φιλοσοφική μέθοδο αναζήτησης της αλήθειας. Η αρχή της διαλεκτικής ανάγεται στην προσωκρατική φυσική φιλοσοφία, ουσία της δεν είναι η αντίθεση, η οποία αναιρώντας τη θέση, ωθεί το διαλεκτικό σχήμα προς τη σύνθεση. Η διαλεκτική, ως φιλοσοφική μεθοδολογία εισάγει μια ανελικτική διαδικασία στην διερεύνηση του Οντολογικού ερωτήματος και αποτελεί ένα από τα γνωστικά εργαλεία του ανθρώπου στον αγώνα του για την κατάκτηση της αλήθειας του κόσμου, της φύσεως και της ζωής. Η διαλεκτική έχει την αφετηρία της στη σκέψη του Ηράκλειτου, που πρώτος συνέλαβε την ουσία των δύο δημιουργικών αρχών του Κοσμικού Γίγνεσθαι: Της Αιώνιας Ανακύκλησης και του Εράσμιου της Εναντιοδρομίας. Ευθεία απόρροια και εξειδίκευση των Κοσμικών αυτών Αρχών στο πεδίο της Φύσεως και της Ζωής είναι οι καθολικοί φυσικοί νόμοι, επί των οποίων η διαλεκτική έχει αξιωματικά θεμελιωθεί.

Η Διαλεκτική ως φιλοσοφική μεθοδολογία επανέκαμψε με ορμή, στο προσκήνιο της ιστορίας με την ανάπτυξη του ρεύματος του Ιδεαλισμού, ο οποίος υπακούοντας στο εκφυλιστικό ιστορικό σύνδρομο του δυϊσμού, αντιπαρέθεσε την Διαλεκτική προς την Μεταφυσική, καθ όμοιον απατηλό τρόπο αντιδιέστειλε εαυτόν εν τη γενέσει του, από το δυϊστικό του ανάλογο: τον Υλισμό. Η Φιλοσοφική αυτή διάσταση, η οποία προέκυψε ως εκφυλιστική εκτροπή του Αρίου πνεύματος υπό την επίδραση του εβραιο-φιλελεύθερου προτύπου ζωής, οδήγησε την Ευρωπαϊκή σκέψη σε τερατογενέσεις, που ως φιλοσοφικά ρεύματα, εισέβαλαν στον στίβο της ιστορίας, διεκδικώντας πολιτική καταξίωση και κοινωνική δικαίωση. Τα ονόματα των ρευμάτων αυτών προέκυψαν απ όλους τους δυνατούς συνδυασμούς των δυϊστικών πόλων που ταλάνισαν και ακόμη ταλανίζουν τον Ευρωπαϊκό στοχασμό: Από τον Διαλεκτικό Ιδεαλισμό του Hegel, δια του Μεταφυσικού Υλισμού, του Αντικειμενικού και Υποκειμενικού Ιδεαλισμού και του Μεταφυσικού Ιδεαλισμού, στον Διαλεκτικό Υλισμό του Marx. Ο τελευταίος αυτός, αναγόρευσε την Διαλεκτική, από «Νομοτέλεια που ενυπάρχει στην φύση του πνεύματος, που ανελίσσεται προς την απόλυτη Ιδέα, αλλά και στην κίνηση των ιδεών και την πορεία του όντος» (Hegel), σε επιστήμη, «που αποκαλύπτει τους καθολικούς νόμους κίνησης και εξέλιξης της φύσης, της κοινωνίας και της γνώσης». Έτσι η διαλεκτική έγινε στον Μαρξισμό ένα βολικό εργαλείο απλοϊκής ερμηνείας των ιστορικών συγκρούσεων και των κοινωνικών αντιθέσεων. Η έκπτωση της Διαλεκτικής σε πόλο του δυϊστικού εξαμβλώματος, που την θέλει να αντιπαρατίθεται απόλυτα στην Μεταφυσική, συνέβαλε στην οικοδόμηση του Μαρξισμού, από ένα τυπικό εκπρόσωπο και ενσαρκωτή της Εβραϊκής αντίληψης ζωής, τον φυλετικά εβραίο Marx.

Σύμφωνα με την Εθνικοσοσιαλιστική και κατά προέκταση την Ελληνική θεώρηση, η Διαλεκτική δεν συνιστά φυσικό νόμο, αλλά φιλοσοφική μέθοδο αναζήτησης της Αλήθειας του κόσμου, που απορρέει από την Φυσική Νομοτέλεια και την Ιστορική Αναγκαιότητα. Αποτελεί δηλαδή ένα εργαλείο της ανθρώπινης νόησης, το οποίο συμβάλλει στην αποκάλυψη της αλήθειας μόνο όταν ασκείται κατά την φυσική τάξη και όχι ενάντιά της.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός θεωρεί πως τόσο ο διαλεκτικός Ιδεαλισμός όσο και ο διαλεκτικός υλισμός εισάγουν την διαλεκτική παρά την φυσική τάξη, διότι υπακούουν στην ιστορική πλάνη του δυϊσμού. Έτσι εναντίον της Χεγκελιανής και της Μαρξιστικής Διαλεκτικής, ο Εθνικοσοσιαλισμός εγείρει τις ακόλουθες ενστάσεις που

καταδεικνύουν την αντιφυσική και πεπλανημένη τους διάσταση.

1. Η Διαλεκτική δεν αντιπαρατίθεται στην Μεταφυσική ούτε την «καταλύει», αλλά ανάγεται σε αυτήν. Διότι, εφ΄όσον κατά την Ελληνική θεώρηση, μεταφυσική είναι η μεταίσθηση της φύσεως, δηλαδή η ίδια η Φύση, ιδωμένη με τα μάτια του ανθρώπου που έθεσε το θεμελιώδες ερώτημα περί του ΄Οντος, η Διαλεκτική ως φιλοσοφική μέθοδος ή επιστημονικό εργαλείο, δύναται να αναπτυχθή μόνον από τον μεταφυσικό άνθρωπο, που αγωνίζεται να ευαισθητοποιήσει και να ενεργοποιήσει την μεταίσθησή του. Η Διαλεκτική είναι μία από τις εκφάνσεις του ορθού λόγου, και συνεπώς είναι αξιωματικά θεμελιωμένη, αναγόμενη σε μία πρώτη αρχή, η οποία υπερβαίνει την διαλεκτική ως μέθοδο κατάκτησης της γνώσεως και η οποία αποκαλύπτεται, υπό την επενέργεια της βουλήσεως, ως διαισθητική ενόραση στην άγρυπνη συνείδηση του Εκλεκτού Δημιουργού. Η Διαλεκτική άγει τον ορθό λόγο μέχρι τις καταβολές του, δηλαδή την Διαισθητική Ενόραση, που ελλοχεύει στο Φυλετικό Αρχέτυπο.

2. Η αντιπαράθεση της Διαλεκτικής στη Μεταφυσική αποτελεί και εαυτή αντίφαση, καθ΄όσον διαλεκτικώς θα όφειλε να υπερβαίνεται από μια νέα ποιότητα, προκύπτουσα ως σύνθεση των ανωτέρω.

3. Η εφαρμογή της υλιστικής διαλεκτικής στο πεδίο της Ιστορίας, περιάγει την μαρξιστική ιδεολογία σε τραγική αντίφαση, δια της αυθαίρετης παραδοχής, ότι το διαλεκτικό σχήμα περατούται ιστορικά στην κομμουνιστική κοινωνία. Η κομμουνιστική κοινωνία, ως μεταϊστορικός παράδεισος - όραμα της μαρξιστικής ιδεολογίας, δεν αποτελεί τελική βαθμίδα της διαλεκτικής εξέλιξης των κοινωνιών νομοτελειακά προσδιορισμένη, αλλά απλή ενορατική προσδοκία του Marx ριζωμένη στο τυπικά Εβραϊκό φυλετικό του αρχέτυπο, χάριν της ιστορικής δικαίωσης της οποίας, κατασκεύασε την διαλεκτική του μεθοδολογία. ΄Αλλωστε στην σύλληψη του μεταϊστορικού παράδεισου ο Marx δεν πρωτοτυπεί. Επουράνιος ή υλικός, ο παράδεισος, ως τέλος της Ιστορίας ή του Κόσμου, υπάρχει εν σπέρματι σε όλες τις εκφάνσεις της Εβραϊκής αντίληψης ζωής, ιδεολογικές ή θρησκευτικές. Η γραμμική εξέλιξη της Ιστορίας από ένα αρχέγονο παράδεισο που απωλέσθηκε προς ένα παράδεισο που μέλλει να έλθει νομοτελειακά και ανεξάρτητα από την βούληση του ανθρώπου, αποτελεί τυπική Εβραϊκή αντίληψη που ενσωματώθηκε στο ΄Αριο πολιτιστικό οικοδόμημα, με τον Χριστιανισμό και έκτοτε δηλητηριάζει την Ευρωπαϊκή σκέψη, γεννώντας ιδεολογικά και πολιτικά εκτρώματα. Τελευταία σύγχρονα εκφυλιστικά αποκυήματα αυτής της παρά φύσιν σύζευξης, είναι η φιλελεύθερη και η μαρξιστική ιδεολογία.

Η ιδεαλιστική και η μαρξιστική διαλεκτική, δια της εισαγωγής της γραμμικής ανέλιξης της ιστορίας, αναιρούν την δεύτερη κοσμική αρχή της Αιώνιας Ανακύκλησης, και συνεπώς καταξιώνουν μία στάση ζωής που εναντιώνεται στην Φυσική Νομοτέλεια. Την αντιφυσική αυτή εκτροπή της διαλεκτικής έρχεται να αποκαταστήσει η Κοσμοθεωρία του Εθνικοσοσιαλισμού με την επιστροφή στο παραδοσιακό, Ελληνικό της περιεχόμενο, όπως αυτό εκφράστηκε από την αρχέγονη Σκέψη των Φυσικών Φιλοσόφων και ιδιαίτερα του θεϊκού Ηράκλειτου.

4. Κατά την Κοσμοθεωρία του Εθνικοσοσιαλισμού, που αντλεί ευθέως από τις ανόθευτες Ελληνικές πηγές της Ευρωπαϊκής σκέψης, η διαλεκτική δεν είναι νόμος ούτε της φύσεως ούτε της ιστορίας, παρά μια ορθολογιστική μέθοδος για την διερεύνηση της αλήθειας, που μόνον όταν χρησιμοποιείται κατά φυσική τάξη άγει σε ουσιώδη πορίσματα. Η Φύση δεν είναι διαλεκτική αλλά Αρμονική, δηλαδή διέπεται από την κοσμική ενότητα του Είναι και του Γίγνεσθαι. Η ενότητα αυτή, εξειδικευόμενη στο πεδίο της ανθρώπινης ιστορίας, αποκαλύπτεται ως ενότητα της Διαλεκτικής και της Μεταφυσικής. Η Διαλεκτική είναι η Μεταφυσική που επιστρέφει διηνεκώς και αενάως στον εαυτό της.

Το μεγαλείο της Ελληνικής σκέψης δεν βρίσκεται στην γέννηση ενός Ηράκλειτου ή ενός Παρμενίδη, αλλά στην συνύπαρξη αυτών των δύο γιγάντων της Ανθρώπινης Ιστορίας, στην ζείδωρη πηγή της αρχέγονης σκέψης των οποίων, θα επιστρέφουμε αενάως.

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΚΑΠΟΙΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΠΟΙΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Βρισκόμαστε τώρα λίγες μόλις ημέρες μετά τις, μάλλον υποτονικές, εκλογές της 5ης Νοεμβρίου, οι οποίες απέτυχαν κι αυτές με την σειρά τους να δώσουν κάποια λύση στο δημοκρατικό αδιέξοδο. Εμείς ωστόσο, θα μεταφερθούμε λίγες εβδομάδες μετά τις εκλογές της 18ης Ιουνίου, οπότε και έλαβε σάρκα και οστά η κυβέρνηση συνεργασίας μεταξύ καπιταλιστών και κομμουνιστών. Νέος, λοιπόν, αφέντης και στο Υπουργείο Αμύνης του Ελληνικού Έθνους. Και αρχίζουν οι ερωτήσεις.

Αυτός ο νέος αφέντης, ο υπουργός, καυχιόταν και καυχιέται πως είναι «δεξιός μέχρις μυελού οστών» και ότι κατάγεται από μια περιοχή της Ελλάδας (που θα έπρεπε να ντρέπεται και μόνο που την πιάνει στο στόμα του), η οποία έχει παράδοση στον αντιμαρξιστικό αγώνα. Έτσι έχουμε: α) πώς κύριε πρώην υπουργέ δικαιολογείται ένας τέτοιος «αντικομμουνιστής» να συνεργάζεται σε κυβερνητικά σχήματα τα οποία στηρίζουν και στα οποία συμμετέχουν κομμουνιστές; Και εάν η απάντησις περιέχει εκείνο το γνωστό: «για το καλό του τόπου... κ.λπ., κ.λπ.», εμείς ρωτάμε, β) από πότε ένας τόσο φανατικός «αντικομμουνιστής» πιστεύει πως οι μπολσεβίκοι μπορούν να συμβάλουν στο καλό αυτού του τόπου; Μήπως ο Φλωράκης του 1989 είναι απλώς συνονόματος εκείνου του «καπετάν Γιώτη» του 1948;

Ας προχωρήσουμε τώρα λίγο πιο πέρα. Ο πρώην αυτός υπουργός καλεί για εθιμοτυπικούς (μόνον;) λόγους τον αρχηγό κάποιου Όπλου στο γραφείο του για μια συνάντηση γνωριμίας. Ο χαιρετισμός του αρχηγού είναι μάλλον ψυχρός (πιθανόν κάτι είχε υποψιαστεί) και, σύμφωνα με την αφήγηση του πρώην υπουργού, τα πρώτα του λόγια ήταν: «Εγώ κύριε υπουργέ ανήκω στο ΠΑΣΟΚ». Την άλλη κιόλας ημέρα ήταν πρώην αρχηγός, αφού ως γνωστόν το ΥΠ.ΕΘ.Α. και ο Ελληνικός Στρατός αποτελούν τσιφλίκι του μπαμπά του υπουργού (του εκάστοτε υπουργού) και όποιον θέλει προαγάγει, αποστρατεύει, κρίνει στάσιμο, μεταθέτει και ό,τι άλλο θελήσει. Εμείς εδώ ρωτάμε: α) εάν ο αρχηγός του έλεγε πως είναι οπαδός της Ν.Δ. (ή ακόμα και μαρξιστής) θα αποστρατευόταν τόσο εύκολα; β) ελέγχθηκε κατά πόσο ήταν ικανός και άξιος για την θέση του ο πρώην αρχηγός και αν η αιφνίδια αποστρατεία του άφηνε ξαφνικό κενό; γ) ποιούς συμβουλεύθηκε ο υπουργός για την αποστρατεία του; δ) και τι τον ένοιαζε τον υπουργό η κομματικοποίηση του πρώην αρχηγού; Είναι μήπως το κόμμα αυτού του φανατικού «αντικομμουνιστή», κατά της πολιτικοποιήσεως (βλ. κομματικοποιήσεως) των αξιωματικών; Εάν ναι, γιατί δεν συμπεριέλαβε στο σχετικό πρόγραμμά του για τις Ε.Δ. την κατάργηση της ψήφου από τους αξιωματικούς; Βεβαίως, στο πρόγραμμα αυτό αναφέρεται πως θα δοθεί ιδιαίτερη έμφαση στην αποκομματικοποίηση του στρατού, το οποίο βεβαίως σημαίνει κυνηγητό όλων των αξιωματικών (ικανών και μη) που δεν ανήκουν στο κόμμα μας. Ή μήπως αυτοί της Ν.Δ. είναι πρότυπα αξιωματικών και επί πλέον είναι και τόσο σεμνοί που δεν εκδηλώνονται στο παραμικρό;[2] Όπως χαρακτηριστικά έλεγε νεαρός αξιωματικός για την κατάσταση που επικρατεί τώρα ανάμεσά τους: «περιμένουν με αγωνία τις εκλογές και οι μεν και οι δε για να εκδικηθούν οι νικητές όσους αντιπάλους του κόμματός τους είχαν την απρονοησία να εκδηλωθούν».[3] Ορίστε το πνεύμα συντροφικότητος που καλλιεργείται στον Ελληνικό Στρατό. Ορίστε οι αυριανοί συμπολεμιστές, έτσι όπως έχουν διαμορφωθεί από το δημοκρατικό κατε-

στημένο που τίποτα δεν λογαριάζει μπροστά στο κομματικό συμφέρον.

Στα τεύχη υπ' αριθμόν 42 και 43 είχαμε αναφερθεί διεξοδικότερα στο σώμα των Ελλήνων αξιωματικών, καθώς και στις σχολές τους, παίρνοντας ως σημείο αναφοράς μας τον Στρατό Ξηράς και την Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων.

Εδώ θα προχωρήσουμε σε κάποιες συγκεκριμένες προτάσεις όσον αφορά το σύστημα επιλογής και εκπαιδεύσεως των παραγωγικών Σχολών των Ε.Δ. Και ας πάρουμε ως παράδειγμα την παραγωγική Σχολή των στελεχών του Στρατού Ξηράς.[4] Τα βασικά σημεία είναι τα εξής:

1ον. Οι μαθητές της Σχολής θα εισάγονται σε αυτήν σε ηλικία 13 ετών, μετά από σωματικού και ψυχοπνευματικού χαρακτήρος εξετάσεις και με την σύμφωνον γνώμην των γονέων των.[5]

2ον. Οι μαθητές θα πρέπει απαραιτήτως να είναι Έλληνες φυλετικώς και θα υποχρεούνται στην προσκόμιση γενεαλογικού δένδρου της οικογενείας τους, τουλάχιστον των τελευταίων 150 ετών (5 γενεών). Σε περίπτωση ανευρέσεως ψευδών στοιχείων ο μαθητής θα αποβάλεται αμέσως, και οι υπεύθυνοι θα τιμωρούνται αυστηρώς.

3ον. Τα πρώτα 4 χρόνια το βάρος της εκπαιδεύσεως θα πέσει στην σωματική, ψυχική και πνευματική εκγύμναση των δοκίμων με την σύγχρονη παροχή γενικών και ειδικών στρατιωτικών γνώσεων.

4ον. Οι Σχολές θα είναι τουλάχιστον τρεις, αυξημένης δυναμικότητος και σε απομεμακρυσμένες από αστικά κέντρα περιοχές. Έτσι θα εξυπηρετούνται διάφοροι στόχοι όπως: α) μεγάλος αριθμός δοκίμων, ούτως ώστε να καλύπτονται οι ανάγκες του στρατεύματος από τον μικρότερο αριθμό των αποφοίτων και β) ανάπτυξις άμιλλας μεταξύ τους η οποία θα καλλιεργείται και με την διοργάνωση αθλητικών αγώνων, ψυχοπνευματικών δοκιμασιών και στρατιωτικών ασκήσεων ανάμεσα στους δοκίμους, με ηθικά έπαθλα για τους νικητές.

5ον. Η ζωή μέσα στις Σχολές θα είναι αυστηρή, αλλά με κανέναν τρόπο δεν θα εκτρέπεται προς την καλογερίστικη. Πρότυπο θα είναι η Σπαρτιατική λιτότης, πειθαρχία, μαχητικότης και συντροφικότης.

6ον. Τον 5ο χρόνο οι δόκιμοι θα υπηρετούν ως ΑΠΛΟΙ στρατιώτες σε μεθοριακές μονάδες, έτσι ώστε να υπάρξει και άμεση εμπέδωσις του περίφημου: «ΑΡΧΕΣΘΑΙ ΜΑΘΩΝ ΑΡΧΕΙΝ ΕΠΙΣΤΗΣΕΙ».[6] Οι μονάδες αυτές θα επιλέγονται αναλόγως των προτιμήσεων και των προσόντων του δοκίμου.

7ον. Κατά τον 6ον και 7ον χρόνον της εκπαιδεύσεώς τους, οι μαθητές θα υπηρετούν ως αξιωματικοί υπό δοκιμασία σε μονάδες αντίστοιχες εκείνων του 5ου έτους. Συγχρόνως θα τελειοποιούνται στην ειδικότητά τους (π.χ. μελέτη μαθηματικών - γεωμετρίας για τους υποψηφίους αξιωματικούς του πυροβολικού).

8ον. Σε ηλικία 20-21 ετών οι δόκιμοι που αποφοιτούν επιτυχώς θα τοποθετούνται σε παραμεθόρια μονάδα με υποχρέωση συμπλήρωσης τουλάχιστον 6 ετών υπηρεσίας σ' αυτήν. Επίσης θα προβλέπεται και η δυνατότης συνεχίσεως πιο ειδικευμένων στρατιωτικών σπουδών, σε κάποιον αριθμό νέων που θα συγκεντρώνουν τα απαραίτητα προσόντα.[7] Έτσι, σε γενικές γραμμές, πιστεύουμε πως θα υπάρξει ένα γερό θεμελίωμα για το σώμα των Ελλήνων αξιωματικών.

Αυτονόητο βεβαίως είναι πως πρωτεύοντα ρόλο θα παίζει η εθνική διαπαιδαγώγησις των νέων αυτών και η καλλιέργεια του εμφύτου συναισθήματός τους, της Τιμής, της Πίστης και του Καθήκοντος. Οι Σχολές αυτές θα είναι φυτώρια ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ηγητόρων, θα είναι φυτώρια πραγματικών ΑΝΔΡΩΝ και όχι ημιμαθών, χαμερπών ανδρεικέλων.[8] Αυτονόητο επίσης είναι πως αποκλείεται κάποιο δημοκρατικό σύστημα διακυβερνήσεως να προχωρούσε ποτέ στην σύσταση τέτοιων Σχολών. Γιατί τότε, βεβαίως, μάλλον δεν θα ήταν δημοκρατικό. Για να υπάρξει, λοιπόν, μια τέτοια προοπτική απαιτείται πάνω απ' όλα να υπάρξει κράτος ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ, ελεύθερο φαυλότητας, κομματισμού και συμφεροντολογισμού. Μόνο ένα τέτοιο κράτος, φύσει και θέσει φιλοπόλεμο, θα μπορούσε να προχωρήσει σε μια τόσο βαθιά τομή σ' ένα τόσο σημαντικό θέμα. Όλα όσα διατείνονται τα δημοκρατικά κόμματα περί «αναμορφώσεως»,

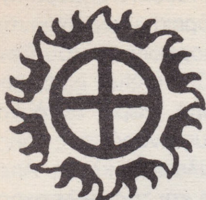
«εξυγιάνσεως», «εκμοντερνισμού», «αναβαθμίσεως», κ.λπ., των στρατιωτικών Σχολών είναι εκ του πονηρού. Διότι, κι εδώ πια θέτουμε το τελευταίο μας ερώτημα, πως είναι δυνατόν αυτοί οι τόσο φιλειρηνιστές να μπορούν να νοιαστούν πραγματικά για έναν μηχανισμό που σαν σκοπό ύπαρξής του έχει τον ΠΟΛΕΜΟ;

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ

1. Ασχολούμαστε με το συγκεκριμένο πρόσωπο επειδή διαφαίνεται πως υπάρχει μεγάλη πιθανότης να το ξαναδούμε (ακόμα και τώρα που τυπώνονται αυτές οι γραμμές) στο ίδιο πόστο. Άλλωστε είναι αξίωμα της δημοκρατίας το: «οι πιο ακατάλληλοι άνθρωποι στις πιο κρίσιμες θέσεις».
2. Υπενθυμίζουμε μόνο την διαβόητη Κλαδική Αποστράτων της Ν.Δ. και το πόσο έχει απλώσει τα πλοκάμια της μέσα στο στράτευμα και στους εν ενεργεία αξιωματικούς.
3. Κάτι λοιπόν ήξερε ο αντισυνταγματάρχης Σπυρομύλιος (ο πρώτος Έλλην διοικητής της Σ.Σ.Ε.) που απαγόρευε μεταξύ άλλων στους δοκίμους να διαβάζουν εφημερίδες και εκτός Σχολής.
4. Ανάλογα μέτρα μπορούν να ισχύσουν και για την Σχολή Ναυτικών Δοκίμων, καθώς και Ικάρων. Στην τελευταία όμως, τα χρόνια εκπαίδευσης δεν θα υπερβαίνουν τα 5, λόγω ευαισθησίας και αναλωσιμότητος του υλικού και του μειωμένου χρόνου ενεργού υπηρεσίας που έχουν οι πιλότοι.
5. Ήδη κατά τα προηγούμενα χρόνια οι νέοι θα λαμβάνουν παραστρατιωτική αγωγή και θα αξιολογούνται υπευθύνως οι ικανότητές τους σ' αυτήν.
6. Είναι γνωστό πως για να εισαχθεί κάποιος σε Σχολή Αξιωματικών των μαχίμων SS έπρεπε να είχε προηγουμένως υπηρετήσει τουλάχιστον 2 χρόνια ως απλός στρατιώτης.
7. Τα Πανεπιστήμια θα βρίσκονται σε αγαστή συνεργασία με τις Στρατιωτικές Σχολές και με τις Ε.Δ. γενικώς.
8. Και όμως, σε πείσμα των τόσων προσπαθειών των δημοκρατών, εξακολουθούν ακόμα και σήμερα να αποφοιτούν από τις Σχολές αυτές πραγματικοί Αξιωματικοί.

ΕΙΣ ΟΙΩΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΣ

ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗ

Παρουσιάζουμε ένα κείμενο του Βάλτερ Νταρρέ, εξόχως σημαίνουσας προσωπικότητας της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, εμπνευστή της αγροτικής μεταρρύθμισης του Γ΄ Ράιχ και ιδρυτή των SS. Το κείμενο αναφέρεται στην ανάγκη φυλετικής συνειδητοποίησης του γερμανικού λαού και παρουσιάζει ξεχωριστό ενδιαφέρον για την επιχειρηματολογία που αναπτύσσει και, κυρίως, γιατί αντιμετωπίζει παραπλήσιες, με τις σημερινές, συνθήκες μαρασμού της λευκής φυλής.

ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Αν ανατρέξουμε στη σύγχρονη βιολογική βιβλιογραφία, θα δούμε να έχει επικρατήσει η άποψη πως ο καθένας μπορεί να αυτοαναγορευθεί σε κριτή της φυλετικής σύνθεσης του λαού. Όμως, η πρακτική εφαρμογή των βιολογικών γνώσεων, σε επίπεδο κτηνοτροφικής παραγωγής, ως παράδειγμα, τείνει να αποδείξει ακριβώς το αντίθετο˙ η ικανότητα να αναγνωρίζει κανείς ένα είδος με την πρώτη ματιά είναι έμφυτη˙ και αυτή η ικανότητα είναι εξαιρετικά σπάνια. Έτσι, συναντούμε πιο συχνά κάποιον, ο οποίος με τη σωστή εκπαίδευση στα αναγκαία σημεία, μπορεί να κρίνει ένα είδος, να διεισδύσει στα μυστικά του και να προχωρήσει, με σημαντικές πιθανότητες επιτυχίας, στην παραγωγή. Η εκπαίδευση, επομένως, είναι η βάση της επιτυχούς πορείας. Ανάγοντας αυτά τα συμπεράσματα στο κοινωνικό επίπεδο, καταδεικνύουμε πως είναι δυνατή η εκπαίδευση του γερμανικού, ώστε να μπορεί να γνωρίζει αμέσως τις φυλετικές διαφορές.

Σε κανένα είδος δεν υπάρχει ένα τέλειο ζώο, που να εκφράζει ικανοποιητικά την ιδανική θεωρητική εικόνα αυτού. Πρέπει, λοιπόν κανείς αρχικά να εντοπίζει τα μειονεκτήματα και τις συνηθισμένες παρεκκλίσεις, χωρίς να σταματά στα σημεία που οφείλονται στις διασταυρώσεις. Η όποια διδασκαλία της φυσικής επιλογής δεν έχει σκοπό να αποκαλύψει μόνο αυτά τα μειονεκτήματα, δηλαδή να καλλιεργήσει ανθρώπους που βλέπουν μόνο την αρνητική σκοπιά. Σκοπός της είναι να κάνει δυνατή την εκτίμηση ενός ζώου, να βρει ποια είναι η αναλογία των δυσάρεστων σημείων σε σχέση με το σύνολο. Πρέπει να αποβληθεί «η τρέλλα της καθαρής Φυλής» γιατί, διαφορετικά δε θα μπορούσε να εργασθεί κανείς, παρά μόνο με καθαρές ράτσες. Θα απαιτούσε από αυτές, αυτά που δε θα μπορούσαν να δώσουν και, φυσικά, θα αποτύγχανε. Γενικά, δε συναντώνται ζώα σύμφωνα με το μοντέλο της καθαρής ράτσας, ακόμη και στα πιο επιλεγμένα κοπάδια. Είναι σημαντικό, επιπλέον, να κατευθύνουμε τα δείγματα των διασταυρωμένων ειδών προς το καθαρό είδος, δηλαδή να ξαναεπιχειρήσουμε νέες διασταυρώσεις, για να οδηγηθούμε προς την επιθυμητή κατεύθυνση.

Αναμφίβολα, στην ανθρώπινη φιλολογία, δεν μπορούμε να αποφύγουμε να ακολουθήσουμε την ίδια κατεύθυνση, για να εκπαιδεύσουμε τον γερμανικό λαό στο θέμα των φυλών. Οφείλουμε να γράψουμε τεχνικά εγχειρίδια δείχνοντας τα μοντέλα των φυλών τα οποία διαπιστώθηκαν από την επιστήμη και επισημαίνοντας τους διαφορετικούς ανθρωπομετρικούς τύπους.

Μέχρι σήμερα, λίγοι άνθρωποι τόλμησαν να μεταφέρουν στην ανθρώπινη φιλολογία αυτή την τεχνική της διατροφής και επιλογής των ζώων, η οποία, όμως, δεν παύει να είναι φυσική. Αυτό που είναι παράξενο είναι ότι μερικοί ανθρωπολόγοι χαρακτηρίζουν αυτή τη μέθοδο ως μη επιστημονική. Όμως, μια κατεύθυνση σταθερή και ξεκάθαρη, ακόμη και αν δεν είναι αυστηρά επιστημονική, θα ήταν σαφώς προτιμότερη για το λαό μας, από μια έντονη παράθεση επιστημονικών αμφιβολιών, που δεν καταφέρνουν τελικά παρά να παραλύσουν τη διάθεση που υπάρχει για έργα.

Πρέπει να ενεργοποιήσουμε το λαό μας που αποσυντίθεται. Το συνηθισμένο «δε βαριέσαι», ως προς το μέλλον του πολύτιμου κληρονομικού αποθέματος, σαμποτάρει τις αρχικές μας

ριζες: αυτή η νοοτροπία δεν μπορεί να διαρκέσει για πολύ. Έχει γίνει ήδη αποδεκτό σήμερα ότι ένας Γερμανός μη-βόρειου τύπου (NON-NORDIQUE) μπορεί να έχει βόρεια υπερισχύοντα στοιχεία στις κληρονομικές του διατάξει κατά τρόπο που η μη βόρεια μορφολογία του δεν αποδεικνύει ότι δικαιούται να αντιτίθεται στο βόρειο ιδεώδες (σημ. 1,2). Ο Günther είπε: «Η μορφολογία ενός ανθρώπου μπορεί να υποδείξει τη φυλετική του γραμμή, χωρίς αυτό να αποτελεί απόλυτο κριτήριο». Ο λαός μας πρέπει, αρχικά, να ταξινομήσει τους ανθρώπους τους αξιοκρατικά, σύμφωνα με τις ικανότητές τους, και μετά να προχωρήσει σε φυλετική εκλογή. Από το σημείο αυτό, θα ήταν εύκολο να αναβιώσουμε την ιδέα της ικανότητας και της φυλετικής εκλογής, σε μορφή που να μπορεί εύκολα να πραγματοποιηθεί σε σχέση με τη λαϊκή κρίση. Χωρίς το τονωτικό προαίσθημα της εξίσωσης των γεννήσεων, που ακολουθούσαν τους γάμους μεταξύ των μελών παλιών αγροτικών οικογενειών, δε θα είχε διατηρηθεί αυτό το κληρονομικό υπόστρωμα στο γερμανικό λαό, ο οποίος γέννησε ένα πλήθος εξόχων ανθρώπων, που του χάρισαν κατά τον XVIII και XIX αιώνα, την παγκόσμια φήμη του λαού των φιλοσόφων και ποιητών.

Ο Hildebrandt υπογραμμίζει τη σημασία που έχει να πεισθούμε γι αυτό και για τη δύναμη που υποδεικνύει την κατεύθυνση προς ένα υγιές σώμα: «Η ανατροφή είναι η έννοια της ζωής και από εκεί, η αγάπη για την ανατροφή είναι η έννοια του γεγονότος αυτού. Είναι σε αυτή που η μυστική επιθυμία λαμβάνει την ορατή της μορφή. Στο προαίσθημα της ουσίας της μορφής τα σκοτεινά ένστικτα αναπτύσσονται και η μορφή που σώζεται, δια μέσου αυτών, αποτελεί το κριτήριο κάθε δράσης, το μέτρο κάθε αρετής». Δε θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι μια τέτοια πιθανή φιλοδοξία, όσον αφορά τον τρόπο εκλογής, θα είχε επιτυχία στο λαό μας, απλούστατα γιατί δεν είναι έμπειρος σε αυτό το θέμα. Αλλά και δε θα μπορούσαμε να απαντήσουμε αρνητικά. Οι εμπειρίες από την επιλογή των ειδών είναι τόσο αποδεικτικές, που δεν μπορεί κανείς εύκολα να αμφιβάλλει. Η υπόθεση μιας μετάθεσης στην ανθρώπινη κατάσταση, αυτού του γεγονότος της επιλογής των ειδών, γίνετια πιο δύσκολη. Αλλά και εδώ έχουμε ένα σημείο αναφοράς˙ δεν αποδεικνύει, είναι αλήθεια, τη δυνατότητα της πραγματοποίησης, αλλά την καθιστά πολύ πιθανή.

Έχουμε έναν πολύ μεγάλο αριθμό πορτρέτων της ανώτερης τάξης και της αγγλικής αριστοκρατίας του XVIου αιώνα, από τον Holbein τον νεώτερο. Είναι εντυπωσιακό το ότι, αυτά τα πορτρέτα δεν αναπαριστούν ποτέ ανθρώπους με βόρεια χαρακτηριστικά, όπως εκείνους που βρίσκουμε στην Αγγλία του XVIIIου αιώνα και όπως συνηθίσαμε να τους βλέπουμε σήμερα: μακρυά λεπτά κρανία, ξανθοί με καθαρά βόρειο πρόσωπο. Τα πορτρέτα του Holbein δεν αφήνουν αυτήν την εντύπωση. Θα μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι η αγγλική αριστοκρατία στη διάρκεια των τριών τελευταίων αιώνων έγινε πιο βόρεια. Οι αιτίες αυτού του παράξενο φαινομένου, που εντοπίστηκε προ πολλού από τους ιστορικούς τέχνης, δεν μπορούν να εξηγηθούν σε συντομία. Αυτό δεν εξηγείται μόνο από την εργασία του Holbein ούτε από το στυλ της εποχής, διότι ο Holbein ζωγράφισε επίσης έξοχα μερικές βόρειες μορφές. Αν η αγγλική αριστοκρατία είχε ποτέ την τάση, όπως η γερμανική αριστοκρατία, να οργανώνεται σε κάστες, θα μπορούσαμε, ίσως, να υποθέσουμε, ότι αυτό το φαινόμενο μπορεί να εξηγηθεί με έναν πιο διακεκριμένο τρόπο, προερχόμενο από τα πιο εξευγενισμένα ήθη, εφ όσον η ανατροφή δείχνει ότι είναι, επίσης, εύκολο να κάνουμε μια φυλή πιο εξευγενισμένη, απ ό,τι πιο πρωτόγονη. Δεν είναι, όμως αυτή η περίπτωση της αγγλικής αριστοκρατίας. Είναι αλήθεια, εξ άλλου, ότι οι παραστάσεις άγγλων αρχηγών του XVIIIου και XIXου αιώνα δείχνουν έναν τέλειο εξευγενισμό του παρουσιαστικού.

Δεν απομένει παρά μια μόνο εξήγηση, στην οποία ο Δαρβίνος συγκέντρωσε ήδη την προσοχή. Στην Αγγλία, η δυνατότητα να παντρευτεί κανείς μια γυναίκα αποκλειστικά για την ατομική της αξία, ανεξάρτητα από προίκα και τάξη, οδήγησε σιγά-σιγά, ασυνείδητα στην αρχή, συνειδητά αργότερα, να προτιμούν τέτοιους αντιπροσώπους του θηλυκού γένους. Οι άνδρες έτειναν όλο και περισσότερο στον τύπο του «gentleman». Έτσι, όλο και περισσότερο εκφραζόταν το ιδανικό της ομορφιάς και της θηλυκότητας. Η αμοιβαία επίδραση αυτού του τρόπου ζωής υπέβαλε τους άνδρες και τις γυναίκες σε μια εκλογή, που θα επιβραβευόταν με τις ευγενείς αναπαραστάσεις της αγγλικής κοινωνίας τέτοιες που συνηθίσαμε να τις βλέπουμε. Είναι αλήθεια ότι σε αυτήν την εξέλιξη η Αγγλία είχε αυτό το πλεονέκτημα, ότι πολλές περιφέρειες αποτελούνται προπάντων

από βόρειες αγροτικές τάξεις, «αγγλοσαξωνικές», είδος πηγής από όπου η ανώτερη τάξη δεχόταν συνεχώς την επιρροή. Οι συνθήκες είναι ακόμη ανάλογες σε εμάς σήμερα. Κατά μεγάλο μέρος, η αγροτιά μας διαθέτει ακόμη μια εξαιρετική κληρονομιά αίματος.

Προχωρώντας σε βάθος, δεν υπάρχει λόγος να αμφιβάλλουμε ότι είναι δυνατόν να καταστήσουμε εκ νέου βόρειο το λαό μας, πραγματοποιώντας μια ξεκάθαρη μέθοδο επιλογής, υπό τη μορφή που το αντιλαμβάνεται ο Günther στη «ΒΟΡΕΙΑ ΣΚΕΨΗ».

Σημ. 1: Διατυπώνονται οι απόψεις της εποχής. Η δική μας θέση βρίσκεται στην αριανικότητα της Ευρωπαϊκής Φυλής, με τους διαφορετικούς υποτύπους της.

Σημ. 2: Είναι φανερή η αντιδιαστολή ανάμεσα στον φαινότυπο και τον γονότυπο.

ΟΙ ΑΡΙΕΣ ΡΙΖΕΣ ΤΩΝ ΣΑΜΟΥΡΑ·Ι·

Ο μεγάλος Εθνικοσοσιαλιστής Φιλόσοφος, Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, είχε πει ότι η Φυλετική Ψυχή είναι ο κυριότερος παράγοντας πολιτισμού, και είχε καταδείξει στο περίφημο σύγγραμά του «Ο μύθος του 20ου αιώνα», πως πίσω από αξιόλογους πολιτισμούς, φαινομενικά μη Άριας προέλευσης, συχνά το γενεσιουργό αίτιο, είναι η Άρια Παρουσία, η Άρια Φυλετική Ψυχή. Παραδειγματικά αναφέρουμε τον αρχαίο Ινδικό Πολιτισμό, των Βεδδών και των Σατρίγιας πολεμιστών, όπως και τον «Αραβικό» λεγόμενο πολιτισμό, που στην ουσία είναι ο πολιτισμός των Περσών, βιαίως εξισλαμισθέντων. Δεν είναι λοιπόν παράξενο, που στους εθνικοσοσιαλιστικούς κύκλους, υπήρχε η πεποίθηση της Άριας Επίδρασης σ ένα λαό, τόσο μακρινό, όπως ο Ιαπωνικός.

Οι κύριες ενδείξεις, ήταν αρχικά η παρουσία στους Ιαπωνικούς Μύθους, κάποιων θεών με Χρυσή Κόμη και η Λατρεία του Ήλιου, που ως γνωστό ήταν η υπέρτατη θεότητα των Αρίων και το λατρευτικό του σύμβολο, η Σβάστικα, κοσμεί ναούς, σ όλα τα μέρη του κόσμου, που εμφανίστηκαν έστω περιστασιακά οι Λευκοί Άνθρωποι.

Συγχρόνως έγινε γνωστό, ότι στα βόρεια της Ιαπωνίας, ζει ένας λαός, απομονωμένος, απωθημένος, κάτω από δύσκολες συνθήκες, χωρίς πολλές ελπίδες εξέλιξης στον αιώνα μας.

Οι ανθρωπολόγοι γρήγορα διαπίστωσαν πως η αξιοπερίεργη αυτή, απωθημένοι από τους Ιάπωνες, ολιγοπληθής ομάδα, οι Αινού δεν έχουν καμμιά Φυλετική Συγγένεια με τους Ιάπωνες. Αντιθέτως, οι άνθρωποι αυτοί ανήκουν στην Λευκή Φυλή και πρόκειται για ομάδα που ζει εκεί για 2-3000 χρόνια, από την εποχή που οι Άριοι, διεσπάρησαν προς την Ινδία και την Ανατολή. Σήμερα αριθμούν μερικές δεκάδες χιλιάδες.

Υπάρχει επίσης η σοβαρή υπόθεση, ότι οι Ιάπωνες, απορρόφησαν ένα σοβαρό ποσοστό Λευκού Αίματος, στην μακροχρόνια επιμειξία με τους Αινού, παρ όλα τα στεγανά της Φυλετικής Διάφοροποιήσεως. Κι αυτό, είναι κάτι που η Γενετική σήμερα, μπορεί να ανιχνεύσει μέσω ανεύρεσης γονιδίων στους Ιάπωνες που μόνο από επιμειξία με Λευκούς θα μπορούσαν να προέρχονται εφόσον οι άλλοι Ανατολίτες, Μογγόλοι, τα στερούνται.

Η ευγενής πολεμική κάστα των Σαμουράι, από την άλλη, πάντα θύμιζε την αντίστοιχη κάστα των Ευγενών Ιπποτών, της Αρχαίας και κυρίως Μεσαιωνικής Ευρωπαϊκής Παράδοσης, με καταπληκτική μάλιστα ομοιότητα ως προς το ρόλο του ευγενούς - πολεμιστού, της ξεχωριστής Πολεμικής Αρετής, και της έννοιας του Κώδικα Τιμής.

Στο παρακάτω άρθρο της Εφημερίδος Ελευθεροτυπία, γίνεται σαφές, ότι ο διάσημος Καθηγητής Λόριγκ Μπρέις, έδωσε τρανταχτή δικαίωση στις υποψίες μας, και κυρίως στον Α. Ρόζενμπεργκ. Βέβαια, ο αρθρογράφος, ίσως από άγνοια, ίσως και σκόπιμα, γράφει για Πρωτόγονες Ρίζες, αναφέροντας τους Αινού, ως πρωτόγονους. Ας πάρει λοιπόν την απάντησή του, από τον ίδιο τον ιδρυτή της Ελληνικής Ανθρωπολογικής Εταιρείας, καθηγητή Ι. Γ. Κούμαρη, που στο σύγγραμά του «Ανθρώπινες Φυλές» γράφει: «Μετά των Ιαπώνων, ζουν και οι **ΛΕΥΚΟΙ** «Α·Ι·ΝΟΥ», όπως είπομεν ήδη, οι παλαιότεροι και απωθηθέντες υπό εκείνων εις την Υεσσώ και τα νότια της Σαχαλίνης. Μικρόσωμοι, Λευκοί, Κυματότριχες και Δασύτριχες, δολιχοκέφαλοι με υπερόφρυα τόξα, ορθοπρόσωποι, άνευ Μογγολικού Οφθαλμού με προέχοντα μόνον ζυγωματικά. Πιθανώς, ακραία υπολείμματα επεκτάσεως των Λευκών εις Σιβηρίαν».

Φ.Κ. Τζίμας

ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» έχει ήδη εκφράσει τη θέση της πάνω στο μεγάλο πρόβλημα του καιρού μας, πάνω στη μάστιγα που θερίζει τη Νεολαία μας, τα Ναρκωτικά. Το χρέος μας όμως ως περιοδικό, ως ζωντανή έκφραση ενός κινήματος, που εκ φύσεως προώρισται ν αποτελέσει τη στερνή ελπίδα του Λαού μας, δεν εξαντλείται με οσαδήποτε αποσπασματικά ή ολοκληρωμένα άρθρα, ίσως και ούτε με ΤΗ ΣΥΝΕΧΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ... Του Συστήματος που ανέτειλε με την ήττα των Ευρωπαϊκών δυνάμεων στα 1945 και αφού λεηλάτησε και κούρσεψε το φυσικό τρόπο ζωής, τις Αξίες και τα Ήθη που μας οδηγούσαν στους αιώνες, αφού στέγνωσε και στέρησε τα Ιδανικά και τα Οράματά μας – μας επέβαλε τη λατρεία του χρήματος, του Εφησυχασμού, της Εξατομίκευσης και της Αδιαφοριας... Το κυριώτερο όμως γιατί «επιστημονικά» οδηγεί τό Μέλλον μας στο παντοτεινό σκοτάδι – αφού καταφέρνει καθημερινά να δηλητηριάζει τη Νεολαία μας. Ναι, το Σύστημα πρέπει να συντριβεί και αυτό θα γίνει μόνο από εμάς! Γιατί μόνον εμείς ΚΑΙ μπορούμε ΚΑΙ θέλουμε – γιατί μόνον εμείς έχουμε το καθήκον ΚΑΙ το Δικαίωμα της Αληθινής Κάθαρσης – γιατί μόνον εμείς ΧΡΩΣΤΑΜΕ Ν ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!

Το άρθρο που ακολουθεί δεν είναι γραμμένο από Συναγωνιστή μας, αλλά από επαγγελματία δημοσιογράφο και εδημοσιεύθη σε Δημοκρατική εφημερίδα, ως εκ τούτου... δεν μπορεί να θεωρηθεί αντιδραστική κακοήθεια, ούτε και... φασιστική πρόκληση. Θεωρούμε πάντως Δικαίωση της προσπάθειάς μας και ΤΡΑΝΗ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ των θέσεών μας, για «το ποιος ευθύνεται», για το συνολικό σάπισμα κάθε τι αστικού ΚΑΙ θεσμών ΚΑΙ ανθρώπων, Τρανή Επιβεβαίωση των θέσεών μας το άρθρο αυτό – του ΑΙΜ. ΛΙΑΤΣΟΥ από το «ΕΘΝΟΣ» της 2ας Νοεμβρίου 1989 – που αναδημοσιεύουμε αυτούσιο.

Η θέση μας γνωστή, διατυπωμένη σαφέστατα, παραμένει ακέραια, συμπυκνωμένη στην ακλόνητη απόφασή μας:

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥΣ

Σήμερα, οι Δολοφόνοι – ΕΜΠΟΡΟΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Αύριο, οι Δολοφόνοι – ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ

(Αγαπητοί συναγωνιστές, αναγνώστες του περιοδικού μας, η στήλη – ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ – με τον εύγλωττο τίτλο ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ τείνει να γίνει μόνιμη. Θεωρούμε ελάχιστο χρέος μας αυτή τη Συνεχή Καταγγελία του ΜΟΝΟΥ υπεύθυνου, του Συστήματος, της Χρηματοκρατίας και του Καπιταλισμού. Χρέος προς την Γενιά μας και την Νεολαία μας, γιατί οι Εθνικοσοσιαλιστές ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΧΑΥΝΩΜΕΝΟΥ ΑΣΤΟΥ δεν περιμένουμε να θίξουμε τα προβλήματα του καιρού μας ΜΟΝΟΝ αφότου αυτά, διαβούν την πόρτα του σπιτικού μας! Έχουμε χρέος να συνεχίσουμε και θα το κάνουμε).

Το άρθρο

Τα δικαστήρια αφήνουν το «λευκό θάνατο» ν᾽αλωνίζει!.

«Στα δικαστήρια της χώρας συντελείται ίσως το χειρότερο έγκλημα:

Αυτό, της αποφυλάκισης μεγαλεμπόρων ναρκωτικών!

Πολλά δικαστικά συμβούλια, με γελοίες αιτιάσεις, αφήνουν ελεύθερους εμπόρους ηρωίνης, κυρίως αλλοδαπούς, οι οποίοι ανενόχλητοι συνεχίζουν να μοιράζουν το λευκό θάνατο στη

νεολαία.

Δύο είναι τα νομικά τερτίπια που προβάλλουν για να αποφυλακιστούν οι έμποροι ναρκωτικών και αποδέχονται με μεγάλη ευκολία ορισμένοι δικαστές:

1. Το μεγάλο κόλπο με το διερμηνέα.

Τι γίνεται εδώ;

Ο αλλοδαπός έμπορος ναρκωτικών κάθεται στο εδώλιο για να δικαστεί.

Φυσικά, δεν μιλάει ελληνικά. Κι ο νόμος λέει ότι πρέπει να υπάρχει διερμηνέας που να μιλάει τη μητρική του γλώσσα.

Έτσι, ο συνήγορός του ζητά από το δικαστήριο την αναβολή της υπόθεσης εφόσον ο πελάτης του δεν μπορεί να συνεννοηθεί με τους δικαστές για να υπερασπιστεί τη θέση του.

Και τα πράγματα φτάνουν εκεί, επειδή στην αίθουσα του δικαστηρίου δεν υπάρχει τις περισσότερες φορές – διερμηνέας!

Αυτή είναι η τεράστια εγκληματική παράλειψη από τις αρμόδιες υπηρεσίες (Εισαγγελία), που δεν φροντίζουν να στέλνουν κλήσεις για να παρίστανται οι διερμηνείς σε δίκες αλλοδαπών.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ: μπαράζ αναβολών, μέχρι που να εκπνεύσει το 18μηνο ανώτατο όριο προφυλάκισης και ανοίγει ο δρόμος προς την ελευθερία!

Η τραγική διάσταση με τις αποφυλακίσεις αποτυπώνεται και σε αριθμούς:

Μόνο μέσα σε τρεισήμισι μήνες από την αρχή του 1989, από τους 200 κατηγορούμενους εμπόρους ναρκωτικών που επρόκειτο να δικαστούν στα Εφετεία της Αθήνας, οι 109 πήραν αναβολή με το κόλπο του διερμηνέα, δηλαδή ένα ποσοστό που φτάνει το 51%.

Από τις προκλητικότατες αποφυλακίσεις εμπόρων ναρκωτικών μέχρι τώρα μόνο δύο βγήκαν στην επιφάνεια, ξεσήκωσαν την κοινή γνώμη, με αποτέλεσμα να ζητηθούν ευθύνες από τους δικαστές:

Είναι η περίπτωση του Σύρου μεγαλέμπορα ηρωίνης Αντνάν Ντέιρι, που αποφυλακίστηκε με απόφαση του προέδρου Εφετών Γιώργου Αλεξίου και του εφέτη Νίκου Φουσέκη.

Ο Ντέιρι είχε φέρει στη χώρα 14 κιλά καθαρή ηρωίνη, αξίας 350.000.000 δρχ. και τώρα πιθανότατα συνεχίζει να σκορπά το θάνατο θησαυρίζοντας.

Οι δικαστές τιμωρήθηκαν με ολιγοήμερη απόλυση από το Σώμα, μια τιμωρία που θύμωσε τους αρεοπαγίτες, οι οποίοι ζήτησαν να επανεξεταστεί το θέμα και να τιμωρηθούν αυστηρότερα οι συγκεκριμένοι δικαστές.

2. Το δεύτερο μεγάλο κόλπο είναι η χρηματική εγγύηση.

Δηλαδή, ανακριτές αφήνουν ελεύθερους μετά την απολογία τους τους εμπόρους ναρκωτικών, με χρηματικές εγγυήσεις που είναι – πολλές φορές – μικρότερες και από την εξαγορά ενός παίσματος.

Με αυτό τον τρόπο αφήνονται προσωρινά ελεύθεροι και φυσικά δεν εμφανίζονται στο δικαστήριο την ημέρα που έχει οριστεί η δίκη τους!

Αποκαλυπτικό παράδειγμα:

Ένας γνωστός έμπορος ναρκωτικών, ο Χαράλαμπος Ρουσάκης, αποφυλακίστηκε πρόσφατα με χρηματική εγγύηση 100.000 δρχ.

Τα ναρκωτικά όμως τα οποία μετέφερε (έξι τόνοι χασίς) ήταν αξίας δύο δισ. δρχ.!

Μια τρανταχτή περίπτωση αποφυλάκισης εμπόρου είναι του Αντεμ Χουσεΐνογλου που, ενώ έχει καταδικαστεί σε κάθειρξη 13 χρόνων, ξαφνικά ένα δικαστικό συμβούλιο της Θεσσαλονίκης έβγαλε ένα βούλευμα και τον αποφυλάκισε με όρους.

Και μιλάμε για έναν υπότροπο και επικίνδυνο εγκληματία του είδους, ο οποίος έχει συλληφθεί αρκετές φορές για εμπορία ηρωίνης και τώρα φυγοδικεί μάλλον στην Τουρκία.

Τα τελευταία επτά χρόνια αποφυλακίστηκαν με χρηματικές εγγυήσεις 1.189 κρατούμενοι για υποθέσεις ναρκωτικών από τους οποίους οι 250 ήταν αποδεδειγμένα μεγαλέμποροι ηρωίνης και χασίς!

Εκτός όμως από τις παραπάνω περιπτώσεις που αναφέρουμε, με τα «παραθυράκια» των διερμηνέων και των χρηματικών εγγυήσεων, υπάρχει και το εξής συγκλονιστικό:

ΚΥΚΛΩΜΑ νευρολόγων και ψυχιάτρων, έναντι αδρής αμοιβής, δίνει σε εμπόρους ναρκωτικών πιστοποιητικά, ότι είναι δήθεν χρήστες ναρκωτικών.

Έτσι βλέπουμε συχνά στα δικαστήρια μεγαλέμπορους, που πιάστηκαν να μεταφέρουν κιλά ολόκληρα με χασίς ή ηρωίνη, να μην τιμωρούνται επειδή χαρακτηρίστηκαν από γιατρούς τοξικομανείς.

Κι αυτό, γιατί ο νέος νόμο 1729/87 δεν προφυλακίζει τους τοξικομανείς και τους παρέχει και πλεονέκτημα να καταδικάζονται σε ποινές φυλάκισης μέχρι 5 χρόνια που προβλέπει ο νόμος για τους χρήστες κι όχι 25 χρόνια κάθειρξης που επιβάλλονται στους εμπόρους ναρκωτικών».

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΝΕΓΡΩΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ: ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Πριν από λίγο καιρό, η ελληνική τηλεόραση μετέδωσε απ' ευθείας «συναυλία» που δόθηκε στη Μόσχα «για την Ειρήνη» και «κατά των ναρκωτικών». Με έκπληξη είδαμε την, πιθηκίζουσα τους τρόπους και την εμφάνιση των δυτικών υποκουλτουριαροροκάδων, σοβιετική νεολαία, να παρακολουθή μερικούς αγγλοσάξωνες υπανθρώπους να επιδίδονται σε κάθε είδους εξευτελισμό του ανδρισμού και της ανθρωπιάς. Οι, βόρειοι την όψη, ξανθοί και γαλανομάτηδες υπάνθρωποι (ο προσδιορισμός «λευκοί εβραίοι» θα ήταν γι αυτούς υπερβολικά κολακευτικός), ούρλαζαν, θορυβούσαν με τα «όργανά» τους, παραμόρφωναν τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους, έφτυναν, έβριζαν το πανηλίθιο κοινό τους που τους χειροκροτούσε με τον ίδιο τρόπο που οι Έλληνες νεόπλουτοι χειροκροτούν στο Ηρώδειο τα Μπαλσόι: με προσποιητό φρενήρη ενθουσιασμό.

Οι σιχαμεροί αυτοί «καλλιτέχνες», ξεπέρασαν σε αηδιαστική παρακμή τον χειρότερο νέγρο υπάνθρωπο. Το αποκορύφωμα όμως της γελοιότητος ήταν ο εκφωνητής της ΕΤ που προσπαθούσε να μπαλώση τις εντυπώσεις των τηλεθεατών από την μετά την «συναυλία» συνέντευξη των υπανθρώπων που έδειχναν τα γεννητικά τους όργανα στην κάμερα, έφτυναν τον φακό ή έβριζαν τον δημοσιογράφο και το κοινό!

Στην εκδήλωση αυτή, που έδωσε την ευκαιρία στους Σοβιετικούς να «αναπνεύσουν τον αέρα του αμερικανικού πολιτισμού», παρευρίσκονταν εκατοντάδες ρώσοι στρατιώτες, πολλοί απ τους οποίους θα είχαν πολεμήσει στο Αφγανιστάν. Διερωτώμαι πόση δύναμη θάπρεπε νάχει ο καθένας τους αφού δεν βρέθηκε ούτε ένας να σκεφθή: «εκεί θα μας καταντήσει και μας η περεστρόικα;» και να εκτελέση με το αυτόματο του τους υποκάφρους επί σκηνής και τους κάφρους της πλατείας...

Κρίναμε όλη αυτήν την περιγραφή απαραίτητη για να δώσουμε το μέτρο της προωθήσεως των σχεδίων που ολοφάνερα πλέον ξεδιπλώνονται μπροστά στα μάτια μας για την κατασκευή του νέου τύπου ανθρώπου: του «νέγρου καταναλωτού».

Η νεγροποίηση της κοινωνίας των δυτικών ιδίως χωρών, με την προοπτική να περάσει αργότερα η δάδα στην Ανατολική Ευρώπη, έχει ήδη φθάσει στο τελικό στάδιο.

Η μουσική των νέγρων, ή μάλλον χειρότερα οι κραυγές των νέγρων είναι τώρα η μουσική μόδα. Οι κινήσεις των πιθηκοειδών υιοθετήθηκαν από την πλειοψηφία των «μοντέρνων νέων» της Δύσεως όχι μόνον στους γελοίους αυτιστικούς χορούς των ανικάνων στις διάφορες «ντίσκο», αλλά και στο περπάτημα, ακόμη και στους μορφασμούς και στα αστεία.

Τα νέγρικα είδωλα πέρασαν ήδη στη συνείδηση των νέων μας ως τα πρότυπα της επιτυχίας και της αξιωσύνης της εποχής μας: ο σιχαμερός μιγαδοειδής Μάικλ Τζάκσον, η υαινώδης Γκραίης Τζόουνς, ο Καρλ Λούις και άλλοι, ων ουκ έστιν αριθμός, κατακλύζουν τα πρωτοσέλιδα των περιοδικών, τις οθόνες του καρκινώματος που είναι πλέον η τηλεόραση, ενώ το πιο ακριβοπληρωμένο μανεκέν του κόσμου είναι μία Αφρικανή από την Κένυα που ήρθε πρόσφατα και στη χώρα μας, την οποία ανέσυραν από τις καλύβες του χωριού της όπου γυμνόστηθη και με μία ταινία ύφασμα γύρω από τα λαγόνια έτριβε τους διάφορους σπόρους για να τραφή, για να την ντύσουν στα μετάξια και τους ταφτάδες των μεγάλων ευρωπαίων μοδίστρων και, πληρώνοντας την μισθόν 120 καθηγητών Πανεπιστημίου, να την πλασσάρουν ως το πρότυπον της... ανθρωπίνης ωραιότητος στους αμερικανούς και μη χαχόλους.

Όλα αυτά την ίδια στιγμή που με εκατοντάδες νόμους που επέβαλλαν εδώ και χρόνια, η Ευρώπη έχει κατακλυσθεί από νέγρους μετανάστες, οι οποίοι φέρνοντας τις γυναίκες τους

εγκύους, εξασφαλίζουν, όχι μόνον την γέννηση του καρπού της κοιλίας της σε λευκά σεντόνια, αντί σωρού αχύρων, αλλά και την πολυπόθητο ευρωπαϊκή υπηκοότητα.

Κι ενώ ένα μεγάλο ποσοστό λόγω φυσικής τάσεως, δυσκολίας προσαρμογής προς ένα ξένο φυλετικά περιβάλλον ή απλώς κομπλεξικής ιδιοσυγκρασίας της οποίας την μόνη δικαίωση υπάρξεως αποτελεί το όνειρο της συνευρέσεως με μία ξανθή ευρωπαία, ενώ ένα μεγάλο ποσοστό, λοιπόν, καταλήγει στον χώρο του εγκλήματος, από μικροκλοπή, μέχρι τη διακίνηση ναρκωτικών και την προστασία πορνών, ένα άλλο, ακόμη μεγαλύτερο, ενσωματώνεται αργά, αλλά σταθερά, στην μικροαστική πρώτα, την μεσοαστική έπειτα κοινωνία της φιλόξενης χώρας.

Οι νέγροι της Γαλλίας και ιδίως της Αγγλίας, για να αναφερθούμε στα δύο μεγάλα ευρωπαϊκά κράτη με το μεγαλύτερο πρόβλημα, πηγαίνουν στα καλύτερα σχολεία και Πανεπιστήμια μαζί με τα λευκά παιδάκια, συχνάζουν στις ίδιες «ντίσκο», εργάζονται στις μεγαλύτερες επιχειρήσεις, ιδίως του δημοσίου και γενικά έχουν πλήρως ενσωματωθεί στην κοινωνία που τους φιλοξενεί, όσον αφορά βέβαια την εξωτερική πλευρά του θέματος.

Κι όμως χάρις στο τρομερό παραμύθι του απαρτχάιντ και της «καταπίεσης» των μαύρων της Ν. Αφρικής, των πλουσιωτέρων και πιο μορφωμένων (από λευκούς βέβαια) μαύρων της Αφρικανικής Ηπείρου, έχουν κατορθώσει σιγά-σιγά να ενσωματώνονται και εσωτερικά, ιδίως μεταξύ των νεαρών ηλικιών. Το μαυράκι στην Αγγλία δεν παίζει πια μόνον στο σχολείο με τον λευκό συμμαθητή του, αλλά και στο σπίτι του τελευταίου. Κάτι αδιανόητο πριν μερικά χρόνια. Κι όχι μόνον δεν αισθάνεται κανένα αίσθημα κατωτερότητος πλέον, αλλά το αντίθετο θαυμάζεται από τα αποχαυνωμένα λευκά παιδάκια γιατί μοιάζει του Μάικλ Τζάκσον, του Πρινς ή του Έντυ Μέρφυ.

Θα μπορούσε να διερωτηθή ο δημοκράτης που, από περιέργεια ή από σύμπτωση θα διάβαζε αυτές τις γραμμές, ποιο το κακό και πού βρίσκεται το σκοτεινό σχέδιο.

Κι όμως είναι σατανικό πραγματικά το σχέδιο.

Ο μαύρος καταναλωτής είναι ένας καταναλωτής πρότυπο για τον εβραιοκαπιταλιστή έμπορο. Κατ' αρχήν δεν έχει standarts. Γιατί ο Άγγλος που θα αγοράση μάλλινο ύφασμα ή μαρμελάδα δεν θα μπορούσε ποτέ να ανεχθή οποιαδήποτε ποιοτική μεταβολή του προϊόντος που χρόνια αγοράζει και που ο πατέρας του και ο παππούς του αγόραζε πριν, στην κατ εξοχήν τίμια, ως προς την ποιότητα, αγγλική αγορά που κράτησε τουλάχιστον μέσα στην γενική σήψη, επί πολλά χρόνια, την παράδοση της εμπορικής αξιοπρέπειας και της «τιμής του οίκου».

Ο νέγρος όμως θα εκτιμήση αφάνταστα οτιδήποτε διαφημίσει η τηλεόραση και το περιοδικό, γιατί τι απαίτηση μπορεί να έχη για κάτι που διόλου δεν γνωρίζει;

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός της υπερκαταναλώσεως ειδών πολυτελούς ρουχισμού από τους μαυρους σε όλα τα μήκη και πλάτη της Ευρώπης. Ο νέγρος, ως χαμηλής πνευματικότητος άτομο, είναι λογικό να στρέφη το ενδιαφέρον του προς τα υλικά αγαθά και μάλιστα όσα θα μπορούσαν να εξυπηρετήσουν την μανία του για κοινωνική άνοδο και την πραγμάτωση των υπάτων ονείρων του για κατάκτηση λευκών, ξανθών τροπαίων.

Ας μην θεωρήσει κανείς τα λόγια αυτά ως χονδροειδή βιολογικό ρατσισμό, τον οποίο και ρητώς απορρίπτουμε. Πρόκειται απλώς για διαπίστωση της πραγματικότητας που συνάγεται θεωρητικώς από ανθρωποψυχολογικά δεδομένα και επιβεβαιώνεται πρακτικώς από κοινωνιολογικές και δημοσκοπικές έρευνες, αλλά και την καθημερινή παρατήρηση.

Ας επισκεφθή όποιος θέλει το Λονδίνο ή το Παρίσι και ας πάει σε μία Αίθουσα Συναυλιών. Είναι ζήτημα αν θα δη δύο νέγρους ανάμεσα σε 1000 λευκούς. Και δικαίως, τι δουλειά έχουν οι άνθρωποι με τον Μπετόβεν; Ας επισκεφθή ένα Σαιξπηρικό θέατρο. Εκεί μπορεί να είναι πιο τυχερός και να δη 6 στους 1000 αν τύχη και παίζει «Οθέλλο»...

Οι ντίσκο και τα μπαρ όμως, όπου το ποτό στοιχίζει ακριβότερα από ένα εισιτήριο θεάτρου (για να μην αντιτείνη κανείς το παραμύθι της οικονομικής αδυναμίας), είναι γεμάτα από μαύρους, που πρωταγωνιστούν χορευτικώς άλλωστε, αφού βρίσκονται στο στοιχείο τους.

Αν σκεφθή κανείς ότι η επιρροή του νέγρικου στυλ στη νεολαία των ευρωπαϊκών χωρών είναι πια τρομερά έντονη, καταλαβαίνει κανείς που πάει το πράγμα. Αρκεί να ακούση κανείς τις αμερικανονέγρικες κραυγές των παρουσιαστών των ιδιωτικών και μη ραδιοσταθμών μας για να

καταλάβη. Ή να δοκιμάση να ανθέξη την ψυχική ταραχή του πρώτου σε ακροαματικότητα μεταξύ των νεαρών Ελλήνων καναλιού τηλεοράσεων του MTV, το οποίο δεν είναι παρά ένας πομπός ανάρθρων κραυγών νέγρων και λευκών-νέγρων υπανθρώπων.

Κι όλα αυτά συμβαίνουν στην Ευρώπη, γιατί στην Αμερική, όπου ο νέος Δήμαρχος της Νέας Υόρκης, της Ουάσινγκτον, του Σικάγο και ο Κυβερνήτης της Βιρτζίνια είναι όλοι μαύροι, τα γεγονότα μιλούν από μόνα τους. Ζήσαμε ήδη στην Ελλάδα το θράσος των νεγροαμερικανών ναυτών του 6ου στόλου.

Βαδίζομε, λοιπόν, προς την ομογενοποιημένη, οικουμενική κοινωνία, σ Ανατολή και Δύση, των νέγρων καταναλωτών. Είτε το δέρμα τους έχει λευκό, είτε μαύρο χρώμα. Και ας μην νομίσει κανείς πως θα δυσκολευτούν να επιβληθούν αυτά τα σχέδια και στην Ανατολική Ευρώπη, όπου μέχρι προχθές, ο γελοίος μπολσεβικισμός οδηγούσε τις νεαρές Ρωσίδες να δίνουν το κορμί τους αντάλλαγμα για το ευτελέστερο καταναλωτικό αγαθό: ένα καλσόν από νάυλον... Μέσα όμως στο πιο βαθύ σκοτάδι, αρχίζουν αναγκαστικά να φαίνονται οι πρώτες αναλαμπές του λυκαυγούς. Όσο πιο μαύρη είναι η σήψη του σταριού, τόσο πλησιάζει η ώρα να βλαστήση ο σπόρος.

Είναι αναγκαίο, αλλά και μοιραίο γεγονός το ξύπνημα και η συνειδητοποίηση της φυλής μας. Τα μηνύματα φθάνουν από παντού: Γαλλία, Γερμανία, Δανία. Μονάχα η Αγγλία, το λέμε με θλίψη, παραμένει πάλι μακρυά από τέτοιου είδους συνειδητοποιήσεις. Εκτός κι αν ξεγελά το γνωστό βρετανικό φλέγμα.

Η πραγματική κάθαρση, η κάθαρση της ψυχής των ομοφύλων μας, ιδιαίτατα των εφήβων και των νέων από τον νεγροκαταναλωτισμό του βίντεο κλιπ και της νεγροντίσκο πρέπει να αποτελή καθημερινή έγνοια όλων μας.

Για να αποτραβηχθή όμως ριζικά η προσοχή τους από την ψευδευδαιμονία, στην οποία τους κατευθύνουν, χρειάζεται μία νέα ηγετική ελίτ να χαράξη νέα όνειρα, νέους δρόμους, νέα βουνίσια μονοπάτια για νέες κορυφές, να δώση έναν στόχο κι ένα νόημα άξιο της φυλετικής τους υποστάσεως σ αυτούς τους νέους.

Κι αυτό το όραμα μονάχα η εθνικοσοσιαλιστική κοσμοθεωρία μπορεί να παράσχη! Γιατί υπάρχουν μεγάλοι στόχοι: υπάρχει η δημιουργία μιας νέας ισχυρής Ελλάδας τμήμα μιας νέας ενωμένης Ευρώπης των εθνών, της οποίας η Ελλάδα πρέπει, οφείλει να αποτελέση την πρωτοπορία.

Υπάρχει ο πνευματικός φυλετισμός που πρώτο σκοπό έχει να αποκαθάρη την φυλή μας όχι τόσο από την τοπική παρουσία των αλλοφύλων, όσο από την παρουσία των ξένων φυλετικά στοιχείων στην πνευματική και πολιτιστική της ζωή. Ώστε και ο αλλόφυλος που θα μας επισκέπτεται πλέον ως τουρίστας να έχη να θαυμάση κάτι αυθεντικό αντί για τα υβρίδια του σήμερα.

Υπάρχει ο στόχος μιας πολιτισμικής αναγεννήσεως που περνάει μέσα από την κατάφαση των φυλετικών μας χαρακτηριστικών: της αρμονικής δυνάμεως και της σοφής ομορφιάς και φθάνει στην πρακτική τους εφαρμογή σε νέους με δυνατά καί υγιή σώματα και καλλιεργημένα μυαλά, σε ανάσταση της ελληνικής τέχνης και ιδίως της αρχιτεκτονικής, γιατί όπως έλεγε ο Αδόλφος Χίτλερ στον λόγο του της 9.11.37 στη Νυρεμβέργη:

«Οι μεγάλες μαρτυρίες του ανθρώπινου πολιτισμού καμωμένες από γρανίτη και μάρμαρο στέκουν μέσω των χιλιετηρίδων και μόνον αυτές είναι ο πραγματικά ακίνητος πόλος μέσα στην ροή των υπόλοιπων φαινομένων. Σ αυτές, κατά τις περιόδους της παρακμής, η ανθρωπότης αναζήτησε και βρήκε ξανά την αιώνια, μαγική δύναμη που θα της έδινε την δυνατότητα να κυριαρχήση επί της συγχύσεως και να αποκαταστήση μία νέα τάξη εκ του χάους».

Δεν είναι τυχαίο, πράγματι, το ότι κανένα αξιόλογο αρχιτεκτόνημα δεν κτίσθηκε στη χώρα μας τα τελευταία 50 χρόνια τουλάχιστον. Κι αυτό είναι κάτι που μόνον εμείς, οι εθνικοσοσιαλιστές, μπορούμε να επανορθώσουμε. Γιατί η δημοκρατία δεν έχει ιδανικά να εκφράση μέσω της δημιουργίας αρχιτεκτονικής τέχνης. Κι αυτό δεν αφορά μόνο την Ελλάδα.

Γνωρίζομε πως η πολιτική ισχύς μας, προς το παρόν, είναι περιορισμένη, γι αυτό ακολουθούμε πάλι τα λόγια του Α. Χίτλερ: «ειδικά σε καιρούς περιορισμένης πολιτικής ισχύος, η αξία της εσωτερικής ζωής του ανθρώπου και η θέληση ενός έθνους για ζωή πρέπει να βρίσκουν αναγκαστικά πολιτιστική έκφραση».

Ελπίζουμε πως το τέλος της εποχής της περιορισμένης πολιτικής ισχύος σημαίνει: Είναι μια καμπάνα που ο ήχος της δεν έφθασε ακόμη στ' αυτιά μας, αγγίζει κιόλας όμως τη ψυχή μας.

Η ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΗΜΕΡΑ

Δεξιά και Αριστερά, δυό λέξεις κλειδιά για την κατανόηση της νεώτερης Ελληνικής, αλλά και της παγκόσμιας πολιτικής ιστορίας. Δυό λέξεις με πολυποίκιλο στην ουσία τους σήμερα νόημα, που δεν αποτελούν πλέον σαφώς καθορισμένες έννοιες, παρά μόνο στα συγγράμματα της επιστήμης της Κοινωνιολογίας. Δεξιά και Αριστερά, δυό λέξεις κλειδιά στη σημερινή πολιτική μάχη, που φαινομενικά και μόνο είναι μάχη των ιδεών. Θα ειδικεύσουμε το θέμα των εννοιών αυτών και της σημασίας τους στη Πατρίδα μας, κάνοντας πρώτα απ όλα μια μικρή ιστορική αναδρομή. Πριν από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο Δεξιά και Αριστερά ήσαν έννοιες χωρίς ιδιαίτερο πολιτικό βάρος και τούτο διότι αφ ενός μεν το κομμουνιστικό κόμμα ήταν ασήμαντο, αφ ετέρου δε τα δύο μεγάλα πολιτικά κόμματα της χώρας το Λαϊκό και το Φιλελεύθερο ήταν σαφώς τοποθετημένα κατά της Αριστεράς. Ότι υπάρχει σήμερα είναι κατάλοιπο των γεγονότων 1941-1949, ιδιαιτέρα δε της περιόδου 1946-49, της περιόδου του, από τους μεν λεγομένου «συμμοριτοπολέμου» από τους δε «εμφυλίου πολέμου».

Για τους Δεξιούς η παράταξή τους ήταν η πολιτική εκείνη δύναμη που εξασφαλίζει στη χώρα την ευημερία, που υπερασπίζεται την πατρίδα από τους εντός των πυλών εχθρούς, εχθρούς που κατά πρώτον λόγον είναι οι «προδότες» κομμουνιστές και κανείς άλλος. Αυτή η σκέψη και η τοποθέτηση στην πρακτική της αναγωγή για τον δεξιό, σήμαινε και σημαίνει πως αυτός πρέπει να διορισθή στο δημόσιο, αυτός έπρεπε να έχει την βοήθεια του Κράτους, μέσω του βουλευτού του με το ρουσφέτι και κανείς άλλος. Για τον δεξιό αυτή του η τοποθέτηση σήμαινε πως η απεργία είναι έγκλημα, πως το να διεκδικήσει ένας εργαζόμενος τα δικαιώματά του είναι κομμουνιστική επιβολή. Για τον αριστερό αντιθέτως η παράταξή του ήταν η παράταξη, που θα έφερνε την πρόοδο στη χώρα, που θα οδηγούσε τον λαό στον σοσιαλιστικό παράδεισο, που θα βοηθούσε και αυτή από την πλευρά της στη πραγματοποίηση του παγκόσμιου μαρξιστικού «ονείρου». Για τον αριστερό ο δεξιός ήταν ο στυγνός εκμεταλλευτής του λαού, ήταν ένας βρωμερός καπιταλιστής, ακόμη και αν ήταν πάμφτωχος.

Αυτά πίστευαν τότε στις δεκαετίες 1950, 1960 οι δεξιοί για τους αριστερούς και οι αριστεροί για τους δεξιούς. Δεν αναφέρομαι βεβαίως στην παράταξη του Κέντρου, γιατί αυτή πέρα από φραστικά σχήματα και κάποιες καιροσκοπικές εκλογικές συμμαχίες ήταν και αυτή δεξιά με όλη της την σημασία. Με αυτές τις διαμετρικά αντίθετες απόψεις ήταν διχασμένος ο Ελληνικός λαός όταν ήλθε η 21η Απριλίου 1967, που πίστευσε πως ήταν δυνατόν να καταργήσει αντιλήψεις με διατάγματα, να διαγράψει με στομφώδεις εκφράσεις του τύπου «δεν υπάρχουν δεξιοί και αριστεροί», μία πολιτική ιστορία τριάντα ολοκλήρων ετών. Και απέτυχε, απέτυχε διότι η πολιτική της παρέμεινε αντιδραστική και αυτό ήταν απόλυτα φυσιολογικό γιατί δεξιοί ήταν οι άνθρωποι, που την ενεπνεύσθηκαν και την εφήρμοσαν. Η 21η Απριλίου απέτυχε διότι πρώτα απ όλα δεν αντελήφθη πως πρώτο της καθήκον ήταν η παιδεία του λαού, η διαφώτισή του και όχι ο πειθαναγκασμός του.

Αποπροσανατολισμένος αλλά και προσαρμοσμένος σαν χαμαιλέοντας εδέχθη την μεταπολίτευση του 1974 ο πολιτικός κόσμος. Έτσι η μεν Δεξιά εμφανίσθηκε «προοδευτικότερη» αποκηρύσοντας τον Αντικομμουνισμό και νομιμοποιώντας το ΚΚΕ, η δε αριστερά σ άλλες ποικίλες εκφράσεις της, απεμπόλισε τον επαναστατικό της χαρακτήρα βάζοντας στόχο την διεκδίκηση της εξουσίας.

Τα χρόνια πέρασαν με την διακυβέρνηση της χώρας από την Ν.Δ. Κατ αρχάς και από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. στην συνέχεια.

Μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια ουσιαστικές και θεμελιώδεις αλλαγές έγιναν εις ότι αφορά τις πολιτικές συγκυρίες με αποτέλεσμα και την ανάλογη αλλαγή στις φυσιογνωμίες των πολιτικών δυνάμεων. Αυτές τις αλλαγές, που δεν αποτελούν αλλαγές ουσίας, αλλά περιστασιακές μεταμορφώσεις, ας προσπαθήσουμε για κάθε παράταξη ξεχωριστά να επισημάνουμε. Και ας ασχοληθούμε πρώτα με το Κ.Κ.Ε. αναφέροντας τα λόγια γνωστού σύγχρονου καλλιτέχνη του Διονύση Σαββόπουλου, που σε συνέντευξή του σε εβδομαδιαίο περιοδικό είπε τα παρακάτω εύστοχα για το αριστερό κίνημα: «Οι κομμουνιστές χάνουν τους φίλους και τους οπαδούς τους όταν πάψουν να διώκονται. Το αριστερό κίνημα δεν έχει να προτείνει λόγο δικαιοσύνης

όταν δεν διώκεται». Αλήθεια τι θα ήταν ο μαρξισμός, ποια αυτοτέλεια σαν ιδέα θα είχε εάν δεν υπήρχε το γεγονός των αδικημένων και των καταπιεστών τους;

Και τέλος τι διαχρονική προοπτική έχει σαν κοσμοθεωρία όταν κάποτε πάψουν να υπάρχουν καταπιεσμένοι; Ας έλθουμε όμως πάλι στα πεζά και καθημερινά της Ελληνικής πολιτικής και ας αναφέρουμε έναν έναν ξεχωριστά τους λόγους για τους οποίους το Κ.Κ.Ε. είναι μία έκ προοιμίου αποτυχημένη υπόθεση. Λόγος πρώτος: Το παγκοσμίου σημασίας γεγονός της αλλαγής πλεύσεως στην πολιτική της Σοβιετικής Ενώσεως, που επετελέσθη με τα λεγόμενα «φιλελεύθερα ανοίγματα» του Μιχαήλ Γκορμπατσώφ. Αυτή η αλλαγή στη Σοβιετική Ένωση βρήκε πράγματι απροετοίμαστους τους Έλληνες συντρόφους τους που ήδη ήταν εκτεθειμένοι έχοντας δώσει στο κόμμα τους μία εντελώς δογματική φυσιογνωμία. Εξετέθησαν τόσο πολύ ώστε να φθάσουν στο σημείο να δέχονται κριτική από αυτόν τον ίδιο τον μαρξιστολογούντα πρωθυπουργό σε συνεδρίαση της Βουλής, κριτική ότι δεν λαμβάνουν το μήνυμα της μεγάλης αλλαγής του Γκορμπατσώφ. Κριτική βεβαίως άστοχη και άδικη, που μόνο ένας Παπανδρέου με το θράσος του λαοπλάνου θα τολμούσε. Κριτική άστοχη και άδικη, που όμως είχε πλατύ πολιτικό αντίκρυσμα. Πέρα όμως από το πολιτικό κόστος που είχαν για το δογματικό Κ.Κ.Ε. τα όσα συμβαίνουν στη Σοβιετική Ένωση, αυτό που είναι εξ ίσου σημαντικό είναι πως και τα ίδια τα στελέχη του κόμματος δεν έχουν ξεκαθαρίσει τι θέλουν και πως βλέπουν αυτή την αλλαγή στο Κράτος-οδηγό της ιδεολογίας τους. Και αυτή η αμφιβολία και η αναποφασιστικότητα έχει κόστος για ένα κόμμα, που έχει συνηθίσει εβδομήντα χρόνια τώρα να λειτουργεί με πειθαρχία και συγκεντρωτισμό.

Λόγος δεύτερος: Η αποτυχία της πολιτιστικής επιβολής. Μετά το 1945 ως γνωστόν ακολουθήθηκε αλλού περισσότερο, αλλού λιγότερο, η τακτική από τα μαρξιστικά κινήματα της Δυτικής Ευρώπης του λεγομένου Γκραμσισμού. Ο Γκράμσι, που ήταν Ιταλός κομμουνιστής, είχε την άποψη πως η εξουσία θα πέσει σαν ώριμο φρούτο εάν επιτευχθή η πολιτιστική επιβολή. Αυτή η προσπάθεια πολιτιστικής επιβολής εκ μέρους των μαρξιστών μετά το 1945 εφάνη πως οπωσδήποτε θα φέρει αποτελέσματα για τους εξής λόγους: α) Γιατί μέσα στη δίνη του πολέμου κατόρθωσαν να εξαφανίσουν τα ζωντανά πνεύματα, που όντας ταγμένα στη μεριά της Εθνικοσοσιαλιστικής Ευρώπης, ήταν καταδικασμένα να μην έχουν κανένα μέλλον. Ποιός θα πολεμούσε πλέον τους μπολσεβίκους στον πολιτιστικό χώρο, όταν εξετέλεσαν έναν Μπραζιγιάκ, έκλεισαν σε ψυχιατρείο έναν Έζρα Πάουντ, ανάγκασαν σε αυτοκτονία έναν Ντριε λα Ροσσέλ, φυλάκισαν έναν Κνουτ Χάμσουν; Οι μεγάλοι εχθροί των μπολσεβίκων, οι φασίστες, οι εθνικοσοσιαλιστές πνευματικοί ταγοί ήσαν φιμωμένοι, χωρίς δικαίωμα λόγου, το έδαφος ήταν γι αυτούς επομένως ελεύθερο.

β) Εκτός αυτού είχαν έτοιμη την «κατηγορία» για όποιον τολμούσε να αντιταχθή στα σχέδιά τους, την «κατηγορία» του φασίστα, του ρατσιστή, του αντικομμουνιστή. Καταλαβαίνετε μέσα στο κλίμα της μεταπολεμικής αντιφασιστικής υστερίας, που υπάρχει μέχρι σήμερα, τι σήμαινε και τι σημαίνει να χαρακτηρίσουν κάποιον φασίστα.

γ) Είχαν επίσης την βεβαιότητα πως η προσπάθειά τους για πολιτιστική επιβολή θα είχε θετικά αποτελέσματα γιατί ο πολιτικός τους αντίπαλος, η φιλελεύθερη δεξιά, δεν είχε ουδέποτε και ούτε έχει λόγο πολιτιστικό. Απόδειξις γι αυτό; Εμείς οι Έλληνες φασίστες, Εθνικοσοσιαλιστές, Εθνικιστές έχουμε να παρουσιάσουμε έναν Περικλή Γιαννόπουλο, έναν Ίωνα Δραγούμη, μία Σίτσα Καραϊσκάκη, έναν Συκουτρή, έναν Καραγάτση, έναν Βεζανή, έναν Δημοσθένη Στεφανίδη, η φιλελεύθερη δεξιά τι έχει πριν και μετά τον πόλεμο να εμφανίσει;

Για τους τρεις λόγους, που αναφέραμε προηγουμένως έκρινε το μαρξιστικό κίνημα πως ήσαν κατάλληλες οι συνθήκες για να πετύχει την πολιτιστική του επιβολή. Και κατά ένα συντριπτικό ποσοστό αυτό το επέτυχε. Κυριάρχησε παντού, στη μουσική, στη λογοτεχνία, στο θέατρο, στον κινηματογράφο. Παντού μπολσεβίκοι και συνοδοιπόροι, σε όλους τους τομείς της λεγομένης «κουλτούρας». Όμως το κυρίαρχο σύστημα είναι παντοδύναμο και έχει χίλιους τρόπους για να αντιμετωπίζει το κάθε πρόβλημα. Όσο και εάν δεν αποτελούσε και δεν αποτελεί πρόβλημα και κίνδυνο ο μαρξισμός σε όλες του τις μορφές για το σύστημα, αυτή η πνευματική όμως περιπλάνηση, σαν φαινόμενο αποτελεί για τους αφέντες αυτού του κόσμου κίνδυνο. Ελληνικό το «ερευνάτε τας γραφάς», εβραϊκό αντιθέτως το «πίστευε και μη ερεύνα»

και ο κόσμος που ζούμε και η κοινωνία όπως έχει διαμορφωθεί είναι μία κοινωνία εβραϊκή. Γι αυτό κάθε τι, που είναι έξω από το στείρο κυνήγι του χρήματος, αποτελεί για το σύστημα και έναν κίνδυνο. Η τροφή, η πνευματική, που πρέπει σήμερα να λαμβάνει ο λαός του παγκόσμιου καταναλωτικού IMPERIUM, πρέπει να είναι τροφή εύπεπτη, που να τον οδηγεί σε καταστάσεις παθητικότητας και υποταγής, σε καταστάσεις πλήρους αρμονίας με τον ρυθμό των μηχανών. Έτσι λοιπόν το σύστημα ξεπέρασε την πολιτιστική επιβολή των μαρξιστών δίνοντας στο λαό με τα μέσα μαζικής επικοινωνίας και κυρίως με το ραδιόφωνο, τον κινηματογράφο και την τηλεόραση, φτηνή πνευματική τροφή, βολική χωρίς κανένα προβληματισμό, λαμπερή γεμάτη στείρες υποσχέσεις, μία φαινομενικά «πνευματική» τροφή χωρίς κανένα νόημα και κανένα ιδεολογικό χαρακτήρα. Προσπάθησαν οι μπολσεβίκοι και δημιούργησαν σκηνοθέτες, λογοτέχνες, ποιητές και κατόρθωσαν να επιβληθούν σχεδόν ολοκληρωτικά στον ευαίσθητο χώρο της τέχνης. Ποιο το όφελος όμως όταν το Marketing ποδοπατά κάθε τους προσπάθεια και δυνατότητα; Ποιο το ώφελος όταν φτηνά θεάματα τύπου «Ράμπο» ξεπερνούν σε εισιτήρια όλες τις ταινίες μαρξιστικού χαρακτήρα μαζί; Ποιός ξέρει σήμερα, για να αναφέρω χαρακτηριστικά μερικά ονόματα της αριστερής διανόησης της χώρας, τον Λουντέμη, τον Βασιλικό, τον Βάρναλη, τον Μανώλη Αναγνωστάκη, τον Θεόδωρο Αγγελόπουλο, ποιός ξέρει σήμερα αυτούς περισσότερο από ότι ξέρει τον Ράμπο, τους ήρωες της «Δυναστείας» και του «Ντάλλας», τον Μάικλ Τζάκσον και τους λοιπούς «ήρωες» του αμερικάνικου MARKETING στον χώρο του θεάματος; Ξεπεράστηκε λοιπόν η μαρξιστική επιβολή στην κουλτούρα, ξεπεράστηκε από τις τεράστιες δυνατότητες του παγκόσμιου κεφαλαίου που βρήκε την λύση στο πρόβλημα αυτό με έναν τρόπο φρικώδη, ξεπεράστηκε με την ολοκληρωτική κατάργηση της κουλτούρας και με την επιβολή ενός φτηνού υποκατάστατου που αποχαυνώνει τις μάζες. Χαιρόμαστε εμείς γι αυτό; Φυσικά όχι, οπωσδήποτε όχι, η όλη όμως αυτή κατάσταση αποτελεί ένα γεγονός, που το επισημαίνουμε.

Τρίτος λόγος για τον οποίο, το Κ.Κ.Ε. και ο μαρξισμός γενικά δεν θα έχει καμμία τύχη στα πολιτικά πράγματα της χώρας είναι πως οι κομμουνιστές σήμερα δεν διώκονται. Ο ρόλος του αναξιοπαθούντος μάρτυρα, του εξόριστου, του φυλακισμένου, του βασανισμένου έχει πλέον ξεπεραστεί. Η πολιτική εκμετάλλευση του οίκτου του Ελληνικού λαού είναι πλέον υπόθεση του παρελθόντος για την αριστερά. Τα αναμασήματα διηγήσεων για την λεγομένη «εθνική αντίσταση» και τα «Μακρονήσια» αποτελούν πλέον «ρετρό» ιστορίες με γραφικό χαρακτήρα.

Ο πολιτικός λόγος των μπολσεβίκων είναι πλέον λόγος κενός. Τι έχουν να προτείνουν; Να φύγουν οι πολυεθνικές; Θα φάνταζε αστείο τη στιγμή που οι πολυεθνικές με την έγκριση του κόμματος εισέρχονται και στην Σοβιετική Ένωση. Τι έχουν να προτείνουν; Κρατικοποιήσεις; Τώρα; Που και στην μητέρα του σοσιαλισμού, στη Σοβιετική Ένωση γίνονται φιλελευθεροποιήσεις;

Ο πολιτιστικός λόγος τους είναι χωρίς αντικείμενο. Ποιός να τους ακούσει πλέον τώρα που όλοι βλέπουν αμερικάνικα σήριαλ και ξημεροβραδιάζονται βλέποντας αμερικάνικες ταινίες και θεάματα στα VIDEO;

Μετά από τα προαναφερόμενα καθίσταται σαφές πως το ΚΚΕ, η αριστερά γενικά δεν είναι δυνατόν το 1989 να έχει το αυτό πολιτικό προφίλ με την αριστερά του 1950, του 1960 ή και του 1974 ακόμη. Η αριστερά σήμερα βρίσκεται σε μια πορεία στείρας αναζήτησης, μιας αναζήτησης, που δεν πρόκειται να την οδηγήσει πουθενά, μιας αναζήτησης, που ήλθε σαν ανάγκη από τις συνθήκες, συνθήκες που ξεπέρασαν την ταυτότητά της και αυτό ακόμα το ιδεολογικό της περιεχόμενο. Η πολιτική φυσιογνωμία της αριστεράς σήμερα στερείται κατ αρχάς κάθε ίχνους επαναστατικότητος, μιας επαναστατικότητος που έδινε στο κομμουνιστικό Κίνημα μια σαφή ιστορική προοπτική και έναν αέρα ρομαντισμού. Το «εμπρός της γης οι κολασμένοι» ακούγεται σήμερα λόγος κενός μια και τέλειωσαν, μην γελιόμαστε, οι κολασμένοι... οι κολασμένοι φυσικά που εννοεί, όπως τους εννοεί ο μαρξισμός.

Η δεύτερη πολιτική δύναμη με την οποία θα ασχοληθούμε στο παρόν άρθρο είναι το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα. Η όλη πορεία του ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι η μεγαλύτερη απόδειξη του πως φθείρει η εξουσία ένα Κίνημα, όταν αυτό δεν έχει ιστορική προοπτική, προοπτική που υπάρχει μόνο όταν το Κίνημα αυτό έχει ιδεολογικό προσανατολισμο και ιδεολογικό προσανατολισμό το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ούδεποτε είχε. Ανεμομαζώματα

ιδεών, κούφιες θεωρίες, στομφώδεις εκφράσεις ημιμαθών ήταν και είναι η «ιδεολογία» του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Η οικονομική πολιτική του ΠΑΣΟΚ αρκεί να λεχθεί πως άλλαξε πορεία στα οκτώ χρόνια που αυτό κυβέρνηση την χώρα, τέσσερεις ή πέντε φορές! Το μεγάλο προσόν του κόμματος αυτού, προσόν σε ότι αφορά τις εκλογικές μάχες και μόνο, ήταν και είναι ο Ανδρέας Παπανδρέου. Ένας ηγέτης πράγματι χαρισματικός, χαρισματικός στην εκμετάλευση των συμπλεγμάτων του Ελληνικού Λαού, ένας γνήσια δημοκρατικός ηγέτης και λέω γνήσια δημοκρατικός ηγέτης γιατί αυτό είναι τελικά και το νόημα της δημοκρατίας, να γίνεσαι αρεστός. Έχει κατορθώσει να εκμεταλευθεί στο έπακρον τα συμπλέγματα του Ελληνικού Λαού που τα βασικά κατά την γνώμη μου είναι α) Φθόνος β) σύμπλεγμα εξουσίας και γ) ονειρική περιπλάνησις.

α) Φθόνος: γιατί να έχει ο άλλος και εγώ να μην έχω; Το ερώτημα που ο φθόνος οδηγεί στη απάντηση «κάτω μαζί μου», το ερώτημα που ο φθόνος παραμορφώνει την ουσία του και στοχεύει μόνο στο αποτέλεσμα, που αγνοεί την ουσία που είναι το οικονομοκρατικό σύστημα (μαρξισμός-καπιταλισμός) και στοχεύει στο αποτέλεσμα που είναι το λογικώς επόμενον άλλοι να έχουν και άλλοι να μην έχουν. Φθόνος, ένα σύμπλεγμα, που διακρίνει άτομα χωρίς υγιείς οραματισμούς, άτομα με κίνητρα και στόχους ταπεινούς. β) Σύμπλεγμα εξουσίας: Όλοι οι Έλληνες δυστυχώς κατέχονται από αυτή την νοσηρή κατάσταση. Το ΠΑΣΟΚ το εκμεταλεύθηκε άριστα. Τι υπέροχο σύνθημα αλήθεια «Ο ΛΑΟΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ», ποιός λαός και σε ποια εξουσία; αυτό ποτέ δεν μας το διευκρίνησε ο Ανδρέας Παπανδρέου. γ) Ονειρική περιπλάνησις: Σίγουρα η έκφραση είναι επιεικής και φαντάζει ίσως σαν στοιχείο ρομαντισμού του λαού μας. Όμως τα πράγματα δεν έχουν έτσι και με τις δύο λέξεις αυτές θέλω να πω για τη κατάσταση εκείνη των ανθρώπων, όπου γεμάτοι φόβο για την πραγματικότητα, προσπαθούν να ξεφύγουν από αυτή με όνειρα στείρα και ελπίδες κούφιες. Με τις δύο λέξεις αυτές «ονειρική περιπλάνηση» δεν αναφέρομαι σε μία κατάσταση «μεγαλόπνοου οραματισμού», αλλά στη κατάσταση εκείνη του ανθρώπου, που τα όνειρα αποτελούν φυγή από τη ζωή, από την ζωή, που είναι στ' αλήθεια σκληρή, αναφέρομαι στη κατάσταση εκείνη, που δικαιώνει τον μύθο της Πανδώρας, όπου η ελπίδα είναι το τελευταίο κακό, που διαχέεται μέσα στον κόσμο. Αυτή την αρρωστημένη αντίληψη των ανθρώπων εκμεταλεύθηκε και εκμεταλεύεται το ΠΑΣΟΚ. Έδωσε υποσχέσεις, πάμπολλες υποσχέσεις και ο λαός το πίστεψε και το πιστεύει όχι γιατί αυτές είχαν κάποια λογική βάση, αλλά γιατί έχει ανάγκη, κακώς, από παχειά και κούφια λόγια.

Η πολιτική φυσιογνωμία του ΠΑΣΟΚ του 1989 από εκείνη του 1981 διαφέρει βεβαίως όσο η ημέρα από τη νύκτα. Τα «έξω οι βάσεις του θανάτου», «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» κ.τ.λ. ηχούν παράταιρα στη σημερινή κυβερνητική πολιτική του ΠΑΣΟΚ. Το πώς γίνεται να δέχεσαι τον Ιανουάριο σε επίσημη επίσκεψη τον Γιασέρ Αραφάτ και δύο μήνες πριν να στέλνεις τον υπουργό των εξωτερικών σου Κάρολο Παπούλια στο Ισραήλ, αυτό μόνο το ΠΑΣΟΚ μπορεί να το εξηγήσει.

Καταλήγοντας πρέπει να πούμε πως το ΠΑ-.ΣΟ.Κ. δεν είναι τίποτε άλλο από μία περιστασιακή πολιτική συνάθροιση με μόνο σκοπό την «νομή» της εξουσίας. Μεγάλο του όπλο οι δημαγωγικές ικανότητες του Ανδρέα Παπανδρέου, που με μία συνθηματολογία πολλές φορές ψεύτικα εθνικιστική και ακόμα περισσότερο χυδαία λαϊκίστικη κατορθώνει να συντηρεί γύρω του πλατειές λαϊκές μάζες. Σαν πολιτική οντότητα είναι και στον τελευταίο Έλληνα πλέον γνωστό ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν έχει κανένα μέλλον. Η απουσία του Ανδρέα Παπανδρέου είναι βέβαιον πως θα σημάνει και το τέλος του ΠΑ.ΣΟ.Κ., του κόμματος που κατ' εξοχήν και περισσότερο από κάθε άλλο εξευτέλισε την ιδέα του πολιτικού οραματισμού στη χώρα μας.

Η τρίτη πολιτική δύναμη με την οποία θα ασχοληθούμε, και που σήμερα είναι η πρώτη από πλευράς πολιτικής δυνάμεως, είναι η δεξιά ή αν θέλετε όπως και στην ίδια αρέσει να αυτοαποκαλείται η Νέα Δημοκρατία. Ένα κόμμα χωρίς κανέναν ιδεολογικό ή πολιτικό προσανατολισμό, που μοναδικό και απαραίτητο προσόν για να ανέβει κανείς στις ανώτερες τάξεις του είναι ο τυχοδιωκτισμός, το συγγενολόι, το χρήμα. Πραγματικά Οβιδιακή είναι η μεταμόρφωση της παρατάξεως αυτής σχετικά με αυτό που δήλωνε πριν το 1967 σαν πολιτική της ταυτότητα και με αυτό που δηλώνει σαν πολιτική της ταυτότητα μετά το 1974. Η αντικομμουνιστική και δεξιά Ε.Ρ.Ε. έγινε «άνετα» η φιλελεύθερη και συμφιλιωτική Ν.Δ. Η μεταμόρφωση όμως

αυτή στοίχισε στην παράταξη αυτή πολλά πολιτικά συμπλέγματα. Η προσπάθεια για να παρουσιασθή το κόμμα σαν «δημοκρατικό» και «φιλελεύθερο» έγινε πραγματικά έμμονη ιδέα στα στελέχη της με αποτέλεσμα η Ν.Δ. να είναι το μοναδικό κόμμα στην Ελληνική πολιτική ιστορία, όπου η μεν συντριπτική πλειοψηφία των οπαδών της να δηλώνουν δεξιοί, η δε συντριπτική πλειοψηφία των βουλευτών της αντιθέτως να αποκηρύσσουν «μετά βδελυγμίας» τον όρο δεξιά. Ο φιλελεύθερος «οίστρος» της Ν.Δ. στα χρόνια που αυτή κυβέρνησε τη χώρα ήταν πραγματικά μοναδικός. Για πρώτη φορά κυβέρνησε η χώρα ένα κόμμα που κατεδίωκε τους οπαδούς του και ευνοούσε τους αντιπάλους του και αυτό λόγω των συμπλεγμάτων, που του φόρτωσε η μεταμόρφωσή του, που αναφέραμε προηγουμένως. Επιπλέον το κόμμα αυτό, όσο καιρό ήταν στην εξουσία, αλλά και στη συνέχεια, δέχθηκε αδιαμαρτύρητα την ψευδολογία της αριστεράς σε αντίθεση προς την πολιτική άποψη των οπαδών του. Δέχθηκε αδιαμαρτύρητα την αριστερή ψευδολογία για την ανύπαρκτη εθνική αντίσταση, για τον μύθο του Πολυτεχνείου, για τον δήθεν πατριωτισμό των δολοφόνων του Ε.Α.Μ.-Ε.Λ.Α.Σ. Με την συνένοχη ανοχή της Ν.Δ. φθάσαμε σήμερα στο σημείο να γιορτάζεται στα σχολεία (!!!) το Πολυτεχνείο και η λεγομένη «εθνική αντίσταση». Για το μέλλον δεν ανησυχούμε, γνωρίζουμε πως έρχεται κάποτε η στιγμή που η Ιστορία δικαιώνει αυτούς που ήσαν οι πραγματικοί πατριώτες και πετά στα σκουπίδια της λήθης και του αναθέματος τους ψεύτικους ήρωες, που με θράσος ανακηρύσσει η πολιτική σκοπιμότητα και το συμφέρον. Με την συνένοχη ανοχή της Ν.Δ. φθάσαμε στο σημείο να βγαίνει στην τηλεόραση ο Χαρίλαος Φλωράκης και να λέει πως ο «δημοκρατικός στρατός» δεν συνελάμβανε αιχμαλώτους γιατί δεν είχε να τους θρέψει και τους άφηνε ελεύθερους... Δεν θέλουμε να κάνουμε νεκρολογίες, ούτε και στείρο αντικομμουνισμό, όμως δεν μπορούμε να λησμονήσουμε και την αδιαμφισβήτητη και αποδεδειγμένη ιστορική αλήθεια, την αλήθεια του Μελιγαλά, τον σφαγών της Ο.Π.Λ.Α. στην Ούλεν και στο Περιστέρι, το παιδομάζωμα, το ρημαγμό της χώρας από τον λεγόμενο δημοκρατικό στρατό. Η Ν.Δ. όμως με έναν πολιτικό κυνισμό, που ξεπερνά τα όρια της αναισθησίας, το λησμονεί. Λησμονεί την ιστορική αλήθεια με αντάλλαγμα λίγους ακόμα ψήφους.

Στο πολιτικό της πρόγραμμα η Ν.Δ., πού κατ εξοχήν ασχολείται με τα οικονομικά, παραμένει σταθερά προσανατολισμένη στην κατεύθυνση του καπιταλισμού και της λεγομένης «φιλελεύθερης» οικονομίας, λησμονώντας και αδιαφορώντας για το γεγονός πως στις γραμμές της υπάρχουν πλατειές λαϊκές μάζες των κατωτέρων οικονομικά τάξεων, λαϊκές μάζες, που και αυτές με την σειρά τους δυστυχώς λησμονούν να αξιολογήσουν αυτή την πολιτική τους επιλογή, πιστεύοντας πως η Ν.Δ. είναι το κόμμα του πατριωτισμού και του αντικομμουνισμού.

Είπαμε προηγουμένως για το ΠΑ.ΣΟ.Κ. πως μοναδικός του σκοπός σαν κόμμα είναι η «νομή» της εξουσίας. Για την Ν.Δ. αυτό ισχύει στο πολλαπλάσιον. Εδώ δεν μιλάμε για «νομή», αλλά για πάθος για εξουσία. Αυτό το πάθος φάνηκε καθαρά στις πραγματικά κωμικοτραγικές πολιτικές επιλογές της Ν.Δ. στις πρόσφατες εκλογές του Ιουνίου και του Νοεμβρίου του 1989. Κομμουνιστές και φιλελεύθεροι, μπολσεβίκοι και καπιταλιστές, όλοι μαζί κατ αρχάς για την περίφημη «κάθαρση» και στην συνέχεια όλοι μαζί πάλι, και το ΠΑ.ΣΟ.Κ. μαζί αυτή τη φορά, για να ανορθώσουν την Ελληνική οικονομία, την Ελληνική οικονομία που ρημάχτηκε, πότε ρημάχτηκε ακόμα παραμένει αδιευκρίνηστο αίνιγμα: στους τέσσερους μήνες της κυβερνήσεως Τζαννετάκη; ή στα οχτώ χρόνια της διακυβερνήσεως του ΠΑΣΟΚ; Μήπως στα επτά χρόνια της Ν.Δ.; Ή τελικά στα δεκαπέντε χρόνια του κοινοβουλευτισμού;

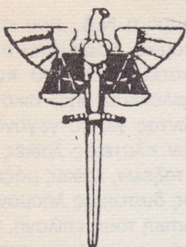
Τελειώνοντας με την Ν.Δ. ας πούμε τούτο: το κόμμα αυτό είναι εκείνο που κατ εξοχήν αντιπροσωπεύει τον καπιταλιστικό εφιάλτη του παγκόσμιου εβραϊκού καταναλωτικού IMPERIUM και γι αυτό τον λόγο πρέπει να το πολεμήσουμε με πρώτο αντικειμενικό μας σκοπό να απεγκλωβίσουμε από τις τάξεις του τους αγνούς Έλληνες πατριώτες που βρίσκονται δεσμευμένοι στην παράταξη αυτή με υποσχέσεις, πολιτικό εκβιασμό και απάτη.

Συμπατριώτες,

«Δεξιά» και «Αριστερά» ήταν πάντοτε δύο έννοιες πολιτικά πλαστές, δύο έννοιες παραπλανητικές και στείρες, δυό καρκινώματα από τα τόσα, που γέννησε η μασωνική γαλλική επανάσταση.

Συμπατριώτες,

Σήμερα όπου τα περιθώρια στενεύουν και οι πολιτικάντηδες δείχνουν το πραγματικό τους πρόσωπο, σήμερα, όπου περισσότερο από κάθε άλλη φορά φαίνεται πόσο ψεύτικη ήταν η αντίθεση δεξιάς και αριστεράς, σήμερα, όπου φαίνεται πλέον ξεκάθαρα πως δεξιά και αριστερά, Ανατολή και Δύση, Μόσχα και Ουάσιγκτον, δεν είναι τίποτε άλλο από τις δυο όψεις του αυτού νομίσματος, σήμερα επιβάλλεται σε κάθε Έλληνα πατριώτη, να ακολουθήσει τον Εθνικοσοσιαλισμό, την ελπίδα του 20ου Αιώνα, το Φωτεινό Αστέρι των Νέων Καιρών, τον Εθνικοσοσιαλισμό, την ελπίδα του 20ου Αιώνα, το Φωτεινό Αστέρι των Νέων Καιρών, τον Εθνικοσοσιαλισμό, την μοναδική πραγματικά ΕΘΝΙΚΗ και ΛΑΪΚΗ επιλογή.

ΝΟΜΙΚΟ ΒΗΜΑ

Μελετώντας κάποιος και ερμηνεύοντας νομικές διατάξεις, που αφορούν το Ευρωπαϊκό Κοινοτικό Δίκαιο, εύλογα οδηγείται στους ακόλουθους προβληματισμούς:

Αναλύοντας νοηματικά και μόνο τα αρχικά του οργανισμού της ΕΟΚ (Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότης) καταλαβαίνουμε ότι πρόκειται για μια ακόμη προσπάθεια αυτών των γνωστών πλέον «δυνάμεων-φυλών-εθνών-συμφερόντων» (σε σχέση αμοιβαίας επίδρασης), που, υπό το πρόσχημα της οικονομίας και του διεθνούς εμπορίου, λυμαίνονται κυριολεκτικά κάθε υλικά εκμεταλλεύσιμη πηγή και τις τύχες των λαών σε παγκόσμιο επίπεδο. Για να γίνει δε αυτό επιδρούν με ποικίλα μέσα προπαγάνδας, πλύσης εγκεφάλου και άσκησης πίεσης με σκοπό την ολέθρια κατάλυση των επιμέρους φυλετικών και εθνικών πολιτισμών παίζοντας σε βαθύτερο επίπεδο το ρόλο του «διαλύτη» – αν και φαινομενικά η προσπάθεια αυτή μοιάζει συγκεντρωτική ως μαζοποιητική και ισοπεδωτική – μέσα στο παγκόσμιο αλχημικό σχέδιο.

Παρόλη την περιορισμένη στην οικονομία φαινομενικά προοπτική της ΕΟΚ η επίδρασή της στη ζωή και το μέλλον των λαών της είναι πολύπλευρη και ισχυρότατη. Ενεργεί εξάλλου όχι ανεξάρτητα αλλά ως ένα ακόμη πλοκάμι στο χταπόδι του σιωνιστικού καπιταλισμού. Ενός συστήματος όπου η αποθέωση του χρήματος, του εμπορίου και των νόμων της αγοράς αποκτούν την επικίνδυνη διάσταση μιας αόρατης φυλακής, μη ακόμη συνειδητής στον Ευρωπαίο-Άριο πολίτη.

Τα συμπτώματα νοσήσεως του συστήματος αυτού είναι πολλά, φανερώνουν δε ότι η δήθεν ευλιγισία του στην αντιμετώπιση των σύγχρονων προβλημάτων και αδιεξόδων δεν είναι παρά η απόδειξη της ξηρότητας των ιδεών του ελκυομένων χωρίς σύστημα, λογικό ειρμό, κοινό υπόβαθρο ή μελλοντική προοπτική στα πλαίσια ενός ευρύτερου ιδανικού. Οι εφαρμογές του μια αναρχική και αυθαίρετη σύνδεση ποικίλων ιδεολογιών, όπου εμφανίζεται το άτοπο, πολλές φορές ορθές ιδέες να οδηγούν σε αντιδιαμετρικά απ τα ευλόγως αναμενόμενα αποτελέσματα.

Κάτι δε, που με ασυνήθιστη ένταση για τους καθόλα – εκτός προσωπικού συμφέροντος – αδιάφορους τεχνοκράτες και πολιτικούς της «ΕΟΚΙΚΗΣ πολιτείας», προβάλλεται και ταυτόχρονα καταπολεμείται με μίσος και φανατισμό είναι ο «μυθοποιημένος» πλέον φυλετισμός, που υπό τη λατινική του έκδοση ως racismus, έγινε πλέον συνώνυμο του προγονικού «μπαμπούλα» έτοιμου προς κάθε χρήση και εκφοβισμό.

Σύμπτωμα και αυτό της νόσου της Ευρώπης, που πολεμά από πλάνη ή εν γνώσει της την πραγματική αιτία ύπαρξής της, τη συνοχή και αξία του κληρονομικού της δυναμισμού. Απ τη μια λοιπόν διακρίνουμε μέσω της ΕΟΚ την προσπάθεια εμπέδωσης των Αρίων Ευρωπαίων στη φιλοσοφία ενός καταστροφικού κάθε παραδοσιακής-πολιτιστικής αξίας κεφαλαιοκρατικού διεθνισμού.

Απ την άλλη δε συνεπείς στη σχιζοφρένεια και την ανοησία τους πολεμούν τα μόνα όπλα, τα οποία θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ο τερατογενής οργανισμός της ΕΟΚ για να αναστείλει τις εξελίξεις μεταλλάσσοντας τα εγγενή του χαρακτηριστικά. Τα όπλα αυτά είναι οι Εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες που εκφράζουν το «λόγο» και τα μέσα ένωσης των Ευρωπαϊκών Εθνών όχι όμως στην βάση της οικονομίας αλλά της φυλετικής και πολιτιστικής συνάφειας των λαών της. Οι ιδέες βέβαια αυτές εφόσον είναι χρήσιμες στην ΕΟΚ παραλλάσσονται και πλάθονται στα μέτρα της οικονομικής πάντα εκμετάλλευσης. Στην περίπτωση αυτή γίνονται όχι μόνο δεκτές αλλά και εξειδικεύονται και προβάλλονται με τον πανηγυρικό τρόπο ενός πρωτόφαντου εφευρέτη.

Ένα εύλογο παράδειγμα αποτελεί η λεγόμενη «αρχή της κοινοτικής προτίμησης» δηλ. η υποχρέωση της ΕΟΚ και των κρατών-μελών της να προτιμώνται και αλληλοϋποστηρίζονται (κυρι-

ως οικονομικά) έναντι των τρίτων κρατών. Πού έγκειται το παράλογο; Μα σ αυτό, που αυτοί ωρύονται ότι αποτελεί ρατσισμό και σχίζουν τα ιμάτιά τους στο όνομα της ισότητας και αδελφότητας.

Σύμφωνα με την αρχή αυτή η Κοινότητα δεν έχει την υποχρέωση ίσης μεταχείρισης προς τα τρίτα κράτη, κάτι το οποίο βέβαια ως οικονομική εκτίμηση είναι θεμιτό, ως φυλετική και εκ τούτου φυσική διαπίστωση αποτελεί το αποκορύφωμα της «ανηθικότητας»! Δείγμα ακόμη της κυριαρχίας της ποσότητας έναντι της ποιότητας. Της αξιολόγησης της συγκέντρωσης κάποιων ανούσιων υπογραφών στα πλαίσια ενός άκρως υλιστικού οργανισμού, υπεράνω της φυσικής κοινωνίας των κατοίκων της Ευρώπης με τους έντονους και φυλετικούς δεσμούς και του υπερέχοντος οράματος της Ενωμένης Ευρώπης των Αρίων Εθνών, του πολιτισμού και της ευημερίας.

Ισως, όταν το μέλλον οδηγήσει τους βιαστές των φυσικών νόμων σε τραγικά αδιέξοδα και στην καταστροφή των πειραμάτων τους, όλοι στρέψουν το βλέμμα στις φωτοβόλες Εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες. Αυτές που δε λυγίζουν την ανθρώπινη αξία με το βάρος του πορτοφολιού, δεν θεοποιούν τον πλουτισμό, την κοινωνική αδιαφορία, την ανευθυνότητα και την ατομοκεντρική δράση του σύγχρονου αστισμού.

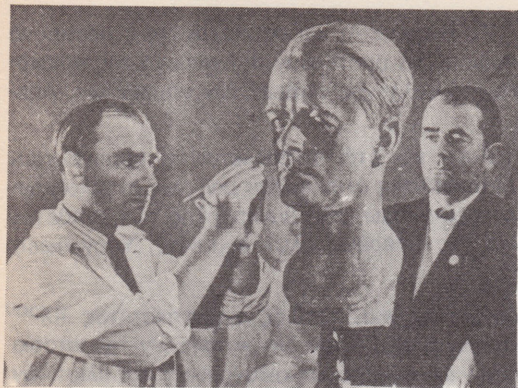
Οταν η Ε.Ε.Ε. (Ενωμένη Εθνικοσοσιαλιστική Ευρώπη) κάνει τα πρώτα της βήματα στα σκαλοπάτια της ιστορίας τα σημεία διαχωρισμού και σύνδεσης των λαών και φυλών της υδρογείου δεν θα αποτελούν πλέον προϊόντα φιλοσοφικής αφαίρεσης, νομικής ερμηνείας ή υποκειμενικής αυθαιρεσίας, αλλά απτή η πραγματικότητα, έκφραση ενός φυσικού νόμου και ενός υψηλού τρόπου ζωής απόλυτα κατανοητού στο απροσμέτρητο ύψος του. «Ναι, δεν έχουμε ίσα δικαιώματα αλλά ανάλογα. Ναι, τα συμφέροντα της ΕΕΣ επιβάλλουν διαφοροποίηση απ τα δικά σας ως τρίτων κρατών, όχι όμως για το περιορισμένης εμβέλειας οικονομικό συμφέρον ενός νεφελώδους οργανισμού, αλλά για την πρόοδο του πολιτισμού μας και, γιατί όχι, ως εναλλακτική λύση και παράδειγμα προς μίμηση για την ανέλιξη και του δικού σας πολιτισμού.

Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις πρέπει να πάψουν να αποτελούν αντικείμενο της αδιάκοπης συναλλαγής αυθαίρετων νομοθετών. Αποτελούν και έτσι επιβάλλεται να ερμηνευτούν αντανάκλαση στον κόσμο μας των αναλλοίωτων φυσικών νόμων της συνύπαρξης των αντιθέτων και της υπεράνω όλων αρμονίας. Υπογραφές, συμφωνίες κ.α., τέτοιες συμβατικότητες έχουν μηδενική αξία, όταν δεν κατανοούν την ιστορία παρά ως σύγκρουση οικονομικών και υλιστικών αναγκών μόνο, αφήνοντας την ουσία έξω από κάθε προβληματισμό. Η αγνότητα, αφέλεια αλλά και κουτοπονηριά σήμερα των Ευρωπαϊκών λαών γίνεται για άλλη μια φορά αιτία της στυγνής εκμετάλλευσής τους από συνομωτικούς παράγοντες που μόνο το καλό τους δεν θέλουν.

Η Ευρώπη των Αρίων Εθνών θα πάει μπροστά μόνο όταν κάθε προσπάθεια στους ποικίλους τομείς, όπου εκδηλώνεται η ανθρώπινη δράση, γίνεται με ωριμότητα, σεβασμό και κατανόηση των ανωτέρω αξιών καθώς και συντριβή κάθε προσπάθειας καπηλείας των φυσιολογικών λαϊκών ροπών, όπως αυτής των Ευρωπαϊκών λαών προς την ενοποίησή τους, η οποία καταλήγει σε είδος «αγροτικής» φυλακής χωρίς δυνατότητα μελλοντικής εξόδου.

Η ΕΟΚ είναι καταδικασμένη να αποτύχει στις συνειδήσεις των Ευρωπ. λαών γιατί στήριξε την ύπαρξή της στις βεβιασμένες συμφωνίες των μελών της, προορισμένων για οικονομικό ξεζούμισμα των λαών και όχι για την ολόπλευρη βελτίωσή τους. Σε μας τους Εθνικούς, με τη σαφή γνώση της φύσης, του τρόπου δράσης και του ποθητού προορισμού μας, έγκειται το καθήκον να μεταλλάξουμε τον «πλανημένο» οργανισμό σε όργανο τουλάχιστον βελτίωσης των Εθνικών μας σχέσεων, όπου υπερέχουσα θέση θα έχει όχι ο όρος «οικονομία» αλλά ο υπέρτατος συνδυασμός της φιλοσοφίας-θρησκείας και της πολιτικής ως δράση και συμμετοχή στη λαϊκή και φυλετική κοινότητα.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΠΑΛΛΑΣ

Arno Breker

Ο Arno Breker, γεννήθηκε στο Elberfeld, το 1900. Ο πατέρας του ήταν γλύπτης και ο ίδιος από πολύ μικρός συνειδητοποίησε ότι η γλυπτική ήταν ο δρόμος που του ταίριαζε. Το 1920 άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα στη σχολή Καλών Τεχνών στο Elberfeld. Στην αρχή ασχολήθηκε με το σχέδιο. Εκείνη την περίοδο ένιωσε να γοητεύεται κι αυτός από την αφηρημένη τέχνη. Όμως αυτό που τον συγκίνησε ήταν ο ανατρεπτικός της χαρακτήρας γιατί ο Arno Breker ήταν πεπεισμένος πως μια γενική ανατροπή ήταν αναγκαία. Άλλωστε ήταν η εποχή της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Γρήγορα όμως αντελήφθη ότι η αφηρημένη τέχνη δεν ήταν παρά η ασφυκτική τυραννία μιας τεχνοτροπίας που δεν άφηνε και πολλά περιθώρια δημιουργίας.

Το 1923 επισκέφθηκε για λίγες μέρες τη Γαλλία κι εντυπωσιάστηκε. Το 1926 εγκαταστάθηκε στο Παρίσι. Ήρθε σ'επαφή με πολλούς μεγάλους καλλιτέχνες και ρεύματα. Ο ίδιος μιλώντας για εκείνη την περίοδο είπε: «Είχα μέσα μου την Ελλάδα και μπροστά μου τη Φύση· έτσι σώθηκα». Στο Παρίσι γνώρισε αρκετή επιτυχία. Το 1934 γύρισε στη Γερμανία και άρχισε να δουλεύει στο Βερολίνο. Οι εθνικοσοσιαλιστές έδειξαν ενδιαφέρον γι'αυτόν. Το Γ' Ράιχ αναγνώρισε την αξία του. Ο Fuhrer τον συναντούσε συχνά. Του ανέθεσε μάλιστα την προτομή του για την οποία είπε ότι ήταν η καλύτερη που είχε δει ποτέ. Του ανατέθηκαν ακόμη δύο αγάλματα για το Στάδιο των Ολυμπιακών Αγώνων, 3 μέτρα ύψος το καθένα. Ανέλαβε ακόμη την κατασκευή της Αψίδας του Θριάμβου που ήταν μάλιστα σχεδιασμένη από τον Hitler. Ο Arno Breker ήταν ήδη διάσημος και χάρη στην αξία του προστατευόμενος από το καθεστώς. Το 1944 ο Führer του πρότεινε να αναλάβει τη διεύθυνση των τεχνών.

Ήταν στενοχωρημένος που δεν είχαν αναδειχθεί ακόμη όλα τα ταλέντα· είχε δώσει μάλιστα διαταγή να επιστρέψουν όλοι οι καλλιτέχνες από το μέτωπο. Ο Arno Breker δέχτηκε· ήταν για τον Führer ο άνθρωπος που θα μπορούσε να πραγματοποιήσει όλα του τα σχέδια που αφορούσαν την Τέχνη. Έφθασε όμως το 1945. Η Γερμανία έπεσε. Στην αρχή οι Αμερικανοί δεν πείραξαν τον Arno Breker. Αντίθετα προσπάθησαν με κολακείες και διάφορες ύπουλες υλικές προσφορές να τον φέρουν με το μέρος τους. Αυτός όμως στάθηκε μακριά. Έτσι οι Αμερικανοί για να τον εκδικηθούν κατέστρεψαν ολοκληρωτικά τα έργα του. Στις εφημερίδες ο Arno Breker είδε ό,τι με τόσο κόπο και αγάπη είχε δημιουργήσει να έχει μετατραπεί σε σωρούς σπασμένων αγαλμάτων. Η δημοκρατία είχε πετάξει τη μάσκα της. Αυτοί που τόλμησαν να κατηγορήσουν τους Γερμανούς γιατί έκαψαν συμβολικά μερικά αντίτυπα κάποιων διεφθαρμένων βιβλίων, ξέρασαν τη δημοκρατική κτηνωδία τους πάνω στα έργα του σημαντικότερου γλύπτη του αιώνα μας· αυτού που χαρακτηρίστηκε ως ο «Μιχαήλ Άγγελος του 20ου αιώνα». Οι αιτίες αυτής της καταστροφής. το ότι τα έργα αυτά είχαν δημιουργηθεί σε μια εποχή που έπρεπε να ξεχαστεί. Ήταν πολύ υγιή. πολύ ωραία, πολύ αρμονικά κι ως τέτοια δεν είχαν καμμιά θέση στη διεστραμμένη και μίζερη εποχή που ανέτελλε.

Μετά απ'αυτή την καταστροφή ο Arno Breker όχι μόνο ξεχάστηκε αλλά και θεωρήθηκε νεκρός. Δεν μπόρεσε να εκθέσει τα έργα του, εδιώχθη από τις ακαδημίες, υπέστη αρνητικές και άδικες κριτικές, συκοφαντήθηκε και περιφρονήθηκε. Δεν έχασε όμως ποτέ το κουράγιο και την πίστη του.

Ο Arno Breker αντλεί τα θέματά του από την Ευρωπαϊκή Παράδοση. Το ιδανικό του είναι η

Φύση και σύμφωνα μ'αυτήν δημιουργεί. Η Τέχνη του είναι υγιής και ρωμαλέα, γεμάτη σφρίγος, ομορφιά, ζωντάνια.

Ακολουθούν αποσπάσματα από συνέντευξη του Arno Breker σε Ισπανό δημοσιογράφο στο Düsseldorf το 1975 καθώς επίσης και δηλώσεις του αλλού.

— «Ανήκα στην ομάδα του Derain και όλων εκείνων που βασίζονταν στην παράδοση, τη μεγάλη Ευρωπαϊκή παράδοση από την οποία ο Picasso είχε απομακρυνθεί. Απ'ό,τι γνωρίζω όμως από κοινούς γνωστούς ήταν ένα παράξενο ον».

— «Υπό το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς κανείς καλλιτέχνης δεν είχε πρόβλημα, κανείς. Όλοι είχαν μια βάση για να εξακολουθήσουν το έργο τους. Μόνο οι καλλιτέχνες της Die Brücke είχαν κάπως αλλιώτικη μεταχείριση».

— «— Δημοσιογράφος: Μετά την οικονομική ανόρθωση ο Hitler είχε καλλιτεχνικά και πολιτιστικά προγράμματα;

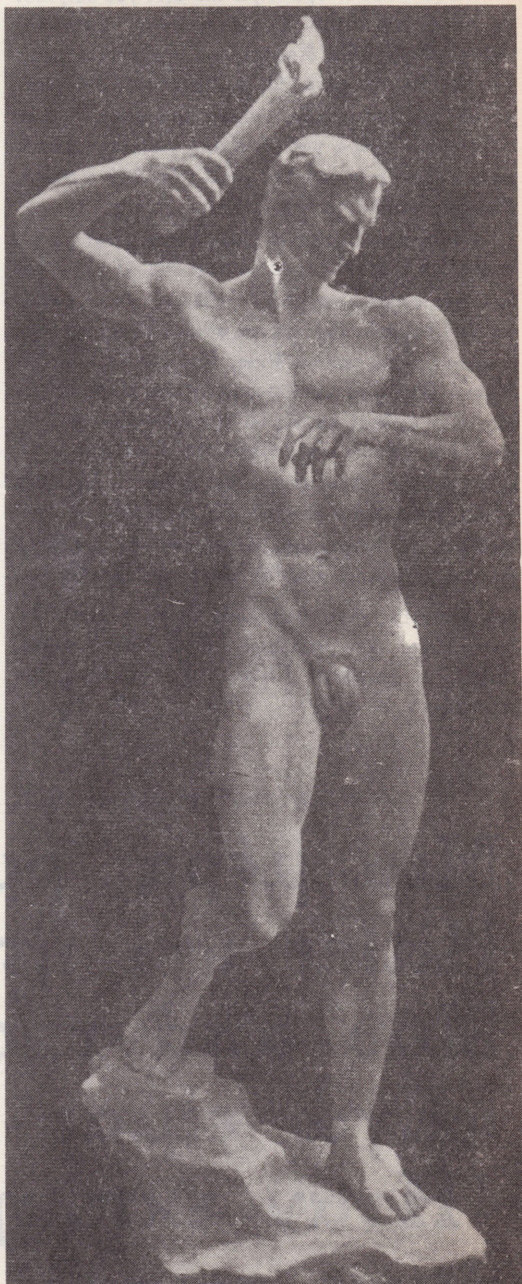
— Α.Β.: Μας είχε παρακαλέσει να δουλέψουμε να αγωνιστούμε. Είχε διατάξει να μεταμορφωθούν οι μεγάλες πόλεις όπως η Δρέσδη, το Μόναχο, η Νυρεμβέργη, το Αμβούργο κ.ά. Υπήρχαν σχέδια για όλες τις πόλεις και δουλειά για τριάντα χρόνια. Ίσως φανώ λίγο απλοϊκός μα νομίζω πως αν ήθελε πραγματικά τον πόλεμο δεν θα είχε διαπράξει τον παραλογισμό να βάλει εκατομμύρια ανθρώπους να κτίζουν σπίτια».

— «— Δημοσιογράφος: Πώς νιώσατε όταν μάθατε τον θάνατο του Hitler;

— Α.Β.: Όταν το έμαθα, δεν μπόρεσα εντελώς να το συνειδητοποιήσω· τόσο χαμένος ένιωθα. Δεν μπορούσα πια να αισθανθώ τίποτε. Όλα είχαν χαθεί, όλα ήταν μάταια».

— «Μετά τον πόλεμο, δεν άλλαξα πότε τις πεποιθήσεις μου. Λέω συνεχώς το ίδιο πράγμα: ό,τι λέω και σε σας καθ'όλη τη διάρκεια της συζήτησης. Δεν έχω κανένα λόγο να αλλάξω».

— «Ο πόλεμος που έγινε εναντίον μου ήταν φοβερός, ελεεινός. Το ραδιόφωνο: βδελυρό. Η τηλεόραση: βδελυρή. Η γερμανική τηλεόραση μ'επισκέφθηκε. Δεν θα το ξανακάνει ποτέ. Δεν μπορώ να σας εξηγήσω πως μου φέρθηκαν. Μου φέρθηκαν σαν να ήμουν το χειρότερο πλάσμα στον κόσμο».

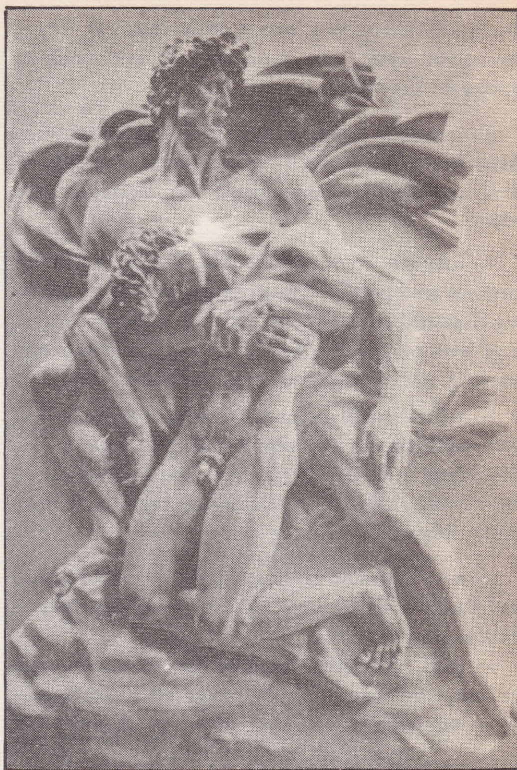
Προμηθεύς

— «Ούτε οι νόμοι ... υπάρχουν για μένα. Κι εγώ δεν υπάρχω για την κυβέρνηση».

— «Το κοινό κουράστηκε απ'ό,τι του δείχνουν τα τελευταία τριάντα χρόνια στον τομέα της τέχνης. Θέλει κάτι διαφορετικο' γι'αυτό στρέφεται εκ νέου σε μένα. Οι περισσότεροι άνθρωποι αγνοούσαν ότι υπήρχα ακόμη. Πρόσφατα δημοσιεύθηκε ένα άρθρο για μένα στη γαλλική επιθεώρηση L'Oeil: ο συντάκτης νόμιζε ότι ήμουν νεκρός εδώ και πολλά χρόνια».

— «Λένε: η Γερμανία είναι ένοχη, είναι η μόνη ένοχη. Κι όλος ο κόσμος το πιστεύει. Ο τύπος και τα μέσα ενημέρωσης διαστρεβλώνουν τα γεγονότα. Η Γερμανία έχει πάντα άδικο. Σίγουρα, αφού ο νικητής έχει πάντα δίκιο. Μπορεί να λέει ό,τι θέλει... Παρ'όλα αυτά μερικές αξίες είναι άφθαρτες. Δεν μπορεί κανείς να είναι αιωνίως ένοχος. Εγώ δεν μπορώ να εκθέσω τα έργα μου γιατί είμαι ένοχος. Δεν μπορώ να εργαστώ όπως θα ήθελα γιατί είμαι ένοχος. Κι αν κανείς με προσβάλλει, με δυσφημίσει, μέσω του τύπου ή αλλιώς δεν μπορώ να αμυνθώ γιατί ποτέ δεν θα βρω ένα δικαστή τόσο θαραλλέο ώστε ν'απονείμει δικαιοσύνη. Δεν υπάρχω! Έχω πάντα άδικο! Όπως ο χαμένος! Είμαι απ'τη πλευρά των ηττημένων γι'αυτό!».

("Découvertes" Δεκέμβριος 1970)

Οι Σύντροφοι

Μια μέρα, ρώτησα τον Hitler «τί ήταν» Μου απάντησε ξεκάθαρα: «Εγώ είμαι Έλληνας!» Ήταν εκπληκτικό, αλλά ήταν σωστό.

LEON DEGRELLE

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Μια από τις μεγαλύτερες κατηγορίες που συχνά, μεσα από κύκλους αμαθών, ημιμαθών και παραπληροφορημένων, εκτοξεύονται ενάντια στα χρόνια εφαρμογής του εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος στη Γερμανία είναι ο πνευματικός σκοταδισμός και η αντιδραστική μονομέρεια. Στο άρθρο αυτό σκοπεύουμε να ασχοληθούμε με ένα μόνο τομέα της τέχνης, τον κινηματογράφο, και να τον τοποθετήσουμε από ιστορική και καλλιτεχνική άποψη στη θέση που του αρμόζει.

Η υπερβολικά νέα τέχνη του κινηματογράφου έχει, στα 1930, γύρω στα τριάντα χρόνια ζωής και δημιουργικής δράσης. Οι κυριότερες χώρες παραγωγής, οργανωμένες με μηχανήματα και αίθουσες προβολής είναιη Γαλλία και η Ιταλία. Στο Χόλλυγουντ έχει ήδη αρχίσει να στήνεται η εμπορική εκείνη βιομηχανία του θεάματος που θα επιβληθεί στον κόσμο μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο επιβάλλοντας πρότυπα και καταστάσεις. Στη Ρωσία τα πάντα βρίσκονται κάτω από την επίσημη γραμμή του σταλινικού «σοσιαλιστικού ρεαλισμού» και οι φουτουριστικοί και κονστρουκτουβιστικοί πειραματισμοί έχουν πια πάψει.

Ο Γερμανικός κινηματογράφος ξεκινά σχετικά αργά σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη. Γυρίζονται γύρω στις 100 ταινίες από το 1906 έως το 1914 με σπουδαίους ηθοποιούς και σκηνοθέτες, όμως πολύ λίγες από αυτές προβλήθηκαν στο εξωτερικό. Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος καταστρέφει, μαζί με την γερμανική περηφάνεια και την νεαρή κινηματογραφική παραγωγή. Η σημασία όμως του κινηματογράφου, η ισχύς του απάνω στο ομαδικό υποσυνείδητο των μαζών και η ξεχωριστή αμεσότητα που προσφέρει προβάλοντας επίκαιρα και σκηνές από την καθημερινή ζωή έχει γίνει κατανοητή απ όλους. Ἐτσι στη νεοσύστατη, σπασμωδική και αδύναμη δημοκρατία της Βαϊμάρης η άρχουσα συντηρητική καπιταλιστική τάξη των Βιομηχάνων, φροντίζει να καπηλευτεί την ισχύ αυτή για τους ισοπεδωτικούς σκοπούς της.

Κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις, ιδρύεται το 1917 UFA με κεφάλαια τραπεζών και την επίσημη κρατική συμμετοχή. Η UFA δε διαθέτει το μονοπώλιο της γερμανικής παραγωγής αλλά έχει μέσα σ αυτό το μεγαλύτερο ποσοστό. Η μεγάλη της προσφορά έγκειται στο γεγονός ότι αντιστέκεται με μεγάλη επιτυχία στις ξένες, κυρίως αμερικάνικες, παραγωγές, φέρνοντας στη Γερμανία ένα καστ σκηνοθετών, ηθοποιών, σκηνογράφων, μουσικών κ.ο.κ. απ όλο τον κόσμο. Οι συντηρητικοί χρηματοδότες της UFA την αναγκάζουν όμως να συμπεριφέρεται όσο το δυνατόν αστικότερα, παραγκωνίζοντας τις ανάγκες και τις διαθέσεις του γερμανικού λαού και χρησιμοποιώντας όλο το συγκεντρωμένο αξιολογότατο καστ, (Ζάρα Λεάντρ, Εμίλ Γιάννιγκς, Λένι Ρίφενσταλ κ.ο.κ.) για να γυρνά ανώδυνες ταινίες, αστικού περιεχομένου, παρόμοιες με τις αντίστοιχες του Χόλυγουντ. Η ισχύς αυτή επιτείνεται μετά το 1920 που αποσύρεται από το αρχικό κεφάλαιο το κράτος και η τραπεζικοί αρχίζουν να ελέγχουν πλήρως τις παραγωγές. Ο συντηρητισμός τους φτάνει στο σημείο να απαγορέψουν την ταινία «Επανάσταση στο Αναμορφωτήριο» του δεδηλωμένου εθνικοσοσιαλιστή Veit Harlan το 1925 κατηγορώντας την ως σοσιαλιστική! Οι αριστεροί ξεκινούν μια εκστρατεία υποστηρίζοντας την ανάγκη εθνικοποίησης της κινηματογραφίας αλλά ως συνήθως, αναλίσκονται σε ευχολόγια, υβρεολόγια και πειραματικούς σχηματισμούς αντιτιθέμενους στην UFA που μέλλουν να αποδειχθούν υπερβολικά βραχύβιοι και αναποτελεσματικοί. Η σύσταση του εθνικοσισιαλιστικού κόμματος, η αναγνώριση του κινηματογράφου σαν μια από τις σημαντικότερες τέχνες του καιρού μας δια στόματος Αδόλφου Χίτλερ και Γιόζεφ Γκαίμπελς καθώς και η ύπαρξη δεδηλωμένων αγωνιστών του εθνικοσοσιαλισμού ανάμεσα στους ηθοποιούς (π.χ. Εμίλ Γιάννιγκς «Γαλάτιος Ἀγγελος», Τέα Φον Χάρμπου σεναριογράφος του «Μητρόπολης») και τους σκηνοθέτες έχει σαν αποτέλεσμα την αισθητική προεργασία που θα οδηγήσει στα αδιαμφισβήτητα αριστουργήματα της Ρίφενσταλ και του Χάρλαν. Η αστική όμως διακυβέρνηση της UFA απομακρύνει οποιαδήποτε εθνικοσοσιαλιστική πρόταση από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Η κατάσταση εντείνεται όταν μετά το 1926 αμερικάνικα κεφάλαια (βλ. εβραϊκά) έρχονται να τοποθετηθούν στην UFA, μαζί με εκείνα των γερμανικών τραστ του Χούμπερντινγκ, απομακρύνοντας ακόμα και εκείνα της τραπέζης. Οι πολιτικές ζυμώσεις όμως της εποχής μέλλουν να ανατρέψουν την κατάσταση.

Πέρα των εντός UFA εθνικοσοσιαλιστικών προσπαθειών για την δημιουργία μεμονωμένων ταινιών που τίθενται στην υπηρεσία του λαού της Ευρώπης και της φυλής, παρόμοια

παραδείγματα, μεμονωμένων προσπαθειών συναντάμε στην φασιστική Ιταλία με τα έργα των BLASSETI, CAMERINI, PASTRONE, κ.λπ. και στην Αμερική με τις φυλετικές ταινίες των Σεσίλ ντε Μιλ και GRIFITH. Στην σοβιετική Ρωσία ο κινηματογράφος έχει τεθεί κάτω από το σταλινικό καθεστώς, αλλά ακολουθεί την γραμμή της ταύτισης των ταινιών με τις ανάγκες του λαού και δίνει δια χειρός Αϊζενστάιν και Πουντόβκιν μια σειρά αριστουργημάτων όπως το «Θωρηκτό Ποτέμκιν» ή το «Τέλος της Αγίας Πετρούπολης» που θαυμάστηκαν από τους ηγέτες της εθνικοσοσιαλιστικής κουλτούρας και προσωπικά από τον Χίτλερ.

Με την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία τον Ιανουάριο του 1933, η πολιτική αστάθεια σταματά, δημιουργείται μια κάμψη στο ρυθμό παραγωγής της UFA εξ αιτίας των αλλαγών που μέλλουν να συμβούν και έχουν ήδη ανακοινωθεί από το πρόγραμμα κουλτούρας του Ράιχ. Ο Γκαίμπελς, υπουργός Πολιτισμού και Προπαγάνδας δηλώνει: «ο γερμανικός κινηματογράφος πρέπει να καταλάβει ότι η κρίση που περνάει δεν είναι κρίση υλική αλλά πνευματική και ότι αυτή θα εξακολουθήσει να είναι τέτοια αν δε βρει το θάρρος να κάνει ριζικές αλλαγές. Πρέπει χωρίς καθυστέρηση να ελευθερώσουμε τον κινηματογράφο από τους εβραίους και από αυτούς που τον επηρεάζουν». Λίγους μήνες μετά την άνοδο του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος στην εξουσία, στις 11 Μαρτίου του 1933 ιδρύεται το Υπουργείο Πολιτισμού και Προπαγάνδας, στο οποίο υπάγεται η UFA, απαλλασσόμενη από τις επιρροές των τραπεζικών, αμερικάνικων και κεφαλαίων του κονσόρτσιουμ Χούμπερντινγκ, ανταποκρινόμενη ουσιαστικά σε ένα αίτημα κυρίως των αριστερών και κομμουνιστών που όπως είναι φυσικό τελευταία στιγμή στρέφονται ενάντια στην κρατικοποίηση. Από εκείνη τη στιγμή και ύστερα, τίθενται οι νέες βάσεις για τη δημιουργία ενός όχι μόνο γερμανικού αλλά ευρωπαϊκού κινηματογράφου μια που στους κόλπους της η UFA θα εξακολουθήσει να συγκεντρώνει δημιουργούς από τη Ρωσία, Ιταλία, Γαλλία, Ισπανία, Αυστρία, Ελβετία, Σουηδία, Νορβηγία, Δανία, Βέλγιο κ.ο.κ. Όλοι οι σκηνοθέτες και λοιποί που δεν αποδέχονται την νέα κατάσταση καταφεύγουν (που αλλού;) στην έτοιμη βιομηχανία του θεάματος, στο Χόλλυγουντ που λειτουργεί ακριβώς όπως και η UFA από ιδιωτικές κατευθυνόμενες επιχειρήσεις, τραστ, και κονσόρτσιουμ χωρίς φαινομενικά πολιτική τοποθέτηση με βαθύτατη αντιδραστική πολιτική ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ιδέα και την εθνικοσοσιαλιστική πολιτεία.

«Munchhausen»

Η Leni Rifenstahl με τον Χίτλερ

Η Leander στο «Der grosse Liebe»

Στη Γερμανία γυρίζονται από 1933 έως το 1944 περισσότερες ταινίες από εκείνες που την ίδια εποχή γυρίζονται στο Χόλλυγουντ. Από αυτές, σύμφωνα με στατιστικά στοιχεία που δημοσιεύτηκαν το 1920, μόνο το 10% ασχολείτο έστω και αμυδρά με την πολιτική. Αντίθετα σχεδόν όλα τα κεφάλαια του Χόλλυγουντ διατέθηκαν για να τονίσουν την εικόνα του κακού, σκληρού και ανελέητου Γερμανού πριν από τον πόλεμο και να ωθήσουν την αμερικάνικη αγέλη ενάντια στον ευρωπαϊκό κόσμο και την γιαπωνέζικη παράδοση κατά τη διάρκεια αυτού.

Η γερμανική φιλμογραφία των ετών 1933-1944 περιλαμβάνει ταινίες ψυχαγωγικού περιεχομένου, ντοκυμαντέρ, επίκαιρα, οπερέτες, κινηματογράφηση οπερών, συνεργασία με ονόματα όπως Emil Jannigs, Veit Harlan, Henny Porten, Zavah Leander, Kristina Sonnerbaum, Leni Riefenstahl, Berthold Bruger, Olga Tschechova, Ilse Verner κ.ο.κ. Η γερμανική πολιτική για την διάδοση του κινηματογράφου περιελάμβανε χρηματοδότηση ταινιών στο εξωτερικό («Το κοράκι» Γαλλία 1942) μίσθωση αιθουσών αποκλειστικά από την UFA σε ξένες χώρες που πρόβαλαν ταινίες της (στη Θεσ/κη για παράδειγμα το «Τιτάνια» ή το «Διονύσια») και σαν σχολή έδωσε τα μέγιστα στην εξέλιξη του μοντάζ, της καθαρότητας των σκηνών του στησίματος των πλάνων και του συσχετισμού ήχου και εικόνας σαρώνοντας κατ εξακολούθηση τα διεθνή βραβεία.

Μετά τον πόλεμο, όλοι οι συνδημιουργοί αυτής της εποποιίας κυνηγήθηκαν ανελέητα (η Reifenstahl έφυγε για τη Νοτιοδυτική Αφρική, ο Harlan κατηγορήθηκε σαν εγκληματίας πολέμου για τις ταινίες του, η Leander ξεκίνησε να δουλεύει σε καμπαρέ), ενώ όλες σχεδόν οι ταινίες της UFA αποκλείστηκαν από το νέο ανερχόμενο μέσο επιρροής των αγελαίων πλέον μαζών, την τηλεόραση και εξαφανίστηκαν από τις αίθουσες προβολής. Οι περισσότερες ταινίες είναι άπαιχτες στην Ελλάδα (πρώτη ελληνική προβολή του πολυβραβευμένου «Θρίαμβος της θελήσεως» στις 24 Ιουνίου 1987!!! στα γραφεία της Χρυσής Αυγής) και αποκλεισμένες από οποιοδήποτε δίκτυο διανομής όπως άλλωστε και τα ζωγραφικά, μουσικά, ή λογοτεχνικά αριστουργήματα της περιόδου, που αντικαταστάθηκαν με τη σωρεία των επαναλαμβανόμενων αμερικάνικων ανουσιουργημάτων.

Χρήστος Αλεξάνδρου

Η ΤΕΧΝΗ ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ένα από τα συνθήματα με τα οποία βομβαρδίζεται ο άνθρωπος σήμερα είναι ότι μόνο η δημοκρατία προστατεύει την Τέχνη και ευνοεί την ανάπτυξή της, ακριβώς επειδή σέβεται κάθε καλλιτεχνική (;) δημιουργία και επιτρέπει την πολυφωνία, σε αντίθεση με τα εθνικοσοσιαλιστικά καθεστώτα όπου η τέχνη φιμώνεται! Προς ενίσχυση μάλιστα αυτής της άποψης, φέρεται ως παράδειγμα η συμβολική τελετή ρίψης στην πυρά βιβλίων συγγραφέων στους οποίους το Τρίτο Ράιχ θεωρούσε διεφθαρμένους.

Μελετώντας κανείς την πορεία της τέχνης μπορεί ν αντιληφθεί πως την αντιμετωπίζει η δημοκρατία. Κατ αρχήν στα δημοκρατικά καθεστώτα υποτίθεται ότι η τέχνη δεν είναι στρατευμένη. Υπήρξε όμως ποτέ Τέχνη που δεν ήταν στρατευμένη; Μήπως αυτό δεν συμβαίνει και σήμερα περισσότερο μάλιστα από κάθε άλλη φορά; Τελικά η ίδια η στράτευση δεν είναι στοιχείο της εννοίας της Τέχνης; Δεν υπάρχει Τέχνη για την τέχνη. Δεν δημιουργεί κανείς μόνο για να δημιουργήσει. Ο καλλιτέχνης ικανοποιεί μέσω των έργων του την ανάγκη του δημιουργίας αλλά και μετάδοσης και επικοινωνίας. Μόνο ένας νοσηρά εγωκεντρικός άνθρωπος δημιουργεί μόνο για τον εαυτό του αδιαφορώντας για το κοινωνικό σύνολο. Το ζήτημα λοιπόν δεν είναι αν η τέχνη πρέπει να είναι στρατευμένη αλλά ποιον σκοπό υπηρετεί.

Για να απαντηθεί όμως αυτό το ερώτημα πρέπει πρώτα να διαπιστωθεί τι εκφράζεται μέσω της Τέχνης και αν ο καλλιτέχνης είναι ελεύθερος ή υπόκειται σε κάποιους περιορισμούς. Μια αναδρομή στην ιστορία της Τέχνης αποδεικνύει ότι κάθε καλλιτεχνικό δημιούργημα – άσχετα με το διαχρονικό χαρακτήρα που ίσως έχει – είναι γέννημα της εποχής του και εκφράζει τις εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες (αντικειμενικό στοιχείο) είτε με την απόρριψη είτε με την αποδοχή τους (υποκειμενικό στοιχείο). Η τέχνη έχει επίσης εθνικό (όχι με την στενή έννοια) χαρακτήρα γιατί κάθε άνθρωπος – και συνεπώς κι ο καλλιτέχνης – ανήκει σε μια φυλή και φέρει μέσα του δια της κληρονομικότητας κάποια συγκεκριμένα φυλετικά χαρακτηριστικά που –είτε του αρέσει είτε όχι – δεσμεύουν την καλλιτεχνική του έκφραση.

Απ όσα προαναφέρθηκαν συνάγεται το συμπέρασμα ότι ο σημερινός καλλιτέχνης ο ζων και δημιουργών υπό δημοκρατικό καθεστώς επηρεάζεται από τις επικρατούσες κοινωνικές συνθήκες. Ποιές είναι όμως αυτές; Η περιβόητη δημοκρατική πολυφωνία δεν είναι τίποτε άλλο παρά σύγχυση και ανακάτεμα βιολογικό, πνευματικό, πολιτιστικό. Αυτή η σύγχυση δεν μπορεί παρά να επηρεάσει τον καλλιτέχνη και το πιθανότερο (και ευκολότερο) είναι να τη μεταφέρει στο έργο του. Η σύγχρονη τέχνη δηλαδή είναι στο μεγαλύτερο ποσοστό της γνήσιο παιδί της εκφυλισμένης και παρηκμασμένης δημοκρατικής κοινωνίας κι αυτή την παρακμή δεν την αρνείται κανείς πια. Ούτε εθνικό χαρακτήρα έχει, εξ αιτίας του κράματος εθνών και φυλών. Και τι μεταδίδει τελικά; Μα αυτό ακριβώς που εκφράζει. Ώστε στη δημοκρατία ο σκοπός της τέχνης είναι η μετάδοση της σύγχυσης της ανισορροπίας, της διαφθοράς και του εκφυλισμού. Είναι αυτό όμως Τέχνη, είναι Ιδανικό, είναι Σκοπός; Όχι βέβαια. Η γνήσια Τέχνη είναι προϊόν της φυλετικής ψυχής και βρίσκεται σε αρμονία με τη Φύση και στους νόμους της υπακούει. Όπως είναι και επιστημονικά αποδεδειγμένο η φυλετική παράδοση είναι βαθιά ριζωμένη στη ψυχή του ανθρώπου. Από τη φυλή πρέπει να εμπνέεται ο καλλιτέχνης και σ αυτή μέσω της δημιουργίας να επιστρέφει. Σκοπός της είναι η σε κάθε τομέα ανύψωση της φυλετικής κοινότητας. Αυτό όμως επιτυγχάνεται μόνο όταν ιδανικό της τέχνης είναι η Ομορφιά.

Αλλά Ομορφιά δεν υπάρχει σήμερα όπως είναι άλλωστε πασιφανές. Ο άνθρωπος όμως όσο εξαθλιωμένος κι αν είναι έχει ανάγκη να έρθει σε επαφή με την τέχνη. Πρόκειται για μια ανάγκη ασυνείδητη και ζωτική· γι αυτό και του προσφέρονται ως Τέχνη διάφορα κακέκτυπα της.

Ο κανόνας λοιπόν που διαμορφώνει σήμερα το είδος της «τέχνης» είναι ο εξής: «Τέχνη άξια αποδοχής και θαυμασμού είναι ό,τι δεν καταλαβαίνετε, ό,τι δεν σας εκφράζει, ό,τι σας φαίνεται άσχημο και ανέμπνευστο, το εκκεντρικό, το εύκολο και ασύδοτο». Αυτός είναι ο ορισμός της τέχνης και προς αυτόν συμμορφώνονται όλοι· ακόμη και άνθρωποι που έχουν

ταλέντο αλλά και μειωμένη αντίσταση. Τέτοια έργα τέχνης προωθούνται από το «καλλιτεχνικό» κατεστημένο, τέτοια βραβεύονται και ευνοούνται από τους κριτικούς, τέτοια προβάλλονται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Κι ο λαός μπολιασμένος απ την προπαγάνδα τέτοια έργα τέχνης δέχεται, νομίζοντας πως έτσι είναι και καλλιεργημένος και προοδευτικός. Γι αυτό το λαό ο Le Bon θα είχε πολλά να πει.

Η δημοκρατική τέχνη λοιπόν είναι διεστραμμένη και αφύσικη όπως διεστραμμένη και σε δυσαρμονία με την πραγματική της φύση είναι η ψυχή. Ο καλλιτέχνης απομεμακρυμένος από τις ρίζες του, παραπαίει, γίνεται έρμαιο των όποιων ξένων επιρροών που δεν μπορεί όμως να τις αφομοιώσει απλούστατα γιατί δεν τον εκφράζουν. Γίνεται φθηνός μιμητής, χάνει την αυθεντικότητά του γιατί αναγκάζεται να προσαρμοστεί σ ορισμένους «τεχνητούς» κανόνες για να μην περάσει στη λήθη, (π.χ. τα έργα του πρέπει να έχουν αντιηρωικό χαρακτήρα).

Είναι ακόμη η σημερινή τέχνη η αποθέωση του ατομικισμού αφού δεν υπάρχει σ αυτήν κανένας κοινωνικός σκοπός.

Η απελευθέρωση των χαμηλοτέρων ενστίκτων παρουσιάζεται ως ελευθερία του υποσυνειδήτου, η φτώχεια και η μιζέρια ως δωρική λιτότητα και αυστηρότητα. Άλλες φορές γίνεται ακατανόητη ακόμη και για τον ίδιο τον καλλιτέχνη. Ουσιαστικά είναι μια τέχνη εύκολη αφού δεν υπόκειται σε κανένα περιορισμό και δεν έχει κανένα σκοπό. Είναι τέχνη φτωχή που προσπαθεί απεγνωσμένα να εντυπωσιάσει με εφφέ για να καλύψει τη γύμνια της, με βωμολοχίες για να καλύψει τη λεκτική ανεπάρκειά της, με παρανοϊκούς ήχους για να καλύψει την ανικανότητά της. Τέχνη ασυνάρτητη και ασύδοτη, άρρωστη τελικά. Εδώ αξίζει να σημειωθεί μια αντιπαράθεση που έγινε το 1938 στη Γερμανία ανάμεσα σε έργα «μοντέρνων καλλιτεχνών», οπαδών της αφηρημένης τέχνης και σε «έργα» τροφίμων ψυχιατρείων. Η σύγκριση απεκάλυψε εκπληκτικές ομοιότητες. Κάλλιστα θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι τα «έργα» αυτά προέρχονταν από τον ίδιο καλλιτέχνη ή ότι οι «δημιουργοί» τους ήταν της ίδιας σχολής. Υπήρχε βέβαια ένα βασικό κοινό γνώρισμα: ήταν όλα γεννήματα αρρώστων μυαλών.

Αυτή την τέχνη λοιπόν προστατεύει και ευνοεί η δημοκρατία γιατί έτσι εξυπηρετεί το σκοπό της. Τα μηνύματα που περνάει η δημοκρατική τέχνη είναι όλα ίδια: ειρήνη, ισότητα, διεθνισμός. Τα μηνύματα αυτά αποκοιμίζουν τον άνθρωπο και κολακεύοντας τα πιο ταπεινά του πάθη τον αποκτηνώνουν, τον αποδυναμώνουν μειώνοντας κατ αυτόν τον τρόπο αποτελεσματικά τις πιθανότητες αντίδρασης και επανάστασης. Έτσι εδραιώνεται η δημοκρατία.

Υπάρχουν όμως κι οι εξαιρέσεις: Είναι οι καλλιτέχνες που αντιστέκονται στη σημερινή σαπίλα, που εκφράζουν τις αιώνιες αξίες του Πολιτισμού, που εμπνέονται από την Ομορφιά, που χρησιμοποιούν τη στιγμή για να εκφράσουν το αιώνιο, που υπακούουν στους κοσμικούς νόμους. Και υπάρχουν ακόμη κι εκείνοι που έζησαν και δημιούργησαν σε πιο υγιείς εποχές.

Αυτοί έρχονται αντιμέτωποι με το δημοκρατικό μεγαλείο και ή φυλακίζονται ή κλείνονται σε ψυχιατρεία ή πέφτουν θύμα συκοφαντιών, ή βλέπουν τα έργα τους στο όνομα της ελευθερίας της τέχνης να καταστρέφονται ή περιφρονούνται και αποσιωπούνται. Όταν δεν είναι όμως δυνατό να διωχθεί ένας καλλιτέχνης, η δημοκρατία τον παρουσιάζει σαν παιδί της.

Στην Ελλάδα π.χ. ο εθνικιστής ποιητής Κ. Καρυωτάκης παρά τις προσπάθειες που έγιναν – από κομμουνιστές κυρίως – να ξεχαστεί ή να μην θεωρηθεί ποιητής παραμένει πάντα επίκαιρος και αξιοθαύμαστος. Άλλοι όμως τον παρουσιάζουν σαν δημοκράτη, άλλοι σαν μαρξιστή κ.λπ., βεβηλώνοντας έτσι βάναυσα τη μνήμη του. Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις η δημοκρατία δεν διώκει άμεσα, αλλά διαστρεβλώνει, παραποιεί ή κατευθύνει αλλού το ενδιαφέρον του κοινού (π.χ. στην προσωπική ζωή του καλλιτέχνη, στο θάνατό του), γιατί τρέμει την πνευματική αφύπνιση που μπορεί να προκαλέσει ένα γνήσιο καλλιτεχνικό έργο.

Αυτή τη στάση κρατάει απέναντι στη Τέχνη η δημοκρατία. Ή την παραγκωνίζει αντικαθιστώντας την με φτηνά κατασκευάσματα ή διώκει και εξοντώνει τους καλλιτέχνες.

JOSE ANTONIO PRIMO DE RIVERA

Στις 20 Νοεμβρίου συμπληρώθηκαν 53 χρόνια από την δολοφονία του ιδρυτή της Ισπανικής Φάλαγγος Jose Antonio Primo de Rivera.

Ο Χοσέ Αντόνιο γεννήθηκε το 1903 και ήταν γιος του Στρατηγού Πρίμο ντε Ριβέρα ο οποίος κυβέρνησε δικτατορικά την Ισπανία από το 1923 έως το 1930. Μετά την πτώση του Στρατηγού Ριβέρα η χώρα έζησε περίοδο αναταραχών. Η δημοκρατία βοήθησε στο να ογκωθεί η δύναμη των αναρχικών και των μπολσεβίκων. Φραγμός στα σχέδια για την υποδούλωση της χώρας στην κόκκινη τρομοκρατία και τον μπολσεβικισμό, στάθηκαν οι νεαροί εθνικιστές.

Ο εικοσιπεντάχρονος δικηγόρος Ραμίρο Λεντέσμα Ράμος ιδρύει την «Εθνικοσυνδικαλιστική Ένωση Επιθέσεως» (J.O.N.S.) και εκδίδει την εφημερίδα «η κατάκτηση της εξουσίας».

Ο νεαρός επίσης δικηγόρος Ονέσιμο Ρετόντο δημιουργεί τα «Καστιλιάνικα Συμβούλια της Ισπανικής Δράσεως». Το 1932 οι δύο οργανώσεις συγχωνεύονται με κοινό σύνθημα «Για την Πατρίδα, για το ψωμί, για την Δικαιοσύνη» και δημιουργούν μία οργάνωση νεολαίας, τους «Νέους Λαϊκής Δράσεως» (J.A.P). Τον Οκτώβριο του 1933 (ίδια χρονιά που ο Γερμανικός λαός υπό τον Αδόλφο Χίτλερ κηρύσσει την Εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση) ο νεαρός δικηγόρος Χοσέ Αντόνιο ιδρύει την Ισπανική Φάλαγγα. Τα αρχικά του κινήματος είναι Φ.Ε. Δηλαδή Ισπανική Φάλαγγα. Το ΦΕ όμως σαν λέξη σημαίνει στα Ισπανικά Πίστις.

Τα μέλη της Φάλαγγος χαιρετούν με τον φασιστικό (Αρχαιοελληνικής προελεύσεως) χαιρετισμό, με υψωμένο το δεξί χέρι.

Στις 4 Μαρτίου του 1934 γίνεται η ένωση των εθνικιστικών επαναστατικών οργανώσεων της JONS, JAP και F.E. (Ισπανικής Φάλαγγος) υπό την τριανδρία των Χοσέ Αντόνι, Ρουίζ ντε Άλντα και Ραμίρο Λεντέσμα. Εξέχουσα φυσιογνωμία φυσικά ο Χοσέ Αντόνιο.

Έμβλημα του κινήματος πέντε σταυρωτά βέλη ανάμεσα σε ένα ζυγό βοδιών που ήταν παλιό σύμβολο των Βασιλέων Φερδινάνδου και Ισαβέλλας.

Το κίνημα εξαπλώνεται γρήγορα σ' ολόκληρη την χώρα. Η εξάπλωση του βέβαια απαιτεί και τις ανάλογες θυσίες. Έτσι πολλοί φαλαγγίτες δολοφονούνται από τους κόκκινους τρομοκράτες και άλλοι οδηγούνται στα δικαστήρια και τις φυλακές της Δημοκρατίας. Εν τω μεταξύ οι ιδέες του φαλαγγιτισμού βρίσκουν θιασώτες και υποστηρικτές ανάμεσα στους νεαρούς χαμηλόβαθμους αξιωματικούς. Μεταξύ τους καθιερώνεται ο συνθηματικός χαιρετισμός C.A.F.E. που είναι τα αρχικά από τον χαιρετισμό «Συναγωνιστή Ζήτω η Ισπανική Φάλαγγα» (Καμαράδα Αρίμπα Φάλαγχε Εσπανιόλ).

Ας δούμε όμως αυτό το υπέροχο πνεύμα του

Φαλαγγίτικου Ισπανικού κινήματος όπως αυτό φαίνετι στις ταξιδιωτικές εντυπώσεις του Νίκου Καζαντάκη κατά την διάρκεια του εμφυλίου στην Ισπανία.

«Να οι πέντε μεγάλες εντολές του Φαλαγγίτη:

1. Ο Φαλαγγίτης πρέπει να έχει πάντα στο νου του πως η φυλακή, οι πληγές κι ο θάνατος αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της υπηρεσίας του.

2. Η σκληρή επίμονη υπηρεσία του Φαλαγγίτη είναι τιμή κι όχι αγγαρεία. Υπηρετούν την Φάλαγγα μόνο όσοι είναι άξιοι τέτοιας τιμής.

3. Οι γενναίες πράξεις του Φαλαγγίτη δεν κοινοποιούνται. Ανακοινώνονται μονάχα τα σφάλματά του.

4. Ο Φαλαγγίτης, οφείλει να υπακούει στον ανώτερο του χωρίς συζήτηση. Όποια ώρα της μέρας ή της νύχτας κι αν τον καλέση, πρέπει να τρέξη με προθυμία.

5. Η υπακοή είναι θεμελιακή αρχή του Φαλαγγίτη. Η υπακοή η χαρούμενη, χωρίς επίδειξη και χωρίς φιλοδοξία».

Στο ίδιο βιβλίο ο Καζαντάκης περιγράφει και μία συνομιλία που είχε με κάποιον ηγέτη φαλαγγίτη:

«...Ο αρχηγός φαλαγγίτης έκλεισε την πόρτα, έπαψε η βουή. Είναι τριάντα χρονών, κοντός, εύρωστος, με παχύτατο σβέρκο, με χοντρά μπράτσα και γρήγορες απότομες χειρονομίες. Τύπος τορεαντόρ. Τα μάτια του είναι γαλάζια, με ατσαλένιες αναλαμπές. Ένιωθες πως από το άφθονο αυτό, γιομάτο κρέας σώμα, θρέφουνταν μια δυνατή, άγρια θέληση:

– Από τα τρία αιτήματα, άρχισε με βροντερή φωνή, «Θεός, Πατρίδα, Βασιληά», εμείς μονάχα για το ένα είμαστε έτοιμοι να πολεμήσουμε μέχρι θανάτου: για την πατρίδα. Μια πατρίδα όμως, όχι σαν την περασμένη, που άφηνε τον λαό να σαπίζη στη φτώχεια και να στραβώνεται στην αμάθεια. Μια πατρίδα δίκαιη, που να προστεύη όλους, πλούσιους και φτωχούς, ευγενείς και λαό, χωρίς καμμιάν προνομιούχα τάξη!

Όσο μιλούσε τα μάτια του άναβαν, οι φλόγες του χοντρού του σβέρκου φούσκωναν. Ο τορεαντόρ μέσα του ξυπνούσε:

Όχι! φώναξε και με βία κρατ[illegible] να μη χτυπήση τη γροθιά του στο τραπέζι, όχι! Δεν κάναμε εμείς τον πόλεμο και δε στείλαμε εκατό χιλιάδες φαλαγγίτες να πεθάνουν, για να χοντρύνουν οι κοιλιές των πλουσίων και να πέση πάλι ο λαός στην αθλιότητα! Η νίκη μας δίνει δικαιώματα και δεν θα επιτρέψουμε σε κανένα να μας τ' αφαιρέση. Θα κατεβούμε, αν τύχη ανάγκη, πάλι στους δρόμους και θα πολεμήσουμε!

Σηκώθηκε, έκαμε μερικές δρασκελιές στο δωμάτιο. Γαλήνεψε.

– Δεν είμαστε, εμείς οι φαλαγγίτες, πολιτικό κόμμα. Είμαστε τάγμα μαχητικό. Θέμε να φέρουμε νέα κοινωνική δικαιοσύνη. Μιαν οικονομικήν οργάνωσι απάνω από τα ταξικά συμφέροντα. Θέμε να καταργήσουμε τα πολιτικά κόμματα, την καθολική ψηφοφορία, τις εκλογές, τις κοινοβουλευτικές συμμορίες. Θέμε ένα κράτος δυνατό, που να μην είναι μήτε καπιταλιστικό, μήτε μαρξιστικό˙ όλοι οι παραγωγοί θ' αποτελούν, μέσα στα πλαίσια του Κράτους, μιαν ωργανωμένη ολότητα. Καμμιά αναρχία στην παραγωγή, καμμιά αδικία στην κατανομή του πλούτου. Να δοθή γης στο χωριάτη. Δικαιοσύνη και ψωμί στον εργάτη. Γράμματα σε όλους. Βλέπετε, θέμε να δημιουργήσουμε μια νέα πατρίδα...».

Αυτή η Νέα Πατρίδα που οραματίζονταν οι νέοι της Φάλαγγος δυστυχώς δεν έγινε πραγματικότητα. Η συντηρητική δικτατορία του Φράνκο του προστάτη των μεγαλοαστών του κλήρου και του κατεστημένου πολέμησε όσο τίποτα άλλο τις επαναστατικές ιδέες του Φαλαγγιτισμού, μετατρέποντας την Φάλαγγα από ένα μαζικό κίνημα της Ισπανικής νεολαίας σε έναν ελεγχόμενο δημόσιο οργανισμό.

Ας επανέλθουμε όμως στα γεγονότα εκείνης της εποχής.

Στις 16 Φεβρουαρίου του 1936 το Λαϊκό μέτωπο μέσα σε ένα πρωτοφανές κλίμα και εκφοβισμού σημειώνει επιτυχία στις εκλογές.

Η κυβέρνηση του προδότη Μανουέλ Αθάνια, αρχηγού του κόμματος της Δημοκρατικής Αριστεράς, με τα όργανα της και οι συμμορίες των μπολσεβίκων και αναρχικών αρχίζουν μεγάλες διώξεις εναντίον της Φάλαγγος.

Οι στενοί συνεργάτες του Χοσέ Αντόνιο του προτείνουν να καταφύγει στην γειτονική Πορτογαλία και από κει να κατευθύνει ασφαλής τον αγώνα. Η απάντηση σ' αυτήν την πρότασή ήταν αυτή που άρμοζε για έναν πραγματικό Φαλαγγίτη.

«Κι αν ακόμα γνώριζα όλους τους κινδύνους που με απειλούν αν μείνω, ποτέ δεν θα εγκαταλείψω τους συντρόφους που απειλούνται με

τους ίδιους κινδύνους. Η φάλαγγα δεν είναι του τύπου των παληών ρομαντικών συνωμοτικών κομμάτων με τους αρχηγούς τους στο εξωτερικό. Η Φάλαγγα είναι ένα κλασσικά και αρμονικά πειθαρχημένο Σώμα, μεσ' το οποίο κηρύττουμε σαν πρώτη ατομική αρετή, την θυσία, που ποτέ δεν είναι ανώφελη».

Οι διώξεις συνεχίζονται και στις 14 Μαρτίου του 1936 συλλαμβάνεται από τα όργανα της δημοκρατίας ο Χοσέ Αντόνιο με την κατηγορία ότι έσπασε τις σφραγίδες με τις οποίες είχε κλείσει η κυβέρνηση του Λαϊκού μετώπου τα κεντρικά γραφεία της Φάλαγγος στην Μαδρίτη.

Τον Ιούνιο του ίδιου έτους μεταφέρεται στις φυλακές της πόλεως Αλικάντε.

Στις 17 Ιουλίου ξεσπάει η Εθνικιστική επανάσταση στην Μελίλα του Ισπανικού Μαρόκου καιγ γρήγορα εξαπλώνεται σ' ολόκληρη την Ισπανία.

Την ίδια μέρα ο Χοσέ Αντόνιο εκδίδει προς τους Φαλαγγίτες και τον Ισπανικό λαό την τελευταία του προκήρυξη.

Αλικάντε 17 Ιουλίου 1936

Μια ομάδα Ισπανών, μερικοί στρατιωτικοί και μερικοί πολίτες που δεν θέλησαν να γίνουν μάρτυρες της ολοκληρωτικής καταστροφής της Ισπανίας, σήμερα ξεσηκώνονται εναντίον της προδοτικής, αδέξιας, σκληρής και άδικου κυβερνήσως που οδηγεί την χώρα προς την καταστροφή. Έχουμε ήδη ανεχθεί πέντε μήνες αίσχους. Ένα είδος στασιαστικής συμμορίας κατέλαβε την εξουσία. Από την στιγμή εκείνη δεν μπόρεσε να εγγυηθή ούτε μια ήσυχη ώρα ούτε μια σίγουρη εργασία, ούτε μια ασφαλή συμβίωσι δεν εσεβάσθη ούτε μία οικογένεια. Την ώρα που μια δαιμονική ομάδα – αποτελούμενη από ανικάνους να εργασθούν – φωνασκεί μέσα στο Κοινοβούλιο, τα σπίτια (όσα δεν έχουν πυρποληθεί από τον όχλο των αντιπάλων) ερευνώνται από την αστυνομία, οι εκκλησίες λεηλατούνται, οι τίμιοι άνθρωποι συλλαμβάνονται και φυλακίζονται, ο νόμος χρησιμοποιεί δυό μέτρα και δύο σταθμά: ένα για τους υποστηρικτές του Λαϊκού Μετώπου και το άλλο για όλους όσους δεν έχουν σχέσι μ' αυτό˙ ο Στρατός, το Ναυτικό, η Αστυνομία έχουν υπονομευθεί από πράκτορες της Μόσχας, ορκισμένους εχθρούς του Ισπανικού πολιτισμού.

Ένας ανάξιος τύπος δηλητηριάζει την λαϊκή συνείδησι και καλλιεργεί τα χειρότερα πάθη από το μίσος μέχρι την ακολασία: δεν υπάρχει τόπος ούτε σπίτι που να μην έχη μετατραπή σε μια κόλασι από μνησικακίες˙ τα αυτονομιστικά κινήματα ενθαρρύνονται˙ η πείνα θεριεύει και – σαν να χρειάζεται ακόμη κάτι που μπορεί να συμπληρώσει το δυσάρεστο αυτό θέαμα – μερικοί πράκτορες της κυβερνήσεως δολοφόνησαν στην Μαδρίτη έναν ένδοξο Ισπανό που έτρεφε εμπιστοσύνη γι' αυτούς που διαχειρίζονται την εξουσία. Η χυδαία αγριότης αυτής της τελευταίας ηρωικής επιχειρήσεως δεν έχει προηγούμενο στην Ιστορία της Συγχρόνου Ευρώπης και μπορεί να συγκριθή μόνον με τις μελανότερες σελίδες που έγραψε η Τσέκα.

Αυτή είναι η όψις που παρουσιάζει η Πατρίς μας την στιγμή ακριβώς που τα Παγκόσμια γεγονότα την καλούν να βαδίση και πάλι προς τα υψηλά της πεπρωμένα. Οι βασικές αξίες του Ισπανικού πολιτισμού επανακτούν έπειτα από έκθλιψι αιώνων την παλαιά εξουσία ενώ οι άλλοι λαοί που, επαναπαύονται σε μια απατηλή υλιστική πρόοδο βλέπουν το άστρο τους να δύη.

Μπροστά στη Γηραιά Αποστολική και Στρατιωτική Ισπανία μας χώρα γεωργική και ναυτική, ανοίγονται υπέροχες υποσχέσεις.

Ισπανοί, η υλοποίησις αυτών των υποσχέσεων εξαρτάται από εμάς.

Εξαρτάται από μας να ζήσωμε ενωμένοι και ειρηνικά με την ψυχή και το σώμα αφιερωμένα στην κοινή προσπάθεια να σφυρηλατίσωμε μια μεγάλη Πατρίδα.

Μια πατρίδα που να ανήκη σ' όλους και όχι μόνο σε μια ομάδα προνομιούχων. Μια πατρίδα μεγάλη, ενωμένη, ελεύθερη, σεβαστή και ευτυχισμένη. Επειδή ακριβώς γι' αυτή θέλομε να πολεμήσωμε κατεβαίνομε σήμερα ανοικτά στον στίβο εναντίον των δυνάμεων εκείνων που την καταδυναστεύουν. Ο ξεσηκωμός μας είναι μια πράξις χρέους απέναντι στην Ισπανική υπόθεσι.

Αν η φιλοδοξία μας ήταν να αντικαταστήσωμε ένα κόμμα με κάποιο άλλο, μια τυραννία με κάποια άλλη, τότε θα μας έλειπε το θάρρος – ή ποιότητα των διαυγών ψυχών – να αντιμετωπίσωμε τους κινδύνους αυτής της μεγάλης αποφάσεως.

Ανάμεσά μας δεν θα υπήρχαν άνδρες με την ένδοξη στολή του Στρατού, του Ναυτικού, της Αεροπορίας, της Πολιτοφυλακής. Όλοι αυτοί γνωρίζουν ότι δεν μπορούσαν ποτέ να θέσουν τα όπλα τους στην υπηρεσία μιας πολιτικής ομάδος αλλά μόνο στην υπηρεσία της υπάρξεως της ίδιας της Ισπανίας, μιας Ισπανίας που τώρα κινδυνεύει.

Ο δικός μας δεν θα είναι ο θρίαμβος μιας αντιδραστικής ομάδος ούτε θα θεωρηθή από τον λαό σαν απώλεια οποιουδήποτε πλεονεκτήματος. Αντιθέτως. Το δικό μας θα είναι ένα Εθνικό έργο που θα ξέρη να καλυτερέψη τις συνθήκες ζωής του λαού – που σε μερικές περιοχές είναι αθλιώτατες – και θα τον κάνη να συμμετάσχη με υπερηφάνεια στα μεγάλα πεπρωμένα.

Εργάτες, αγρότες, διανοούμενοι, στρατιώτες, ναυτικοί, φρουροί της Πατρίδος. Τινάξτε από πάνω σας την ηττοπάθεια μπροστά στο θέαμα της καταστροφής της Πατρίδος και ελάτε μαζί μας για να δημιουργήσωμε μια ενωμένη, μεγάλη και ελευθέρα Ισπανία.

Είθε να σας βοηθήση ο Θεός.

Ζήτω η Ισπανία.

Χοσέ Αντόνιο Πρίμε ντε Ριβέρα

Μερικούς μήνες μετά, τον Ιούλιο του 36 ο Χοσέ Αντόνιο θα περάσει από μια παρωδία δίκης και θα καταδικαστεί σε θάνατο. Έγκλημα του το ότι αγάπησε την Πατρίδα του όσο τίποτα άλλο και ότι προσπάθησε να φέρει στον Λαό του ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη.

Στις 20 Νοεμβρίου 1936, στο προαύλιο της φυλακής της πόλεως Αλικάντε, η Δημοκρατία τυφεκίζει τον Ισπανό ήρωα ιδεαλιστή μαζί με τέσσερεις συντρόφους του. Ο Αρχηγός τους δίνει κουράγιο με τα εξής λόγια που είναι και τα τελευταία του.

«Κουράγιο παιδιά είναι ζήτημα μιας στιγμής. Κι αξίζει τον κόπο».

Ο μεγάλος ήρωας του Ισπανικού Εθνικιστικού κινήματος δεν έπαψε, παρά τον φυσικό του θάνατο, να καθοδηγεί μέχρι και σήμερα τον αγώνα των Ισπανών αγωνιστών.

Χιλιάδες νέοι Ισπανοί εθνικοσοσιαλιστές φαλαγγίτες καθοδηγούνται στον αγώνα τους από το παράδειγμα του αρχηγού τους Χοσέ Αντόνιο. Οι επαναστατικές αξίες της Φάλαγγος είναι η μοναδική ελπίδα σωτηρίας της Ισπανίας τώρα πια που ο Διεθνισμός και οι σιωνοκρατούμενες πολυεθνικές έχουν αλώσει όσο ποτέ άλλοτε την χώρα. Ενώνουμε και μεις τις φωνές μας μαζί με τους Ισπανούς συναγωνιστές και φωνάζουμε το «JOSE ANTONIO PRESENTE». Δηλαδή ο Χοσέ Αντόνιο είναι παρών. Με την πίστη ότι οι κοινοί μας αγώνες θα φέρουν την λευτεριά στην Μεγάλη Ευρωπαϊκή μας Πατρίδα τραγουδάμε μαζί τους τον υπέροχο ύμνο της Φάλαγγος «Cara al sol...»

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΦΑΛΑΓΓΟΣ

Κατάφατσα στον ήλιο, με καινούργιο πουκάμισο
που το κέντησες κόκκινο χτες,
θα με βρη ο Χάρος να με πάρη
και δεν θα σε ξαναδώ ποτέ μου.

Δίπλα στους συντρόφους μου θα βρίσκομαι
που φυλάνε σκοποί πάνω απ' τ' αστέρια
ατάραχοι και παρόντες
στην κοινή προσπάθεια.

Αν σου πουν πως έπεσα,
να ξέρης ότι πήγα στο πόστο
που με περιμένει πέρα κει.

Θα ξαναγυρισουν νικηφορες οι σημαίες
με το χαρούμενο βήμα της ειρήνης.
Και πέντε τριαντάφυλλα θάναι καρφωμένα
στα βέλη της φαρέτρας μου.

Θα ξαναγελάση η Άνοιξι
που προσμένουν οι Ουρανοί,
η Γη κι η Θάλασσα.
Όρθιες οι Φάλαγγες! Εμπρός για τη Νίκη!
Μια καινούργια αυγή ανατέλλει στην Ισπανία.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
(Κύρια πηγή του παρόντος άρθρου το βιβλίο του Δημ. Σούτζου «Ισπανικές Φλόγες» Αθήναι 1967)

ΟΙ ΦΑΟΥΣΤ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Πραγματική ανανέωση συμβαίνει τον τελευταίο καιρό στα πολιτικά πράγματα της χώρας μας. Παρ ολίγον θα είχαμε πρωθυπουργό γεννημένο τον 19ο αιώνα, ευτυχώς όμως είναι γεννημένος μόλις το 1904. Συγχρόνως λέγεται πως ο πλέον πιθανός μελλοντικός πρόεδρος της χώρας θα είναι ο «εθνάρχης» Καραμανλής, γεννημένος και αυτός μόλις το 1906. Λέγεται μάλιστα πως δεν είναι άσχετη η τοποθέτηση του ενός από την μελλοντική (όσο μελλοντική τέλος πάντων μπορεί να είναι) τοποθέτηση του άλλου. Λέγεται μάλιστα πως η δημιουργία της οικουμενικής κυβερνήσεως οφείλεται σε παρέμβαση του «ψευτοεθνάρχη», που με αντάλλαγμα την ατιμωρισία του ΠΑ.ΣΟ.Κ. για το σκάνδαλο Κοσκωτά, εξασφάλισε την μελλοντική εκλογή του στην Προεδρία. Λέγεται... αλλά πέρα απ ότι λέγεται ας δούμε τι γράφεται δειλά, δειλά ακόμη στις εφημερίδες, ας δούμε τι γράφει το πλέον έγκριτον του συγκροτήματος Λαμπράκη «Βήμα» στις 26 Νοεμβρίου 1989, σελ. 8:

«Ο ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΣ προσανατολισμός, εν όψει της εκλογής του Προέδρου της Δημοκρατίας, θα απασχολήσει εφεξής εντονότατα το ΠΑΣΟΚ. Στη Χαρ. Τρικούπη αποφεύγουν να θίγουν αυτό το ζήτημα. Όσοι όμως γνωρίζουν καλά τον κ. Α. Παπανδρέου, επιμένουν ότι το πρόσωπο που θα υποδείξει το ΠΑΣΟΚ για το ύπατο πολιτειακό αξίωμα είναι ήδη προαποφασισμένο.

Αυτό προκύπτει από την επιμονή του προέδρου του ΠΑΣΟΚ για 12μηνη τουλάχιστον θητεία της οικουμενικής κυβερνήσεως. Ποιον άλλον πλην του κ. Καραμανλή μπορεί να είχε κατά νου όταν πρότεινε μια κυβέρνηση με βίο πέραν της προεδρικής εκλογής; Και ίσως να μην ήταν μόνο οι αναμνήσεις του φοιτητή προς τον καθηγητή του, που τον έκαναν να μην προβάλει καμιά αντίρρηση για την ανάθεση της πρωθυπουργίας στον κ. Ξ. Ζολώτα.

Αν αληθεύει η πληροφορία για την επιμονή του ΠΑΣΟΚ να παραμείνει στο υπουργείο Δικαιοσύνης ο – καθόλου εχθρικός – κ. Κ. Σταμάτης, αναδεικνύεται το ένατο (και ανομολόγητο) πρόβλημα του ΠΑΣΟΚ: η πορεία της κάθαρσης. Πιο απλά, το ερώτημα αν θα υπάρξει παραγραφή ή θα οδηγηθούν σε – αθωωτική φυσικά – δίκη οι παραπεμφθέντες από την προηγούμενη Βουλή. Κάποιοι από τη ΝΔ θα επιθυμούσαν να ολοκληρωθεί η ανάκριση, να οδηγηθούν οι κατηγορούμενοι στο δικαστήριο και η παραγραφή να επέλθει εκεί. Πλην όμως τα πράγματα δείχνουν ότι το ζήτημα της παραγραφής θα εγερθεί από τους ίδιους τους ανακριτές, οπότε ούτε ανακρίσεις, ούτε ακροαματικές διαδικασίες θα υπάρξουν. Συνεπώς είναι αδύνατο να μην έλαβε ο κ. Α. Παπανδρέου υπόψη του αυτό το ζήτημα, κατά τις διαβουλεύσεις του με τους άλλους πολιτικούς αρχηγούς».

ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ...

**«Βοσκοί στη μάντρα της πολιτείας οι λύκοι, οι λύκοι
στα όπλα Ακρίτες, μακριά οι φαύλοι και οι περιττοί,
καλαμαράδες και δημοκόποι και μπολσεβίκοι,
για λόγους άδειους και για του ολέθρου
τα έργα βαλτοί».**

Η ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Το ζήτημα της επανένωσης των Γερμανιών δεν δημιουργήθηκε ως γνωστόν αυτές τις μέρες. Προϋπήρχε, και μάλιστα από τις 9 Μάϊου 1945, αναζωπυρώθηκε όμως έντονα εξ αφορμής των πολιτικών εξελίξεων στην Αν. Γερμανία και σε κλίμακα διεθνή, κατά πολύ μεγαλύτερη εκείνης του 1953 όταν ο λαός του Βερολίνου και της υπόδουλης στους Σοβιετικούς Γερμανίας ξεσηκώθηκε κατά των Μπολσεβίκων. Η βασική διαφορά στην «τότε» από την «τώρα» ανακίνηση του ζητήματος είναι ότι το 1953 ο λαός ήταν μπροστά, με αγωνιστές του μετώπου 1939-45 επί κεφαλής ο λαός πάλλονταν από την θέληση για πραγμάτωση των ιδανικών του – ενώ τώρα, το ζήτημα ετέθη άνωθεν, από πολιτικούς αρχηγούς και ομάδες του κεντροδεξιού χώρου καθώς επίσης και από στελέχη των κομμάτων του χώρου αυτού με σχετική δραστηριότητα κατά το παρελθόν, κυρίως φιλολογικού χαρακτήρα. Χωρίς να θέλουμε να αρνηθούμε τον πατριωτικό χαρακτήρα ορισμένων Γερμανών πολιτικών, φαίνεται σίγουρο, πως τα αστικά κόμματα θα προσπαθήσουν να καπελώσουν το εθνικιστικό κόμμα των Ρεπουμπλικάνων και να υφαρπάξουν τις ψήφους του, αφαιρώντας τα επιχειρήματα από αυτούς και αφοπλίζοντας τις προσβάσεις τους στο λαϊκό αίσθημα. Μολοντούτο, συμβαίνει το αντίθετο, ιδιαίτερα δε αυτές τις μέρες: Η πρόσβαση των Χριστιανοδημοκρατών κ.λπ. στο λαϊκό αίσθημα είναι κείνη που μειώνεται, και αντίστροφα, αυξάνει η των Εθνικιστών. Αυτό, οφείλεται όχι μόνο στην ανυπαρξία των μέχρι σήμερα μεγάλων κομμάτων στα Εθνικά ζητήματα (που τώρα ξεπηδούν πιο ανελέητα) αλλά και στην de facto κατάρρευση του Μαρξιστικού συστήματος, γεγονότος συντελεσθέντος κάτω από ευνοϊκές συνθήκες περί του αντιθέτου (!!)

Παράλληλα, οι ΗΠΑ και ΕΣΣΔ δεν κρύβουν την προσπάθειά τους για ποδηγέτηση των Γερμανών, με τρόπο μη συμβιβαζόμενο προς το παγκόσμιο πνεύμα... ύφεσης και ειρηνικων... προδιαγραφών, και ο οποίος θυμίζει παλαιότερες εποχές, υπενθυμίζει κάπου στους Γερμανούς ότι είναι στην ουσία υπόδουλοι, και τους υποθάλπει μια αντίδραση, μικρής μεν ταχύτητας εκδηλώσεως, πλην μεγάλης ωριμότητας.

Ένας άλλος λόγος (πολύ δελεαστικός θάλεγα) που συνέτρεχε για την κατ' αυτόν τον τρόπο ανακίνηση του Γερμανικού ζητήματος ήταν και η ΑΠΟΤΥΠΩΣΗ ΤΟΥ ΚΛΙΜΑΤΟΣ στην Γερμανία και την λοιπή Ευρώπη και η ανίχνευση των προδιαθέσεων της κάθε μιας πολιτικής ομάδος.

Κατ' αυτόν τον τρόπον, ενεφανίσθη ακόμη και ο ...Μιττεράν ως θέτων επισήμως το ενδεχόμενο της επανένωσης, πλην κατόπιν χρονοβόρων ζυμώσεων και διαδικασιών στους χώρους της Ευρώπης. Οι Αμερικανοί όμως, κυνικότεροι, δια στόματος αξιωματούχων τους... 3ης βαθμίδας τόνιζαν, πως τούτο είναι εφικτό, μόνο μετά την συναίνεση των 4 «νικητών» του πολέμου, μιας και η διηρημένη Γερμανία αποτελεί το επιστέγασμα του παγκόσμιου status, αλλά κυρίως την πεμπτουσία του παιχνιδιού στο οποίο οι λαοί της Ευρώπης είναι σπρωγμένοι, και από το οποίο αποκλειστικά εξαρτάται η επιτυχία του σχεδίου παγκόσμιας κυριαρχίας του Εβραϊσμού.

Στις 17 Νοεμβρίου, οι Ανατολικογερμανοί υπουργοί Εξωτερικών και Βιομηχανίας, διαβεβαίωναν με απόλυτη σιγουριά τον... Γιτζάκ Σαμίρ για την μη ύπαρξη ενδεχομένου επανένωσης, βάζοντας έτσι την σφραγίδα εγκυρότητος στην Εβραϊκή πατρότητα του σχεδίου της διχασμένης και ει δυνατόν ανύπαρκτης Γερμανίας.

Για μια φορά ακόμα συνεπώς γίνεται επιτακτικό το αίτημα της ανάληψης πρωτοβουλιών από τους Γερμανούς, που κατ' αρχήν θα στοχεύουν στην ενδυνάμωση των πάσης φύσεως σχέσεών τους με τους Γερμανούς άλλων κρατών»: Αυστριακούς και στη συνέχεια Ελβετούς. Ταυτόχρονα πρέπει να συσφιχθούν οι σχέσεις τους με τους Ιάπωνες, τους Κινέζους, αλλά και τους λαούς της Λατινικής Αμερικής ' δεν θάπρεπε ίσως να εξαιρεθούν και οι Άραβες.

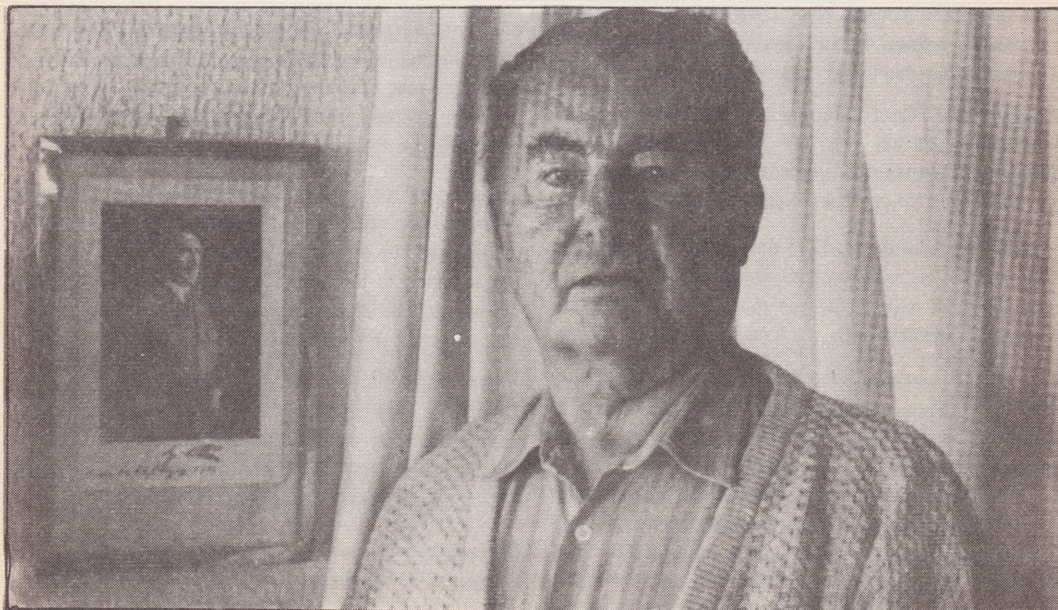
Κύριος στόχος επίσης, είναι η συμμαχία με τους λαούς εκείνους της Ανατολικής Ευρώπης που θέλοντας να απαλλαγούν από τον Σοβιετικό ζυγό, τείνουν εναγωνίως το χέρι προς τα μη μαρξιστικά κράτη. Οι λαοί αυτοί, δεν πρέπει με κανένα τρόπο να περάσουν στην άμεση εποπτεία των Αμερικανών.

Στην συνέχεια, πρέπει να ασκηθή πίεση προς τους Ευρωπαίους εταίρους και την ΕΣΣΔ (με οικονομοτεχνικά κατά κύριο λόγο όπλα) ώστε να επιτευχθή η εκ λοιπής Ευρώπης συναίνεση και η έστω και υπό όρους αποδοχής της ΕΣΣΔ της επανένωσης των Γερμανιών.

Στο επόμενο:
2ο και τελευταίο μέρος

LEON DEGRELLE: «HITLER ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΙΣ ΒΕΡΣΑΛΛΙΕΣ»

Μέσα από τις σελίδες του περιοδικού αυτού, έχουν γραφτεί πολλά για τον πιστό στρατηγό της Εθνικοσιαλιστικής ιδέας, Leon Degrelle. Βρισκόμαστε όμως και πάλι στην ευχάριστη θέση να αναφερθούμε στην ύψιστη αυτή προσωπικότητα, λόγω της έκδοσης από μέρους του ενός βιβλίου με τίτλο: «Hitler-Bornat Versailies» (Χίτλερ. Γέννηση στις Βερσαλλίες). Το βιβλίο αυτό κατάφερε να ταράξει τα «ήρεμα νερά» του μεταπολεμικού κόσμου. Το κύριο μέρος του βιβλίου αφιερώνεται στο ξεκαθάρισμα και ξεσκέπασμα των πλοκών και συνομωσιών που υπόθαλπταν την έναρξη του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου, και πόσο συνομωτικά και εγκληματικά τον παρέτειναν έως το τελικό όφελος των αντιεθνικιστικών δυνάμεων του κομμουνισμού και του σιωνισμού. Ο Degrelle χρησιμοποιεί καλά κρυμμένα ντοκουμέντα για να αποδείξει τα ανεκδιήγητα ψευδή των ρεβιζιονιστών ιστορικών σύμφωνα με τα οποία, οι «σωτήρες» πρωθυπουργοί των «συμμάχων» (Ουίλσον, Κλεμανσώ, Λόιντ Τζωρτζ), «έσωσαν τον κόσμο από τον γερμανικό κίνδυνο». Συνδυάζοντας και παραλληλίζοντας, ξεσκεπάζει τα κοινά σημεία των ενεργειών τους, με τους μετέπειτα «σωτήρες». Τσώρτσιλ, Στάλιν, Ρούζβελτ (κ.λπ.). Μας δείχνει ότι κύριος και αποκλειστικός σκοπός μπολσεβίκων και αστών ήταν και είναι η συντριβή κάθε μορφής γνήσιου λαϊκού-εθνικιστικού καθεστώτος. Πίσω από τα χαμογελαστά προσωπεία, κρύβεται το υποχθόνιο μίσος των Εβραίων ενάντια στον Άριο κόσμο. Αποκαλυπτικότατη είναι και η αναφορά του στην διακύρηξη Balfour σύμφωνα με την οποια η Αγγλική κυβέρνηση Τσώρτσιλ προκειμένου να πείσει τις ΗΠΑ να εισέλθουν στον πόλεμο, τους υποσχέθηκε αντάλλαγμα την προσφορά εδαφών στη Μ. Ανατολή για την δημιουργία εβραϊκού κράτους. Αυτά και όσα άλλα συμπεριλαμβάνονται στο βιβλίο-επανάσταση του Degrelle, αναμένεται να αποτελέσουν αντικείμενο φόβου στο σύστημα. Για μας αποτελεί δείγμα ότι το όραμα του πατριωτικού-σοσιαλισμού δεν είναι ουτοπία αλλά φυσική νομοτέλεια. Άνθρωποι σαν τον Degrelle, αποτελούν για μας πνευματική τροφή στον αγώνα μας εναντίον του σάπιου καθεστώτος.

Επιμέλεια: ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

22.11.333 π.Χ. Η μάχη της Ισσού όπου οι Ελληνικές δυνάμεις του Μεγάλου Αλεξάνδρου κατετρόπωσαν τις Περσικές του βασιλέως Δαρείου. Μετά από αυτήν την μάχη όπου οι Πέρσες είχαν απώλειες πάνω από 100.000 άνδρες, άνοιξε η οδός προς την Συρία και την Φοινίκη και έπαψε να υπάρχει ουσιαστικά Περσικόν Κράτος.

8.11.324 μ.Χ. Ο Αυτοκράτωρ Μεγάλος Κωνσταντίνος μετονομάζει το αρχαίο Βυζάντιον σε Κωνσταντινούπολιν.

14.11.1821 Οι Τούρκοι παραδίδουν τον Πολύγυρο της Χαλκιδικής στις φλόγες και σφάζουν πολλούς από τους κατοίκους του.

1.11.1824 Ο Ελληνικός στόλος υπό τον Ναύαρχο Ανδρέα Μιαούλη διασκορπίζει την αρμάδα του Ιμπραήμ και αιχμαλωτίζει πολλά από τα πλοία της.

9.11.1866 Ολοκαύτωμα του Αρκαδίου. Ο Τούρκος αρχιστράτηγος στην Κρήτη Μουσταφάς πασσάς θέλοντας να εκδικηθεί τις συνεχείς επιτυχίες των επαναστατών κυκλώνει με δύναμη 15.000 ανδρών και 28 πυροβόλων την μονή του Αρκαδίου της επαρχίας Μυλοποτάμου Κρήτης. Στο μοναστήρι ευρίσκοντο 900 περίπου άνθρωποι από τους οποίους 650 ασθενείς, τραυματίες και γυναικόπαιδα.

Αρχηγός των μόλις 250 ανδρών υπερασπιστών της μονής ήταν ο γενναίος αξιωματικός Ιωάννης Δημακόπουλος από την Βυτίνα. Ηγούμενος της μονής ήταν ο Γαβριήλ Μάνεσης. Οι πολιορκούμενοι αφού απέρριψαν κάθε πρόταση για παράδοση και μετά από κατανυκτική λειτουργία, αποφάσισαν να υπερασπισθούν έως θανάτου την μονή. Την 9η Νοεμβρίου είχαν μείνει μόλις 70 από τους γενναίους άνδρες. Οι Τούρκοι με κανονιοβολισμούς άνοιξαν μεγάλο ρήγμα στο ηγουμενείο και αφού έσπασαν τη σιδερένια πόρτα κατάφεραν να εισχωρήσουν μέσα στην μονή. Ο ηγούμενος της μονής όταν

είδε ότι η μονή είχε γεμίσει από Τούρκους έθεσε πυρ στην Πυριτιδαποθήκη. Πάνω από 2.000 Τούρκοι βρήκαν τον θάνατο σ αυτό το Κρητικό Κούγκι.

27.11.1868 Ο γηραιός αγωνιστής Δημήτριος Πετροπουλάκης ο οποίος είχε μετάσχει της επαναστάσεως του 1821 και της ηπειροθεσσαλικής εξεγέρσεως του 1854 τίθεται επικεφαλής 4.000 Μανιατών και αναχωρεί δια την Κρήτη δια να βοηθήσει την αναζωπύρωση της επαναστάσεως που περνούσε δύσκολες στιγμές.

2.11.1912 Μονάδα Ελλήνων πεζοναυτών καταλαμβάνει το Άγιον Όρος και υψώνει την Ελληνική σημαία.

6.11.1912 Ο Ελληνικός στρατός απελευθερώνει την Χειμάρα της Ηπείρου.

7.11.1912 Ο Ελληνικός Στρατός καταλαμβάνει την θέση Μπάνιτσα της Φλώρινας και εισέρχεται απελευθερωτής στην πόλη.

11.11.1912 Αγήματα του Ελληνικού στόλου απελευθερώνουν την Χίο, παρά την ισχυρή Τουρκική αντίσταση.

14.11.1912 Ο Ελληνικός στρατός εισέρχεται απελευθερωτής στην Καστοριά.

18.11.1912 Ο Ελληνικός στόλος απελευθερώνει την Ίμβρο.

26.11.1912 Μάχη του Δρίσκου.
Σώμα Ελλήνων Ερυθροχιτώνων με τον Αλέξανδρο Ρώμα. Κυριεύουν το όρος Δρίσκος κοντά στα Γιάννενα. Οι Έλληνες καταδιώκουν τους Τούρκους μέχρι τις ανατολικές όχθες της λίμνης των Ιωαννίνων. Την επόμενη μέρα όμως οι Τούρκοι ανασυντάχθηκαν και άρχισαν ισχυρή αντεπίθεση.
Οι δυνάμεις μας αποτελούντο εκτός από τους Έλληνες εθελοντές ερυθροχίτωνες και από Ιταλούς Γαριβαλδίνους εθελοντές καθώς και από τμήματα Μανιατών και Κρητών. Επίσης από ένα τάγμα πεζικού και μία πυροβολαρχία.

Αξιοσημείωτο είναι ότι στις μάχες οι οποίες κατέληξαν σε υποχώρηση των δικών μας τμημάτων λόγω του κινδύνου να κυκλωθούν, συμμετείχαν και γυναίκες που επέδειξαν αξιοθαύμαστο ηρωισμό. Αυτές ήταν η Ασπασία Χαλκοκονδύλη, κόρη του Κυριακούλη Μαυρομιχάλη η σύζυγος του Γαριβάλδη οι δύο κόρες του μαζί με άλλες δύο ιταλίδες φίλες τους. Στις μάχες που έλαβαν μέρος στο όρος Δρίσκος βρήκε ηρωικό θάνατο στις 28/11/1912 ο ποιητής Λορέντζος Μαβίλης. Ο Μεγάλος ποιητής διαπνεόμενος από αίσθημα αυτοθυσίας και πατριωτισμού έτρεξε να καταταγεί εθελοντής στρατιώτης μόλις κηρύχθηκε ο πόλεμος. Δεν έγινε όμως δεκτός λόγω της ηλικίας του (ήταν 52 χρόνων). Έτσι λοιπόν κατετάγει στο εθελοντικό σώμα του Γαριβάλδη όπου και πήρε τον βαθμό του Λοχαγού. Δεν ήταν τότε η μόνη φορά που ο Μαβίλης έτρεχε προς βοήθεια της πατρίδας. Είχε συμμετάσχει και στον ατυχή πόλεμο του 1897 όπου είχε δημιουργήσει δικό του σώμα εθελοντών που έδρασε στην περιοχή της Ηπείρου. Τραυματίστηκε δε στη μάχη της στρατηγικής θέσης «Πέντε πηγάδια». Επίσης είχε μετάσχει της Κρητικής επαναστάσεως του 1896.

Στις 28/11/1912 ο Μαβίλης μέσα σε μία έξαρση θάρρους, μεθυσμένος από πατριωτισμό και από τον πόθο για ελευθερία, βρίσκει ηρωικό θάνατο. Εκεί στην κορυφή του Δρίσκου βρίσκεται το απέρριτο μνήμα του Ιθακήσιου ποιητή (απογόνου Ισπανού ευπατρίδη) για να υπενθυμίζει στους Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές το υπέρτατο χρέος μας προς την πατρίδα.

18.11.1916 Τα «Νοεμβριανά». Δυνάμεις Άγγλων και Γάλλων 3000 περίπου ανδρών μετά από την άρνηση της Ελλάδος να παραδόσει το πολεμικό της υλικό και να παροπλίσει τον στόλο της αποβιβάζονται στον Πειραιά και προχωρούν προς το κέντρο της Αθήνας. Πολλοί πατριώτες Αθηναίοι και επίστρατοι αμύνθηκαν και πυροβόλησαν τους εισβολείς. Στις μάχες που ακολούθησαν εφονεύθησαν 30 Έλληνες και τραυματίστηκαν 52.

Τελικά ο βασιλεύς Κωνσταντίνος αναγκάστηκε να παραιτηθεί υπέρ του διαδόχου Αλεξάνδρου (Μάιος 1917) και να αποχωρήσει της Ελλάδος.

18.11.1940 Ο Ελληνικός Στρατός καταλαμβάνει την Κορυτσά της Ηπείρου.

29.11.1940 Ομοίως ο Γενναίος μας Στρατός καταλαμβάνει την ιστορική πόλη της Μοσχοπόλεως και την επομένη το Πόγραδετς. Ο Μουσολίνι μετά από τις δεινές ήττες του Ιταλικού στρατού λέγει εις τον γαμπρό του Κόμη Τσιάνο (αποδεδειγμένα αργότερα πράκτορα των Εγγλέζων). «Είναι παράδοξον και γελοίον, αλλ΄είναι γεγονός. Πρέπει να παρακαλέσωμεν μέσω του Χίτλερ να μας δοθεί ανακωχή» (Κόμητος Τσιάνο «Ημερολόγιον»).

Η ΩΡΑ ΠΟΥ ΔΟΚΙΜΑΣΤΗΚΕ Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΑΣ

Από τον περασμένο Αύγουστο στην – υπό προσωρινή αναστολή έκδοσηςσήμερα – εφημερίδα μας, το «ΕΤΟΣ ΜΗΔΕΝ», σε μια ολοσέλιδη πρόκληση στα αντεθνικά παχύδερμα (όπως αποδείχτηκε) του ντόπιου κοι(ή κυ-)νοβουλευτισμού, προσπαθούσαμε να ευαισθητοποιήσουμε τους «υπεύθυνους», «άντρες», «φύλακες» της Πολιτείας μας, ώστε να μην ξαναεπαναληφθεί η είσοδος του Σαδίκ Αχμέτ, Βουλευτή-εκπρόσωπου των Τούρκων της Θράκης στην «Ελληνική» Βουλή. Δεσμευτήκαμε τότε «να χειροκροτήσουμε πρώτοι εμείς, να βουλώσουμε τα στόματά μας και να πάψουμε να χτυπάμε τον Κοινοβουλευτισμό, ως σύστημα μειοδοσίας που έκαμε τον τόπο μας χωράφι ξέφραγο». Δεσμευτήκαμε κάτι τέτοιο ν΄ αποτελεί μια απόδειξη της καλοπιστίας μας – ειδεμή ΔΙΚΑΙΩΜΕΝΟΙ ΑΠΟΛΥΤΑ να συνεχίσουμε τη μάχη ενάντια στην κοινοβουλευτική δημοκρατία που πετάει χωρίς αιδώ τα δίκαια του ΄Εθνους μας, στα σκουπίδια. ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΔΙΚΑΙΩΘΗΚΑΜΕ! Η κοινοβολευτική ανικανότητα, οι μειοδότες πολιτικάντηδες, το μόνο που κατάφεραν ήταν ο Σαδίκ Αχμέτ να λέγεται Ισμαήλ Ροδοπλού! Ναι, κύριοι «τα εθνικά θέματα δεν λύνονται με συγκάλυψη, μετάθεση, ανευθυνότητα, αδιαφορία ή ημίμετρα». Νομίσατε λοιπόν ότι με ένα φτηνό νομικίστικο κόλπο, θα κοροϊδέψετε τους Τούρκους – το καρκίνωμα της Θράκης και της Ελλάδος. και την... ύστατη ώρα της εγκληματικής σας προχειρότητας, θα στερούσατε την είσοδο στην Β-ουλή σας, του Τούρκου Σαδίκ. Το μόνο που καταφέρατε είναι να φανατίσετε περισσότερος τους Τούρκους και να ψηφίσουν μαζικά και πάλι έναν άλλο σκληροτράχηλο ανθέλληνα. ΄Ετσι στη νέα σας Β-ουλήεκτός απ΄ την Κρινιώ Αθ. Κανελλοπούλου, τ΄ ανίψια, τα ξαδέρφια, τους γαμβρούς και τους παρατρεχάμενους σας,

Ο ανεξάρτητος βουλευτής Ροδόπης Ισμαήλ Ροδοπλού

ορίστηκε και πάλι ...με την ψήφο του Λαού, «εθνοσωτήρας» ο γεννειοφόρος της φωτογραφίας ΙΣΜΑΗΛ ΡΟΔΟΠΛΟΥ. Το πως αντιλαμβάνεστε και το πως σχεδιάζετε το μέλλον του Λαού και του τόπου μας μόνον διανοητικώς ανάπηροι πλέον, δεν αντιλαμβάνονται... Διανοητικώς ανάπηροι ή πληρωμένοι ανθέλληνες, μίσθαρνα σκουλήκια των εχθρών του Ελληνισμού.

— Όχι, κοινοβουλευτικά τρωκτικά, ότι φάγατε-φάγατε, το κορμί της πατρίδας δεν αντέχει πια τις μολυσμένες ανάσες σας... Απ΄ την εκλογική απάτη της 5ης ΝΟΕΜ. 1989 ένα συμπέρασμα μπορεί να προσδιοριστεί με τόλμη και ακλόνητη πίστη, για την δική μας πορεία στο Μέλλον.

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΜΟΓΓΟΛΟΥΣ-ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑΝΤΗΔΕΣ

Είναι η ώρα που δοκιμάστηκε ο πατριωτισμός της Δημοκρατίας σας – είναι η ώρα που ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ ΑΝΑΚΗΡΥΣΕΤΑΙ Ο ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΑΣ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΗΜΟΓΙΑΝΝΑΚΟΣ

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΑΛΛΙΑ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η σειρά τρομοκρατικών αποπείρων εναντίον εθνικιστικών προσωπικοτήτων συνεχίστηκε με την επίθεση της οποίας αποτέλεσε θύμα ο καθηγητής Πανεπιστημίου Faurisson που κατάφερε να αποδείξει την τεχνική αδυναμία της λειτουργίας των «διάσημων» θαλάμων αερίων, των γερμανικών στρατοπέδων εργασίας. Τρεις νεαροί αλήτες του επετέθηκαν μπροστά από την κατοικία του όπου τον περίμεναν. Του χτύπησαν το κρανίο πάνω στο πεζοδρόμιο, αφήνοντάς τον έτσι βαρειά τραυματισμένο. Ο καθηγητής Faurisson οδηγήθηκε στο νοσοκομείο όπου χειρουργήθηκε. Αν και πολύ σοβαρά τραυματισμένος διασώθηκε. Η ενέργεια αυτή διεκδικήθηκε στο όνομα των «παιδιών της Εβραϊκής Μνήμης», τα οποία το Υπουργείο Εσωτερικών δηλώνει ότι δεν γνωρίζει.

Η ενέργεια αυτή είναι, αν και λίγοι το υπενθύμισαν, ο τελευταίος κρίκος μιας μακριάς αλυσίδας:

— δολοφονία του Fransois Duprat (οι εγκληματίες δεν αναγνωρίσθηκαν).

— επίθεση του ίδιου τύπου εναντίον του Mark Fredriksen (οι εγκληματίες δεν αναγνωρίσθηκαν).

— επίθεση με βιτριόλι εναντίον του Michel Caignet (οι εγκληματίες αναγνωρίσθηκαν αλλά δεν δικάστηκαν).

— επίθεση με βιτριόλι εναντίον κάποιου Bousguet, τον οποίο μπέρδεψαν με κάποιον συνώνυμό του (χωρίς αμφιβολία, οι ίδιοι εγκληματίες).

— επίθεση εναντίον εθνικιστών (ανάμεσά τους και παιδιά) στην γιορτή της Jeanne d'Arc (Ζαν ντ'Αρκ) (αναγνωρίσθηκαν αλλά δεν δικάστηκαν).

Αναφέρουμε τις πιο σημαδιακές τρομοκρατικές ενέργειες που δεν αποτελούν όμως μια εξαντλημένη λίστα διότι είναι μεγάλος ο αριθμός των εθνικιστών μαχητών που αποτέλεσαν θύματα βίας και που συχνά βρέθηκαν σοβαρά τραυματισμένοι.

Ο καθηγητής Faurisson δεν είναι ασφαλώς γνωστός ως εθνικιστής, όμως δυσαρεστεί αυτούς που δεν είναι.

* Την Τετάρτη 13 Σεπτεμβρίου και ώρα 6 το πρωί, ο Κλωντ Κορνιγιώ, πρόεδρος και ιδρυτής του P.N.F.E. και διευθυντής του περιοδικού «Tribune Nationaliste» συλλαμβάνεται στην κατοικία του, από υπαλλήλους της δικαστικής αστυνομίας. Ο λόγος αυτής της σύλληψης: «ανατρεπτικές ραδιουργίες» και «απειλή για την ασφάλεια του κράτους».

Από αυτό το πρωινό της Τετάρτης ο Κορνιγιώ δεν ξαναβρήκε την ελευθερία του.

Κρατήθηκε 96 ώρες υπό αυστηρή επιτήρηση στο Υπουργείο Εσωτερικών και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στην εισαγγελία για να ανακριθεί από τον προανακριτή Murriano, ο οποίος αποφάσισε να φυλακίσει τον πρόεδρο του P.N.F.E. με την κατηγορία της «ένωσης κακοποιών»!

Κατά το πολίτευμα ο Κορνιγιώ ευνόησε την άσκηση τρομοκρατίας στα πλαίσια των συγκεντρώσεων του κόμματος, συγκεντρώσεις στις οποίες υποτίθεται έλαβαν μέρος δύο ή τρία από τα δεκατρία άτομα που κατηγορήθηκαν για την υπόθεση των επιθέσεων εναντίον μιας εστίας μεταναστών της περιοχής της Νίκαιας.

Το χειρότερο αυτής της κατηγορίας είναι ότι αποφασίστηκε χωρίς καμία απολύτως απόδειξη εναντίον του και χωρίς ομολογία του. Η όλη κατηγορία βασίστηκε υποτίθεται στις δηλώσεις ενός ή δύο των δεκατριών ατόμων φυλακισμένων εδώ και πολλούς μήνες στα πλαίσια αυτής της υπόθεσης, δηλώσεις οι οποίες απ' ότι φαίνεται έγιναν μετά από έξι μήνες φυλάκισης.

Στην πραγματικότητα ο Κορνιγιώ απλά φυλακίστηκε για τις πολιτικές του πεποιθήσεις, επειδή είναι πρόεδρος του P.N.F.E. και επίσης ο βασικός εκδότης του μηνιαίου «Tribune Nationaliste», που γίνεται άλλωστε τακτικά στόχος των επανειλημένων παραπόνων των «αντι-λευκών» συνωμοσιών!

Ορίστε λοιπόν τα κρυμμένα από το πολίτευμα,

αληθινά αίτια της συλλήψεώς του από ανακοίνωση-καταγγελία του P.N.F.E.:

«Η ενοχοποίηση του Κορνιγιώ που επείλθε έπειτα από 4 ημερών αυστηρή κράτηση, και την επομένη της επίθεσης εναντίον του αναθεωρητικού ιστορικού Robert Faurisson από εγκληματίες, σημειώνει την έναρξη μιας μεγάλης εκστρατείας εκφοβισμού και διώξεων από την αντίδραση στον εθνικισμό, για την οποία όλα είναι αντικομφορμισμός (εναντίον του κατεστημένου, εναντίον αυτών που επικρατούν).

Ενώ ετοιμάζονται καινούργιοι νόμοι που σκοπεύουν στην οριστική απαγόρευση κάθε έκφρασης αναθεωρητικής σκέψης, η σύλληψη αυτή και η επίθεση αυτή, είναι η αρχή μιας άμεσης κατασταλτικής εκστρατείας. Αξίζει να σημειωθεί ότι την ίδια μέρα που ενοχοποιήθηκε ο Κορνιγιώ, όλοι οι τηλεοπτικοί και ραδιοφωνικοί σταθμοί αφιέρωσαν μακρές παρεμβάσεις στην τελετή (με πρόεδρο τον Φ. Μιτερράν) προς τιμήν των θυμάτων τρομοκρατικών ενεργειών, και μπορέσαμε να παρατηρήσουμε στην τηλεόραση εικόνες από την επίθεση εναντίον της εστίας μεταναστών (!) σαν παράδειγμα στα σχόλια του δημοσιογράφου.

Το διοικητικό γραφείο του PNFE παρατήρησε επίσης (χωρίς ιδιαίτερη έκπληξη) ότι πριν ακόμα το PNFE εκδόσει κάποια επίσημη ανακοίνωση για τα συμβάντα, η σιωνιστο-κομμουνιστική υπηρεσία MRAP (με μεγάλη επιρροή στον περίγυρο του πρωθυπουργού Ροκάρ) έστελνε ήδη ανακοινωθέν στα διάφορα πρακτορεία Τύπου του Παρισίου, ζητώντας την απλή απαγόρευση του P.N.F.E.».

Το διοικητικό γραφείο του P.N.F.E.

* Σε γαλλικό τηλεοπτικό περιοδικό, δημοσιεύτηκε τον περασμένο Μάιο η είδηση ότι ο γνωστός «κυνηγός ναζί» Simon Wiesenthal διατηρεί ιδιαίτερα πλούσια αρχεία σχετικά με γαλλικά εθνικοσοσιαλιστικά κινήματα. Ο φίλος μας (με τίνος άδεια;) ίδρυσε ένα κέντρο που φέρει το όνομά του, στην εν λόγω χώρα. Οι κακοί αντι-σιωνιστές ας προσέχουν. Ο κύριος Βίζενταλ τους έχει στο μάτι. Με τη βοήθεια των πολυάριθμων φίλων του θα μπορεί εύκολα πλέον, να κρίνει ποιοι είναι οι καλοί και ποιοι οι κακοί, όπως τον παλιό καλό καιρό της Απελευθέρωσης.

* Στις 29 του περασμένου Μάρτη, σαράντα νέγροι οπλισμένοι με ρόπαλα base-ball επιτέθηκαν σ'εβραϊκό δημοτικό σχολείο. Η βία αποφεύχθηκε με την άμεση επέμβαση της αστυνομίας, όμως είναι ένα σημείο των καιρών: Για πόσο καιρό ακόμη όλοι αυτοί οι ξένοι θα συνυπάρχουν «ειρηνικά» σε μια εκφυλισμένη πολυφυλετική κοινωνία;

*Ενδιαφέροντα αποτελέσματα δημοσκόπησης:
(5 Απριλίου, Τηλ. Κανάλι 5)

— Όσοι αμφιβάλλουν για την ύπαρξη θαλάμων αερίων και κρεματορίων, είναι αισχροί παραχαράκτες της ιστορίας;

ΝΑΙ	38%
ΟΧΙ	59%
Διάφορες απαντήσεις	3%

— Πιστεύετε ότι μπορούμε να μιλάμε με ηρεμία για τον Αδόλφο Χίτλερ;

ΝΑΙ	68%
ΟΧΙ	31%
Διάφορες απαντήσεις	1%

— Η προσωπικότητα του Αδόλφου Χίτλερ σας προκαλεί:

ΟΡΓΗ	37%
ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ	16%
ΓΟΗΤΕΙΑ & ΘΑΥΜΑΣΜΟ	47%

Ερωτήθηκαν 3418 άτομα. Μετά τ'αποτελέσματα οι δημοκράτες αγνόησαν τα ποσοστά πλειοψηφίας (δε συμφέρουν εδώ) και σχολίασαν σχετικά: «Οι απαντήσεις αποδεικνύουν ότι είχαμε δίκαιο να οργανώσουμε τη δημοσκόπηση αυτή. Ενδιαφέροντα αποτελέσματα, **εφ'όσον εξεπλάγημεν κι εμείς όπως εσείς!** (sic)». Και οι Γάλλοι συναγωνιστές απαντούν μεταξύ άλλων: «Ποιοι εξεπλάγησαν; Τι δήλωσε η πλειοψηφία; Εξεπλάγη μόνο μια μειονότητα, οργισμένη αλλά πάμπλουτη (...) που διαστρεβλώνει την ιστορία χάρις στα τρομερά μέσα που διαθέτει (...).

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Στις 17 του περασμένου Αυγούστου πολλοί ευρωπαίοι συναγωνιστές συγκεντρώθηκαν γύρω απ'τον τάφο του Ρούντολφ Ες για να μνημονεύσουν την 2η επέτειο της δολοφονίας του.

Την ίδια αυτή ημερομηνία ο καθηγητής Wolfgang Spann, ιατροδικαστής του Μονάχου, που έκανε την αυτοψία στο πτώμα του Ρούντολφ Ες δήλωσε: «Ένας τυπικός απαγχονισμός μπορεί να αποκλεισθεί με απόλυτη σιγουριά. Έχω την πεποίθηση ότι ο γέροντας πέθανε από πνιγμό. Πιστεύω ότι είναι απίθανο να στραγγαλίστηκε μόνος του, διότι αυτό είναι αδύνατο με ένα ηλεκτρικό καλώδιο σαν αυτό που βρέθηκε στο δωμάτιο».

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Κατά τη διάρκεια μιας «γιορτής» που συγκέντρωσε 300 Εβραίους, το γιωτ «Ostwind» που κατασκευάστηκε το 1939 για τον Α. Χίτλερ, βυθίστηκε κάτω από τις κραυγές μίσους των αφρισμένων στομάτων...

Όμως το «Ostwind» εκδικήθηκε. Αποτελώντας κίνδυνο για την ποτάμια ναυσιπλοΐα, χρειάστηκε να ανελκυθεί.

ΓΑΛΛΙΑ

Δύο Σκίνχεντς που παρουσιάστηκαν αυθόρμητα στην αστυνομία, έπειτα από μια συμπλοκή κοντά στην Τουρ φυλακίστηκαν αμέσως. Αυτό το κοινότυπο συμβάν αποτέλεσε το πρόσχημα για μια εκδήλωση στην Τουρ, διοργανωμένη από την «SOS Ρατσισμός». Το φαινόμενο «Σκίνχεντ» διαλύεται σιγά σιγά και δεν περικλείεται πλέον στους εθνικιστικούς χώρους, όμως η προέλευση του κινήματος αυτού, υποκινεί εναντίον των εθνικιστών, μια ασυνήθιστη καταστολή, για έναν τρόπο ζωής της νεολαίας.

* Το ποσοστό ανεργίας των ξένων μη Ευρωπαίων της Γαλλίας ανέρχεται μόνο στα 12% των συνολικών ανέργων.

ΔΑΝΙΑ

Το Υπουργείο Δημοσίου του Flensburg άρχισε νέες διώξεις κατά του συναγωνιστή Thies Christophersen ο οποίος ζει εξόριστος αυτόν τον καιρό στην Δανία. Οι νέες διώξεις κατά του Christophersen έγιναν έπειτα από την δημοσίευση στο περιοδικό «Die Bauernschaft» του άρθρου του, που ανέφερε την μαρτυρία του στο δικαστήριο του Τορόντο κατά την διάρκεια της δίκης του Ernst Zündel, και στο οποίο αναφέρεται στο βιβλίο του. «Το ψέμα του Άουσβιτς». Ο συναγωνιστής μας Christophersen βρίσκεται λοιπόν διωκώμενος επειδή δυσφήμισε την μνήμη «αποθανόντων ατόμων» και διασκόρπισε έντυπα «επιβλαβή για την νεολαία».

Οι τοίχοι της δανέζικης κατοικίας του T.C. ρυπάνθηκαν από υβριστικές επιγραφές ενός ανώνυμου χεριού.

Εκτός αυτού του επιτίθεται τακτικά, με φανερό μίσος, στις στήλες της εφημερίδας «Der Nordschleswiger», ο εκδότης Siegfried Matlok, χωρίς να του έχει δοθεί ποτέ δικαίωμα απάντησης.

Ίσως κάποια μέρα απονεμειθεί στον Matlok (του οποίου η συνεργασία με τον Simon Wiesenthal είναι πασίγνωστη) ο ομοσπονδιακός Σταυρός Αρετής από τις δυτικογερμανικές κυβερνητικές αρχές.

ΕΛΒΕΤΙΑ

Η Ελβετική Κυβέρνηση εξέδωσε στα τέλη του περασμένου Ιουλίου, στην Δ. Γερμανία έναν «ναζί εγκληματία πολέμου», τον Gottfried Wiess, ο οποίος είχε δραπετεύσει και καταφύγει λαθραία στην Ελβετία.

Αυτού του είδους οι δικαστικές ενέργειες εκτελούνται δυνάμει του αναδρομικού νόμου που διακυρρήσει ως απαράγραπτα τα εγκλήματα εναντίον της ανθρωπότητας.

Αυτή η έκδοση εγγράφεται στην μακρά λίστα χαμερπειών της πλουτοκρατικής Ελβετίας.

ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Στα τέλη του περασμένου Αυγούστου, οι εφημερίδες του (Colorado) ανέφεραν ένα νέο που μας άφησε κατάπληκτους. Μια γυναίκα, φυλετικά λευκή, επέτυχε δικαστικά και νόμιμα να θεωρηθεί σαν «μαύρη» παρόλο που οι γονείς της την είχαν γράψει ως λευκή στο πιστοποιητικό γεννήσεώς της. Αυτή η «λευκή» κατέθεσε αυτήν την αίτηση για να καταφέρει να νικήσει τις φυλετικές προκαταλήψεις(!).

ΑΥΣΤΡΙΑ

Από το περιοδικό «Sieg»

«Η αθώωωση του Walter Ochenberg στην δίκη του Feldkirch ανοίγει νέους ορίζοντες.

«Τώρα πλέον ο δρόμος είναι ελεύθερος στην Αυστρία για την ιστορική αλήθεια. Απ'αυτήν τη στιγμή μπορεί κανείς να υποστηρίξει στην Αυστρία ότι δεν υπήρξαν θάλαμοι αερίων ανθρωποκτονίας, στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως του Γ' Ράιχ».

Στο ίδιο τεύχος περιλαμβάνεται μια συνέντευξη του του Emil Lachout, του οποίου η μαρτυρία είχε αναιρέσει τον μύθο για θάλαμο αερίων στο Ματχάουζεν. Αναφέρουμε μερικά ενδιαφέροντα σημεία:

«Δεν θέλω να μιλήσω εκτεταμένως. Μου προσέφεραν ένα σημαντικό χρηματικό ποσό εάν απέσυρα τις δηλώσεις μου.

Ο Αμερικανός συνταγματάρχης Seibel παραδέχτηκε πως 400 γερμανοί φυλακισμένοι πολέμου (ειδικοί: ξυλουργοί, ηλεκτρολόγοι, ειδικοί εγκαταστάσεων, μηχανικοί κ.λπ.) χρησιμοποιήθηκαν για την «ανοικοδόμηση» και την δραστηριότητα του στρατοπέδου. Πράγματι το στρατόπεδο έμεινε ανοιχτό, και ο Αμερικανός Συνταγματάρχης παραδέχτηκε ότι ανοικοδομήθηκε, γιατί αλλιώς δεν θα χρειάζονταν 400 ειδικοί.

Πρότεινα στο δικαστήριο 2250 μάρτυρες υπεράσπισης. Μέχρι τώρα μόνο ένας ακούστηκε».

ΒΕΛΓΙΟ (ΦΛΑΜΑΝΔΙΑ)

* Στις 26 Αυγούστου, με πρωτοβουλία του Werner Van Steen, στην μικρή φλαμανδική περιοχή του Alveringem, συνεδρίασε το τρίτο Euroring, συγκεντρώνοντας επιτροπές διαφόρων εθνικιστικών κινημάτων απ'όλη την Ευρώπη.

Η διαλογή του Alveringem δεν έγινε τυχαία. Πράγματι στο νεκροταφείο της περιοχής βρίσκεται ο τάφος του ιερέα-ποιητή Cyriel Verschaeve. Ο Verschaeve, Φλαμανδός και Ευρωπαίος Εθνικιστής, καταδικάστηκε σε θάνατο μετά τον πόλεμο, από το Βελγικό κράτος, επειδή υπερασπίσθηκε τα ιδανικά του. Το πτώμα του εκθάπτηκε μυστικά από το νεκροταφείο του Solbad (Ν. Τυρόλο) το 1973 από ένα μέλος του V.M.O. και επαναφέρθηκε στην Φλαμανδική γη. Έτσι τιμήθηκε και η τελευταία επιθυμία του Cyriel Verschaeve. Με την παρουσία τους σ'αυτό το Euroring, οι Ευρωπαίοι Εθνικιστές, τίμησαν λοιπόν και την μνήμη αυτής της ένδοξης Φλαμανδικής προσωπικότητας.

* Κατά τη διάρκεια των προσφάτων εορτασμών του Diksmuide η τοπική αστυνομία επέδειξε ιδιαίτερο ζήλο στο να ελέγξει και να συλλάβει υπό τα πιο ευτελή προσχήματα, όλους τους Ευρωπαίους συναγωνιστές που ήρθαν να χαιρετίσουν τους φλαμανδούς συναγωνιστές τους. Επιβεβαιώνεται ότι αυτό ήταν η εφαρμογή ορισμένων διαταγών, προορισμένες στο να μεταπείσουν τον ερχομό Ευρωπαίων Εθνικιστών στο Diksmuide. Είμαστε πεπεισμένοι ότι αυτά τα μέτρα αποθάρρυνσης δεν θα έχουν κανένα αποτέλεσμα κι ότι η ελευθερίες κινήσεως των ατόμων και των ιδεών θα γίνουν σεβαστές από κάποιες φλαμανδικές αρχές.

* Διοργανωμένη από το σύνολο των φλαμανδικών Εθνικιστικών κινημάτων, η «ημέρα Εθνικισμού» έλαβε χώρα στις 21 Οκτωβρίου στο Avers.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

1989-Ενας χρόνος εκλογές

Πλησιάζοντας ήδη στο τέλος του χρόνου και κάνοντας ένα σύντομο πολιτικό απολογισμό διαπιστώνουμε ότι το 1989 αναλώθηκε τελείως σε προεκλογικές δραστηριότητες. Τα κόμματα αλλά και ο κρατικός μηχανισμός είχαν στρέψει όλες τις προσπάθειές τους προς την προσέλκυση των ψηφοφόρων, την ικανοποίηση των αιτημάτων τους, για διορισμούς, μεταθέσεις, δάνεια κ.λπ. Μέσα σε ένα χρόνο είχαμε τέσσερεις κυβερνήσεις. Ξεκινήσαμε με κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, περάσαμε στην κυβέρνηση της «κάθαρσης» του Τζαννετάκη, ακολούθησε η υπηρεσιακή κυβέρνηση Γρίβα και αναμένουμε την επομένη που θα μας οδηγήσει σε νέες εκλογές. Είδαμε άπειρες πολιτικές εξελίξεις και ανακατατάξεις, ακούσαμε βαθυστόχαστους πολιτικούς λόγους και αναλύσεις για την αυτοδυναμία για την ανάγκη της μη-αυτοδυναμίας, για την απλή αναλογική, για το παραγωγικό έργο των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ, για το καταστρεπτικό έργο των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ, για το 1992 και πώς πρέπει να το υποδεχθούμε με Παπανδρέου ή Μητσοτάκη. Εν τω μεταξύ η χώρα ήταν στην ουσία ακυβέρνητη και το περίεργο είναι ότι δεν είδαμε καμμία διαφορά. Ο κοινοβουλευτισμός απέδειξε πόσο κυρίαρχος είναι ο λαός αφού δεν χρειάζεται ούτε καν κυβέρνηση αλλά απλώς μόνο κόμματα!

Ενα άλλο σημείο που θα επισημάνουμε είναι η επανεκλογή αντιπροσώπων της Τουρκικής μειονότητας της Θράκης. Παρά τον αποκλεισμό του προηγούμενου βουλευτού της, με γραφειοκρατικά ημίμετρα, οι Τούρκοι έχουν άλλον εκπρόσωπό τους στην Ελληνική βουλή, δείχνοντας πλέον ξεκάθαρα ότι δρουν πλέον σαν αυτόνομο και εχθρικό τμήμα. Και δυστυχώς το κοινοβουλευτικό σύστημα αδυνατεί να δράσει το ίδιο επιθετικά και αποφασιστικά ώστε να μπει ένα τέλος σ αυτήν την εκτρωματική κατάσταση.

Καινούργιο αποτέλεσμα αυτών των εκλογών είναι η εμφάνιση στο πολιτικό προσκήνιο της βουλευτου των «Οικολόγων-Εναλλακτικών». Επαναλαμβάνεται δυστυχώς το φαινόμενο, που πρωτοεμφανίσθηκε πριν από μερικά χρόνια στον Ευρωπαϊκό χώρο, αριστερίστικα κινήματα τα οποία έχουν αποτύχει και στην θεωρία και στην πράξη να αλλάζουν προσωπείο και να βάζουν ως προμετωπίδα το καυτό θέμα της προστασίας του περιβάλλοντος. Δεν ισχυριζόμαστε ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται για την καταστροφή της φύσης. Ισχυριζόμαστε όμως ότι είναι οι ακατάλληλοι υπερασπιστές της διότι αποτελούν και αυτοί ένα αιρετικό παρακλάδι της κοσμοθεωρίας που είναι υπεύθυνη για την καταστροφή (ανεξάρτητα αν λέγεται φιλελευθερισμός ή μαρξισμός) και μάλιστα από τα πιο παρακμιακά και ουτοπικά.

Κλείνοντας, πρέπει να επισημάνουμε ένα ακόμη σημείο του παραλογισμού της κοινοβουλευτικής λογικής. Βασικοί ρυθμιστές στην βουλή θα είναι ένας εχθρός της πατρίδας μας, που ο μόνος σκοπός του θα είναι πως να μας βλάψει στο εσωτερικό και το εξωτερικό, και μία «Οικολόγος - Εναλλακτικός» που έλαβε 967 ψήφους!

Τους μισεί περισσότερο από τους Τούρκους...

Οι δηλώσεις του μουσικοσυνθέτη Χατζηδάκη, πεφωτισμένου υποστηρικτή του νεοφιλελευθερισμού, δείχνουν που μπορεί να οδηγήσει ο κομματικός φανατισμός και αυτός ακόμη τους υποτιθέμενους πνευματικούς ανθρώπους της σημερινής κοινωνίας μας.

Δήλωσε λοιπόν αυτός ο κύριος σε συνέντευξή του σε ραδιοφωνικό σταθμό ότι «μισεί το 40% που ψήφισαν ΠΑΣΟΚ περισσότερο από τους Τούρκους» καθώς επίσης ότι «είναι βλάκες και ένα ηλίθιο κομμάτι του ελληνικού λαού». Και φυσικά ο Χατζηδάκις εκφράζει τα συναισθήματα της πλειονότητος των οπαδών των δύο κομμάτων που αλληλομισούνται, αλληλοβρίζονται, χωρίζονται σε πράσινα και μπλε καφενεία, αλληλοκατηγορούνται για προδότες και κλέφτες. Την ίδια ώρα οι πραγματικοί εχθροί μας, οι Τούρκοι, εκλέγουν βουλευτή στο κοινοβούλιο, έχουν υπόδουλη την μισή Κύπρο, διεκδικούν

αέρα, γη και θάλασσα και είναι πολύ ικανοποιημένοι που οι Έλληνες είναι τόσο δημοκράτες και τόσο απασχολημένοι για να εκλέξουν τους σοφούς κυβερνήτες τους.

Οι ΗΠΑ θεσμοθετούν ότι μπορούν να συλλαμβάνουν όποιον θέλουν

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ φαίνεται ότι θεωρεί τον εαυτό της αρκετά ισχυρό ώστε να μην αρκείται πλέον στην οικονομική και πολιτιστική κυριαρχία επί των άλλων χωρών αλλά να την επεκτείνει και σε αστυνομικού είδους δραστικές επεμβάσεις. Έτσι πριν από λίγο καιρό αποφάσισε να επιτρέψει στα αρμόδια όργανά της να συλλαμβάνουν οποιοδήποτε θεωρούν ύποπτο, σε όποια χώρα και αν ευρίσκεται, χωρίς να ζητούν την άδεια των αρχών αυτής της χώρας! Επιπλέον δε, επιδιώκεται να αναγνωρισθεί θεσμοθετικά και το δικαίωμα να μπορούν να δολοφονούνται ξένοι ηγέτες που θεωρούνται ότι βλάπτουν τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Αυτό έγινε με αφορμή το αποτυχημένο πραξικόπημα της CIA κατά του δικτάτορα του Παναμά Νοριέγκα, το οποίον απέτυχε λόγω ακριβώς της απαγόρευσης αυτής εξ αιτίας της οποίας η ελευθερία κινήσεων ήταν περιορισμένη. Δηλαδή μέχρι τώρα η CIA μπορούσε νόμιμα να οργανώνει πραξικοπήματα αλλά να μην σκοτώνονται οι ανατρεπόμενοι αρχηγοί. Τώρα αυτό θεωρήθηκε ότι βλάπτει την αποτελεσματικότητα της υπηρεσίας και επιδιώκεται να ανακληθεί.

Έτσι οι ΗΠΑ και η πίσω απ' αυτήν εβραϊκή κλίκα, αποκτούν ένα ακόμα γνώρισμα της υπερκυβέρνησης που επιδιώκουν, αυτό της θεσμοθετημένης και φανερής επέμβασης σε τρίτες χώρες. Και δυστυχώς δεν είδαμε καμμία επίσημη διαμαρτυρία, από κάποιο κράτος που θεωρεί τον εαυτό του εθνικά ανεξάρτητο.

Ένα ημερολόγιο ντοκουμέντο που διαρκώς ανανεώνεται

Το ημερολόγιο της Άννα Φρανκ, η οποία υποτίθεται ότι πέθανε το 1945 στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Μπέργκεν, πρωτοκυκλοφόρησε το 1947 από τον Ολλανδικό εκδοτικό οίκο «Κόντακτ». Έχει μεταφρασθεί σε 30 χώρες και έχει πουλήσει πάνω από 16 εκατομμύρια αντίτυπα. Δυστυχώς όμως για τους κατασκευαστές του και τους θεωρητικούς του ολοκαυτώματος αποδείχθηκε πέραν πάσης αμφιβολίας ότι ήταν πλαστό. Όμως αυτό δεν φαίνεται να αποτελεί εμπόδιο για τους «επαγγελματίες μάρτυρες» μια και το γεγονός αποσιωπήθηκε από τα κατευθυνόμενα μεσα ενημέρωσης. Έτσι τώρα επανεκδόθηκε βελτιωμένο, επηυξημένο και με νέα στοιχεία (από πού άραγε;) και μάλιστα με την εγγύηση του «Εθνικού Ολλανδικού Ινστιτούτου για την τεκμηρίωση του πολέμου» ότι πρόκειται για ιστορικό ντοκουμέντο.

Τηλεόραση δίχως σύνορα

Εν όψει του 1992, η Επιτροπή Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων παίρνει τα μέτρα της και επαναφέρει στη τάξη τα άτακτα μέλη της. Έτσι παραπέμπονται στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο η Γαλλία, το Βέλγιο και η Ολλανδία εξ αιτίας του περιοριστικού περιεχομένου ενός νόμου των χωρών αυτών που επιβάλλει ένα ελάχιστο ποσοστό εγχωρίου προγράμματος που οι τηλεοπτικοί σταθμοί τους υποχρεούνται να προβάλλουν. Στην Γαλλία ο νόμος προβλέπει το 50% τουλάχιστον να είναι εγχώριας παραγωγής, στο Βέλγιο 20% ενώ στην Ολλανδία περιορίζονται τα ξένα καλωδιακά κανάλια από την διαφημιστική αγορά. Η ΕΟΚ όμως θεωρεί ότι αυτό εμποδίζει τους νόμους της ελεύθερης αγοράς και συνεπώς βαραίνει περισσότερο από την ανάγκη των λαών να διατηρήσουν τις πολιτιστικές τους καταβολές. Ελεύθερη ραδιοτηλεόραση είπατε;

Ισραηλίτικη προπαγάνδα σε ελληνικό σχολείο

Απεργία και συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το σχολείο της Ισραηλιτικής κοινότητας Ελλάδας έκαναν ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί διαμαρτυρόμενοι για την απόλυση δύο συναδέλφων τους. Η απόλυση έγινε διότι κατήγγειλαν στο Υπουργείο Παιδείας ότι οι υπεύθυνοι του σχολείου διοργάνωσαν γιορτή για την εθνική επέτειο του Ισραήλ χωρίς την άδεια των ελληνικών αρχών.

Όπως δήλωσαν οι δύο δασκάλες ενώ τους είχαν πει πως η γιορτή θα ήταν για το ολοκαύτωμα (!) όταν μπήκαν στην τάξη την βρήκαν στολισμένη με σημαίες του Ισραήλ και τους μαθητές να τραγουδούν τραγούδια που είχαν στίχους που ασκούσαν φανερή προπαγάνδα υπέρ του Ισραήλ, με αιχμές για πολιτικά θέματα, όπως ο πόλεμος των επτά ημερών»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αγαπητοί Συναγωνιστές

Είμαι ένας κάτοικος του Λαυρίου. Υπήρξα ενεργό Στέλεχος της ΟΝΝΕΔ την εποχή Μανωλάκου-Μιχαλολιάκου. Μετά το ξήλωμα της ηγεσίας της οργανώσεως, σταμάτησα και εγώ από την Ν.Δ. Δεν θέλησα να έρθω σ'επαφή με Εθνικοσοσιαλιστικές οργανώσεις, αλλά προτίμησα να αγωνισθώ ανοργάνωτος για την θεωρία και την ιδεολογία μας. Έτσι το 1986 ήρθα σε επαφή με τους Σκίνχεντς. Πριν με παρεξηγήσεις, θέλω να σου πω ότι πρώτον δεν παίρνω ναρκωτικά. Δεύτερον, δεν φοράω καρφιά. Το επάγγελμά μου είναι εργάτης. Έχω τελειώσει Λύκειο. Στο Λαύριο σαν κι εμένα είναι άλλοι τέσσερεις.

Το περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ το παρακολουθώ από το 1986. Όσο για το Λαύριο τώρα. Το Λαύριο είναι μια πόλη που πολύ φοβάμαι ότι σε 2-3 χρόνια θα φοβάσαι να μιλήσεις Ελληνικά. Περιοχή που παρουσιάζει έντονη εγκληματικότητα και έξαρση ναρκωτικών. Μετά το 1982 με την είσοδο των Τούρκων πολιτικών κατασκόπων, το Λαύριο άρχισε ν'αλλάζει. Από ήρεμη φιλήσυχη πόλη έγινε κέντρο κλοπών, βιασμών και διακίνησης ναρκωτικών. Εάν ανοίξης κάθε μέρα μια εφημερίδα σπάνια δεν θα δης κάποιο Τούρκο από το στρατόπεδο εγκατάστασης, να μην φιλοξενείται στις στήλες της. Υπολογίζονται σε 150 οι εγκληματικές πράξεις των Τούρκων, από την ημέρα εγκατάστασής τους έως σήμερα. Η πιο αποτρόπαια κατά τη γνώμη μου ήταν εκείνη του βιασμού της 60χρονης κυρίας από 7 Τούρκους πέρσι το καλοκαίρι. Η αγανάκτησή μας δεν άργησε να ξεσπάσει. Στις αρχές του 1988 άρχισαν οι συμπλοκές με τους Τούρκους, οι οποίοι διεσώθησαν χάριν εις την επέμβαση των ΜΑΤ. Το αποκορύφωμα τώρα. Κρατώντας την γαλανόλευκη στα χέρια εμείς οι 5, (στο γράφω με περηφάνεια), πρωτοστατήσαμε στα επεισόδια κατά των Μογγόλων ταραξιών. Το αποτέλεσμα; Να συλληφθούμε και να χτυπηθούμε αλύπητα από τα γλομπς των ΜΑΤ. Άσε οι ύβρεις. «Φασίστες, κολόπαιδα, θα σας λυώσουμε». Αυτή ήταν η συμπεριφορά οργάνων που φέρουν την Ελληνική σημαία στο μέτωπό τους. Αλλά ας επανέλθουμε στους Τούρκους. Το χειρότερο μ'αυτούς ξέρεις ποιο είναι; Μπήκαν στα σπίτια μας. Ορισμένοι ανεγκέφαλοι συμπολίτες μας τους έκαναν γαμπρούς τους. Κι εάν συνεχιστεί αυτό, η υπόθεση Ελληνικό αίμα πάει. Παράλληλα με 1.000 Τούρκους πολιτικούς κατάσκοπους, υπάρχουν και 600 Μογγόλοι της Θράκης και γύρω στους 200 Αιγύπτιοι και Άραβες. Μάλιστα έχουν νοικιάσει χώρο που τον χρησιμοποιούν σαν τζαμί. Όσο για το τι λένε οι πολιτικοί φορείς; Οι Μπολσεβίκοι ανοιχτά προπαγανδίζουν την εγκατάσταση των συντρόφων τους, Μογγόλων Τούρκων. Οι δε συντηρητικοί, με το φόβο μη χαρακτηρισθούν ρατσιστές, τηρούν σιγή. Και επαναφέρουν στην «τάξη» όσα μέλη τους τολμήσουν ν'αναφερθούν στο πρόβλημα. Με την δικαιολογία «δεν μας συμφέρει πολιτικά».

Παρ'όλα αυτά όμως το 99,5% του Λαυρεωτικού Λαού θέλει να φύγουν με οποιονδήποτε τρόπο.

Καθαρά οι Έγχρωμοι αποτελούν πληγή για το Λαύριο. Ευθύνονται άμεσα για την πνευματική και πολιτιστική υποβάθμιση της πόλης. Συνεργούν στο τεράστιο κοινωνικό πρόβλημα της Ανεργίας, που στο Λαύριο παίρνει τεράστιες διαστάσεις. Ας ελπίσουμε ότι κάποτε οι ιθύνοντες θα λάβουν μέτρα για τους έγχρωμους. Κι αν δεν το κάνουν; Τότε σύσσωμος ο Λαυρεωτικός Λαός θα ξεσηκωθεί και η οργή του θα πνίξει κι αυτούς και τους έγχρωμους. Ας το σκεφτούν πριν είναι αργά γι'αυτούς.

Με αγωνιστούς χαιρετισμούς Π.Μ.

Προς τον φίλο Γιώργο Σολωμό από την Καστοριά: Ευχαριστούμε για το γράμμα σου το οποίο δείχνει άνθρωπο με μεγάλο ενδιαφέρον και προβληματισμό για την ιστορία και τα εθνικά ζητήματα.

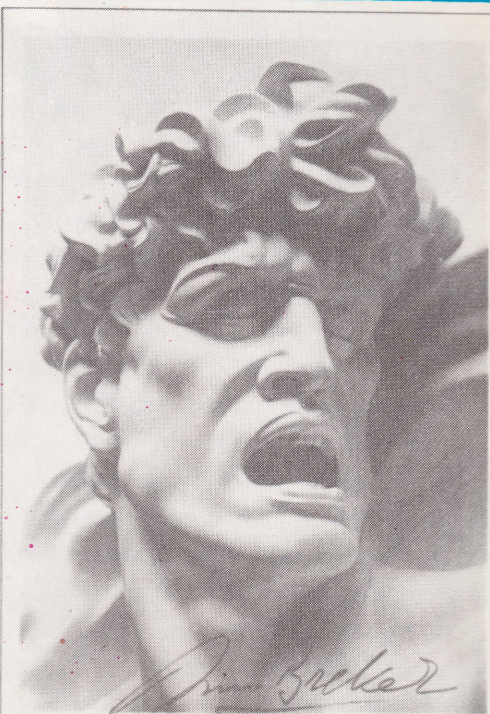
Επειδή όμως τα ερωτήματα που θέτεις είναι πολλά και σημαντικά, και δεν μπορούν να απαντηθούν μέσα από την στήλη της αλληλογραφίας, σου προτείνουμε να μελετήσεις προσεκτικότερα τα παλαιότερα τεύχη του περιοδικού μας, καθώς και την Διακήρυξη Ιδεολογικών Αρχών. Σε περίπτωση που δεν μπορείς να τα βρεις, γράψε μας για να σου αποσταλούν επί αντικαταβολή.

«Από τους αρχαίους χρόνους ήταν αναγνωρισμένο ότι υπήρχε μία αναλογία ανάμεσα στο ανθρώπινο ον και τον μεγαλύτερο οργανισμό που είναι το κράτος. Η παραδοσιακή αντίληψη περί Κράτους - αντίληψη οργανική και αρθρωτή - ανακλούσε πάντοτε την φυσική ιεραρχία των δυνατοτήτων που ιδιάζουν στο ανθρώπινο ον με την πλήρη έννοια του όρου, στο οποίο το καθαρώς φυσικό και σωματικό μέρος κυβερνάται από τις ζωτικές δυνάμεις, οι οποίες υπακούν στη ζωή της ψυχής και στον χαρακτήρα, ενώ στην κορυφή ευρίσκεται η πνευματοδιανοητική αρχή, αυτό που οι αρχαίοι απεκάλουν εσωτερικός κυρίαρχος, το **ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΝ** (Σ.Μ. ελληνικά στο πρωτότυπο).

Σύμφωνα μ᾽αυτές τις ιδέες είναι προφανές ότι κάθε μορφή δημοκρατίας παρουσιάζεται ως οπισθοδρομικό φαινόμενο, ως ένα σύστημα, στο οποίο κάθε φυσική σχέση ανατρέπεται. Το **ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΝ** είναι ανύπαρκτο. Η κατεύθυνση προέρχεται εκ των κάτω. Ελλείπει κάθε πραγματικό κέντρο. Μία ανακλητή ψευδοεξουσία και στην υπηρεσία αυτού που είναι χαμηλά - δηλαδή της καθαρώς υλικής, «κοινωνικής», οικονομικής και ποσοτικής πλευράς ενός λαού - αντιστοιχεί, σύμφωνα με την ανωτέρω αναλογία, στην εξής κατάσταση στην περίπτωση ενός ατόμου: ένα πνεύμα και μία πνευματική αρχή που δεν θα είχαν άλλο λόγο υπάρξεως από του να εκπροσωπούν τις ανάγκες του σώματος, που θα ήσαν εν κατακλείδι στην υπηρεσία του».

JULIUS EVOLA

Arno Breker

